

SAS Dizisi No: 31

Gerard de VILLIERS MANiLA KASIRGASI

© Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1984. Dr. Şevki Bey

Sokak. 10/3 Türbe -İstanbul Tel: 528 43 84 **TAY YAYINLARI**

Orijinal adı: TORNADE SUR MANILLE

I. BOLUM

Türkçesi: Billur ERKEL

Dizgi: PanoGrafik/Film: GümüşReprodüksiyon

Baskı: Gündoğdu Matbaacılık

Kapak Baskısı: Seçil Ofset

Air France'ın 747'sinden iner inmez üstüne
çöreklenen sıcak Malko'nun üzerinde şiddetli
bir şamar etkisi bıraktı. Don Muang Havaalanı'nın
ardında Bangkok yolu boyunca uzanan
yeşil ormanlardan başka bir şey yoktu.
Jetlerle Avrupa'dan Asya'ya gelmek sadece
birkaç saat sürüyordu. Daha merdivenlerden
inerken beyaz takım elbisesi toz içinde
kalmıştı. Taylandlı nefis hostes yüzünde hafif
bir gülücükle:

—Transit mi, yoksa Bangkok mu? diye sordu.

— Bangkok, diye yanıtladı Malko.

Hostes kız birinci mevki yolcularına
ayrılmış minibüsü işaret etti. Bangkok'a
gidecek minibüste sadece dört yolcu vardı:

Paris'ten beri havyar ve şarapla karınlarını
doyuran yaşlı bir karı koca, Alman bir tüccar
ve bir de Malko.

Kalabalık insan yığınlarının yarattığı karışıklık
yüzünden, Don Muang Havaalanı
modern görünümünden çok şey yitiriyordu.
Kalabalığı yaran Malko Bangkok'a gidecek
taksiler için bilet satılan büroya doğru ilerledi.
Kıvrırcık saçlı, mavi gözlü genç bir adam
yolcular arasında birini arıyordu. Malko'yu
görür görmez ona yaklaşarak:

5

—Malko Linge mi? diye sordu.

—Kazandınız, dedi Malko adamın elini
sıkarken.

—Adım William Carter. Bana kısaca Bill
diyebilirsiniz. Bangkok'a hoş geldiniz! Bavullarınızı
aldınız mı?

—İşte buradalar, dedi Malko.

Genç bir Taylandlı bavulları Amerikalıya
uzattıktan sonra ortadan kayboldu.

—Yolculuk nasıldı?

—Harikaydı! dedi Malko.

—Burada fazla bir şey beklemeyin, diye iç
pekti .Amerikalı. Manila'da her şey kokuşmuştur.
William Carter Central Intelligence Agency'nin
Manila'daki istasyon şefiydi. Daha
önceleri Asya'nın başka ülkelerinde, hatta
Vietnam'da bile görev almıştı.

Çevrelerini kuşatan taksi şoförlerinin arasından
sıyrıldıktan sonra saatine baktı.,

—Çok az zamanımız kaldı. Uçak kırk
dakika sonra kalkıyor. Sizi Binbaşı Ayutiya ile
tanıştırırım.

Yanlarında beliriveren zeki görünüşlü ufak
tefek bir adam Malko'nun elini hararetle sıktı.

William Carter:

—Binbaşı Ayutiya olmasaydı gümrükten
bu kadar kolay geçemezdik, dedi. Haydi
gidelim.

Uçağa binecek yolculara ait bölüme
geldiler. Bunaltıcı sıcak yeniden Malko'nun
yüzünü yaladı. William Carter aniden durarak
cebinden çıkardığı yeşil pasaportu Taylandlı
adamın ilgisiz bakışları altında Malko'ya
uzattı.

—İşte pasaportunuz. Adınız Hans Vogel

ve Alman vatandaşıdır. Eski bir lejyoner...
1954 yılında Vietkong'da hapis yattınız.
Sonra, komünistlerin yardımıyla oradan kur
tularak Kuzey Vietnam'da silah yapımında
çalıştınız. Çekoslovakya'da Filistinli teröristle
rin toplama kampında kaldınız. Çek ve Doğu
Alman Servisleri için bir süre çalıştıktan sonra
yasal yollarla Hamburg'a yerleştiniz ve
OMNİPOL'un bir şubesinde ithalat-ihracat
işleriyle ilgilenmeye başladınız...

Malko pasaporta şöyle bir göz attı.

Fotoğraf gerçekten de kendisine aitti.

—Hans Vogel şimdi nerede? diye sordu.

—Bunu daha sonra, uçakta anlatırım, dedi
William Carter. Bavullarınızın Manila'ya dek
güvenlikte olması için büyük özen gösterdim.
Haydi gidelim... Binbaşı...

Taylandlı subayla uzun uzun el sıkıştıktan
sonra çıkış bölümüne yaklaştılar. AF 190 sayılı
seferle uçuş yapacaklardı. Malko salona bir
göz gezdirdi. Bir an önce Bangkok'u terketmek
istiyordu.

Nefis bir kumral dilber siyah gözlüğünün
ardına gizlediği bakışları, dolgun kalçalarını
sımsıkı saran tayyörü ve koluna astığı çantası
ile yan gişede duruyordu. Malko kadının
bakışlarını görmemesine rağmen onun kendisini
izlediğini hissetti. Gülümseyince, genç
kadın da bu sıcak selama cevap verdi.
Ne yazık ki, William Carter Malko'yu
kolundan tutmuş, uçağa sürüklüyordu.

—Haydi, gidiyoruz!

Esrarengiz kadın parmaklarını saçlarında
gezdirdikten sonra başını Malko'nun bulun-

67

duğu yöne çevirdi. Ama Malko uzaklaşmıştı.
Central Intelligence Agency'yi ve yaşamındaki
terslikleri bir kez daha lanetleyen Malko:

—Hans Vogel Bangkok'ta ne yapıyor?
diye sordu.

—Hans Vogel Asya'ya hayrandır, dedi
Amerikalı. Tayland'da hoşça vakit geçirmek
için Manila'yı seçmiş. Bu ülkede Taylandlıdan
çok Alman yaşadığı için adamın bu seçimine
şaşmamak gerek.

Malko ile Hans Vogel arasındaki tek ortak
nokta Asya'ya duydukları hayranlıktı.

—Manila'da ne yapacağım?

—Mobilyalarınız için bambu alacaksınız...

Malko başını hoşnutsuzlukla salladı. Uçağa binmeden önce son bir kez daha dönüp nefis kumrala baktığında, onun düşüncelerini okuyan William Carter:

—Uslu durun! dedi. Manila'da çok daha güzel fıstıklarla karşılaşacaksınız.

Tahrik edici gölge geride kaldığında, Malko içinde bir burukluk hissetti. Arama yapılan kapının önüne geldiğinde sanki bir düş âlemindeydi. Hoparlörden 190 sefer sayılı Air France uçağının anonsu yapılıyordu. Malko hızlı adımlarla merdivenlerden inen Amerikalıya baktı.

Bu kez nasıl bir tehlikeye atılacaktı acaba?

**

—Şampanya, efendim.

William Carter Moet et Chandon kadehini bir dikişte boşaltmıştı. Air France'ın 747'sinde birinci mevki yolcularına ayrılan bölümdeki serinlik Don Muang'ın bunaltıcı sıcağından sonra Malko'yu oldukça rahatlattı. Uçak personeli değiştiği için takma bir adla yolculuk yapan Malko kimsenin dikkatini çekmiyordu. Reaktörler çalışmaya başladıktan sonra pistten ayrılan kocaman uçak kuzeye doğru yol alarak tarlaların üstünde uçmaya başladı. Dudaklarını bardağına değ diren Malko:

—Artık Hans Vogel'den söz edebilirsiniz, dedi.

—Rezil herifin tekidir! dedi Bill Carter yüzünü buruşturarak. Vietnam'da hapis yattıktan sonra dostlarına ihanet ederek kurtuldu. Bir gün Fransız Sömürge Birliği'nin eline düşerse etlerini parça parça doğrayacaklarına eminim. Uzun süre Vietnamlıların silahlanmasına yardımcı olduktan sonra, Çeklerin onu elde etmek istemeleri üzerine bu kez karşı tarafa geçti. Ama şimdi Almanya'da pek sesi soluğu çıkmıyor.

—Değişik bir kişiliği var, dedi Malko.

Eski Avrupa asaletini temsil eden Avusturyalı bir prens için böyle bir adamın kimliğine bürünmek biraz komikti. Gerçekten de garip bir mesleği vardı.

Önlerinde duran hostes:

—Biftek mi, yoksa sote mi istersiniz? diye sordu.

—Biftek, dedi Amerikalı.

Malko da onu taklit eder gibi:

—Biftek, dedi. Ama iyi pissin. Hans Vogel Manila'ya hangi amaçla geldi?

Bardağını masaya bırakan Bill Carter:

—Uzun hikâye, dedi. Filipinler'in Başkanı Ferdinand Marcos'tan söz edildiğini hiç duydunuz mu?

89

—Evet.

—Manila'da Marcos'a karşı sık sık suikast düzenlenir. Hemen her sene bir suikast girişiminde bulunulur. Ama bunu hazırlayanlar amatörler. O yüzden Marcos hâlâ ayakta durmayı başarabiliyor. Birkaç gün önce komünist gruplara sızan Manila'daki görevlimiz "June Bride" adıyla tanınan bilmem kaçınıcı suikast hazırlığından söz etti. Ama bu kez cinayeti işleyecek adam dışardan biri olacakmış. Aslında yeni bir olay değil. Amerika'ya sığınan Marcos karşıtı gruplar daha önce de bazı denemelerde bulunmuşlardı. Haberin üstüne gidince Çeklerin hesabına çalışan bir Almanın bu işi üstlendiğini öğrendik. Aldığımız bilgiyi Bonn'daki istasyona iletince, hemen Pullach ile irtibat kurdular. Alman müttefiklerimiz Vogel'i yakından tanırlar. Bazı karşılaştırmalar yapınca, Vogel'in Hamburg - Zürih - Bangkok üzerinden Manila'ya gidecek bir uçakta yer ayırttığını öğrendiler! Sonra da ellerindeki tüm olanakları kullanarak haberin derinine indiler. Önce Vogel'in Bruxelles'de yaşayan bir adamla, "Maxim" diye biriyle haberleştiğini ortaya çıkardılar. Aslında adam Çekoslovak. Ne yazık ki, konuşmalarını dinleyemedik. Bu arada çok önemli olaylar olmadıkça bu Maxim yerinden pek hareket etmiyor. Teleobjektifle çekilmiş fotoğraflar sayesinde adamın kimliğini saptadık. Maxim Demokles'in Kılıcı gibi Hans Vogel'in başında dikilip duruyor. Adam ne zaman emir verse, Vogel cinayetleri işleyip tekrar geri dönüyor. Hamburg'a

döner dönmez yeni mobilya alacağını
söyleyerek Manila uçağında bir yer ayırtmış.
Bunu öğrenince yeşil ışık yakması için
Langley'e durumu bildirdik...

—Bütün bu bilgileri neden doğruca
Filipinler'e bildirmediğiniz? diye sordu Malko
altlarında uzanan yeşil alana bakarak.
Şimdi Kamboçya üzerinde uçuyorlardı.

—İyi bir soru, dedi Bill Carter. Ama bu
denli ciddi bir komplo olayında Filipinlilere pek
güvenemeyiz. Sonra bu meslekte sırların ne
dereceye kadar saklandığını siz de bilirsiniz.
Filipinler'deki NİSA* yi bu işe bulaştırmama
mız için bir neden daha var. Ülkemiz açısından
tehlikeli olabilecek yeni bir şey öğrendim.
Hans Vogel'in Manila'da ilişki kuracağı kişi,
Ferdinand Marcos'a karşı olan katolik grubun
elemanlarından biriymiş. Bu katoliklerin
merkezi Los Angeles'ta bulunuyor ve bizim
onlara yardım ettiğimize dair bir söylenti de
var. Harvard Üniversitesi bu eğilimin şefi olan
adamın kimliğini saptadı: Senatör Aquino.
Marcos kendisine karşı kötü planlar hazırladı
ğımızı sanmamalı...

— Anlayamıyorum, dedi Malko. Filipinli
komünistlerin isteği üzerine Vogel'in Çekler
tarafından silah altına alındığını söylemişsiniz.

—Doğru. Hans Vogel NPA*'nın aracılığıyla
silah altına alındı. Bu harekât için
Marcos'a karşı olan grupların katoliklerle
birleştiği sanılıyor. Aslında henüz aydınlanmamış
pek çok nokta var, ama bir şeyden emin
olabilirsiniz: Hans Vogel'in kimseden korkusu
yok. Eğer Marcos'a göz diktiyse, onu elinden

(*) Ulusal Haberalma ve Güvenlik Örgütü

(*) Yeni Halk Ordusu

10 11

kaçırmak istemeyecektir. Bundan altı ay önce,
Amerikalı Lovely Kardeşler Marcos'u öldürmek
üzere Manila'ya gelmişlerdi. Ama
bombalarını son bir kez daha gözden
geçirirlerken az daha otel odasında ölüyorlardı.
Sizin anlayacağınız bu işe niyet edenlerin
hepsi amatördü. Ama Hans Vogel onlardan
farklı... Neyseki, biraz eğlenmek için Bangkok'ta
mola verdi de...

—Verdi de ne oldu?

Bill Carter biraz daha şampanya istemek için bardağını hostese uzattı.

—Çünkü adamın cam Bangkok'ta eğlenmek istemeseydi, siz burada olamazdınız. Onu saf dışı bırakmamız için en uygun yer Bangkok'tu...

Hostes bardaklarını Moet et Chandon ile doldur uy ordu. Malko. uzun yolculuğa rağmen kendini dinç hissediyordu, ama Amerikalının anlattıkları hiç hoşuna gitmemişti.

—Hans Vogel'e ne yaptınız? diye sordu.

Kollarını birbirine kavuşturan Bill Carter:

—Bangkok'tan otuz kilometre uzaklıktaki

Bum Bud'da, Lard Yao Hapishanesi'nde.

Ayakları zincire vuruldu. Yeri en az iki hafta boyunca gizli tutulacak, dedi.

—Ne tesadüf! dedi Malko gülümseyerek.

Gözleri çocuksu bir neşeyle parlayan

Amerikalı konuşmasını sürdürdü:

— Hans Vogel üç gün önce Bangkok'a gelerek Oriental Oteli'ne yerleşti. Ertesi gün lobide tanıştığı Taylandlı bir kızla Silom Road'da Şangarila Lokantası'nda akşam yemeği yedikten sonra geceyi onunla birlikte geçirdi. Sabah onları odada basan polisler Hans Vogel'in çantasında on üç gram eroin buldular. Sorgulamada kız Vogel'in isteği üzerine eroini ona sattığını itiraf etti. Polisler Hans Vogel'e uzun zamandır kızın peşinde olduklarını anlattılar. Tabii Hans Vogel öfkeden kudurdu. Polisler onu kelepçelediler.

—Bu nefis tuzağı nasıl tezgâhladınız?

—Bangkok'taki merkez şefinin pek çok dostu var, dedi Amerikalı.

—Hans Vogel nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya bulunuyor?

—Otuzla altmış yıl arasında hapis yatabilir. Ama gönlünüz rahat olsun. "June Bride" harekâtı 16 Temmuz'da, seçimlerden önce, yani en geç on beş gün içinde gerçekleştirilecek. İşler yoluna girdiğinde Tayland polisi yaptığı yanlışlığı anlayarak Hans Vogel'i serbest bırakacaktır. Ne de olsa canavar ruhlu insanlar değiliz.

Birkaç saniye sessiz kaldılar. Malko Hans Vogel'in kişiliğine bürünmekte güçlük çekiyordu.

Bill Carter'ın planı oldukça tehlikeliydi.

—Hans Vogel'in dışardan biriyle haberleşmeyeceğinden emin misiniz? diye sordu.

—Taylandlılarla anlaştık, dedi Amerikalı.

Başlangıçta resmi bir suçlamada bulunmadan mahkûm ettiler onu.

—Ama karşı koyabilir, avukat isteyebilir!

Bill Carter gülümsedi.

—Taylandlıları tanımadığınız belli oluyor.

Tayland'da bir kez hapse düştünüz mü, istediğiniz kadar bağırın, kolay kolay kurtulamazsınız.

—Ya gazeteler?

—Korkacak bir şey yok. Hans Vogel'in

12 13

tutuklanmasına basın hiç yer vermedi. Onu tanımazlar bile. Polis işi çok gizli tutuyor. Zaten Taylandlı gümrükçüler her hafta bir esrar kaçakçısı yakalıyorlar...

Bill Carter'ı can kulağıyla dinleyen Malko düşüncelerini sözcüklere döküp de soru soramadı. Yemek servisini yapan hostesler uzaklaştıklarında:

—Mademki artık Hans Vogel'im, Manila' da ne yapacağımı söyleyebilirsiniz, dedi. Adamın Manila'da pek çok tanıdığı, önceden ayarlanmış randevuları falan vardır... Beni tehlikeye sürüyorsunuz...

—Abartmayın, canım! Taylandlı polisler Hans Vogel'in kâğıtlarını karıştırmamıza izin verdiler. Bunu onların arasında buldum. Hans Vogel adını taşıyan bir kartviziti Malko'ya uzattı. Kartvizitin arkasında bazı karalamalar vardı. Octavo Limay. 5 Kawayan Street. Forbes Park North. Metro Manila. 8156437.

—İrtibat kuracağı katolik adam mı?

—Tam üstüne bastınız! Marcos düşmanı katolik bir eylemci. Vogel'i elde edenler sivil kişiliğe sahip insanlar. Resmi olarak ilişki, kurabilecekleri birine ihtiyaç duymuş olmalılar. Üstelik Octavo Limay da ithalat-ihracat işleriyle ilgileniyor. Vogel'in kâğıtları içinde işe yarar başka bir şey bulamadık.

—Ya Octavo Limay, Hans Vogel'i tanıyor sa?

—Olanaksız, dedi CIA şefi. Octavo Limay Filipinler'den hiç ayrılmamış. Hans Vogel de daha önce Manila'ya ayak basmamış. Bir karşılaştırma yaptık.

—Fotoğrafını göndermiş olamaz mı?

—Olabilir, ama kesin bir kanıt yok.

Gözümüz her saniye sizin üstünüzde olacak. Manila Hotel'de size yer ayırttım. Çok güvendiğim Filipinli bir dostum Octavo Limay ile görüşmenizi sağlayacak. Eğer bir aksilik olursa, Filipinlilere hemen haber vereceğim.

Malko pencereden dışarı baktı. Uzaklarda Çin Denizi'nin köpüklü dalgaları seçiliyordu. Şimdi Vietnam üzerinden uçuyorlardı.

—Octavo Limay kollarını açarak beni bir kez karşıladı mı, geriye Ferdinand Marcos'u öldürmek kalıyor, değil mi?

Bill Carter gülümsedi.

—Çok şakacısınız! Bu organizasyonu düzenleyenlerle cinayet metotları hakkında pek çok şey öğrenmeniz gerekecek. Sonuna dek savaş vermelisiniz. Zamanı geldiğinde Filipin polisine haber vererek sizi devreden çıkartacağız. Ama daha önce, bu komploya sızmamız ve planın arkasında kimin olduğunu öğrenmeniz lazım. Bu cinayet girişimlerinin yeniden tekrarlanmasını istemiyoruz. Tatile çıktığımda kafam sakın olmalı...

Başını mavi yastığa dayayan Malko:

—Eğer Marcos'u öldürmeyi başarırsam tarih sayfalarına bir kahraman olarak geçeceğim, dedi.

Filipin hakkında bildiklerine göre, orta halli halkın tek besin kaynağı fare ölüleri idi. Daha yoksul olanlar ise, hamamböcekleriyle yetinmek zorunda kalıyorlardı.

—Dinleyin, dedi Bill Carter. Marcos hakkında ne düşündüğünüzü biliyorum. Dü-

14 15

zenbazın tekidir. Ama bizim adamımızdır...

Onunla başımız pek derde girmedi. Kapitalist blokun üyesidir. Hem Marcos güneydeki çiftçilerin katliamı dışında pek önemli bir olaya da karışmadı...

Dünyanın bir ucundan öteki ucuna, her

yerde çiftçiler öldürölüyordu.

—Benim dışımda Marcos'u başka kimler öldürmek istiyor? diye sordu Malko.

Amerikalı kocaman bir pasta dilimini ağzına attıktan sonra, daha lokmasını yutmadan:

— Seçme hakkı size ait... dedi. En başta NPA, yani New People Army var. Orduda komünist gruplar çoktan Marcos'a göz koydular, ama ona karşı bir girişimde bulunmuyorlar. Güneyde, Mindanao ve Basilian'da azınlık müslüman gruplar var. Ama o tarafta da hiçbir tehlike söz konusu değil, çünkü ülkenin geri kalan kısmı katoliklerden oluşuyor. Bu arada Moroslar da Marcos'un kellesini isteyenler arasında...

—Ya ordu?

—Marcos'u yok etmek için bir çaba göstermiyorlar. Ne de olsa Marcos onların adamı... Ama sayenizde neler çevirdiklerini öğreneceğiz.

Malko cevap vermedi. Bill Carter'ın kendinden emin hali onu biraz korkutuyordu.

*

**

Manila, Asya'nın en sıcak yerlerinden biri olmalıydı. Termometre kırk sekiz dereceyi gösteriyor, ama gökyüzünü kaplayan kara bulutlar yeni bir fırtınayı haber veriyorlardı. Bavullarını alana kadar bir toz bulutu içinde kalan Malko'nun beyaz takım elbisesi tamamen renk değıştirdi. Uçak piste iner inmez Bill Carter onu terketmişti. Havalandırması olmayan bir taksiye atladı. Sürekli korna çalarak havaalanının kalabalığını yaran şoför, kısa sürede kuzey yönüne çıkan Roxas Boulevard'a vardı. Bunaltıcı sıcağa rağmen deniz boyunca uzanan yol kenarlarında jogging yapan insanlar vardı. Ansızın yağmur bastırdı. İri damlalar halinde düşen yağmur çok geçmeden etrafı gri bir sis perdesiyle kaplayınca göz gözü görmez oldu.

Taksi şehrin merkezi Rizal Park'a vardığında yoldaki çukurları bile kaplayan su birikintisinin yüksekliği otuz santimetreye ulaşmıştı.

Nemli sis perdesinin ardında, Malko parkın hemen arkasında Manila Hotel'in yeşil damını gördü. Oteün önüne park edilmiş İM 777 plakalı otomobil dikkatini çekti. Manila'nın bir numaralı hanımı, İmelda Marcos'un arabalarından biriydi bu.

Otelin girişinde diğer müşteriler gibi onu da güler yüzle karşıladılar. Malko'nun tam karşısında duran bir Filipinli elinde taşıdığı silahı hemen cebine soktu. Seçimler yaklaşırken civarda patlayan bombalar yerli halkın şehre gelen turistlerden bile şüphelenmesine neden oluyordu.

Lambrilerle kaplı lobi, birbirinden çekici personeliyle Malko'nun gözünden kaçmadı. Beşinci katta Malko'nun oda kapısı önünde bekleyen üniformalı bir görevli boyundan da

16 17

uzun bir silahla nöbet tutuyordu. Özel teşebbüse ait bütün binalarda bu eli silahlı nöbetçileri görmek mümkündü.

—Bir şeye ihtiyacınız var mı, Bay Vogel? diye sordu Malko'yu odasına kadar getiren otel görevlisi.

—Hayır, teşekkürler, dedi Malko.

Bundan sonra Ferdinand Marcos'u öldürmek için Manila'ya gelen Hans Vogel kimliğiyle yaşaması gerekiyordu.

*

**

Yağmur dinmiş, ama gökyüzündeki kara bulutlar henüz dağılmamıştı. Malko gözlerini duvardaki haritaya çevirdi. Manila'nın her köşesini kafasına yerleştirmesi gerekiyordu.

Manila'da sekiz milyon insan yaşıyordu.

Octavo Limay'ın oturduğu Forbes Park yöresi

Manila'nın ticaret merkezi olan Makati

Mahallesi'nden hemen sonra, güneydoğuda bulunuyordu.

Malko bir duş aldıktan sonra üstünü değiştirdi. Henüz kimseyle bir irtibat kuramamıştı.

İlk adımı ondan bekliyor olmalıydılar.

Otelin kapısı önündeki sıkı güvenlik önlemleri yüzünden yamndan asla ayırmadığı silahını Avis'den kiraladığı arabada bırakmak zorunda kalmıştı.

Octavo Limay'ın numarasını çevirdi. Telefon meşgul sesi verince numarayı bir daha denedi. Altıncı denemenin sonunda bir erkek sesi telefona cevap verdi.

—Alo!

—Bay Limay?

—Kim arıyor?

18

Bütün adlar İspanyolca olmasına rağmen Manila'da halk İngilizce konuşuyordu.

—Hans Vogel.

—Bir dakika bekleyin.

Telefonu açamın Amerikalı olmadığı belliydi.

Malko karşı hatta bazı gürültüler ve konuşmalar duyduktan sonra aynı adam ahizeyi tekrar eline aldı.

—Bay Limay şu an meşgul, ama sizi kabul edecek. Buraya gelebilir misiniz?

—Elbette, dedi Malko. Yarım saat sonra orada olurum.

Telefonu kapadığında oldukça rahatlamıştı, Sonunda dolaylı da olsa Octavo Limay ile bir irtibat kurabilmişti, ama kendisini nasıl bir maceranın beklediğinden henüz habersizdi. Dışarı çıkmadan önce ceplerini kontrol etti. Asıl kişiliği hakkında herhangi bir delil bulmaları olanaksızdı. Kendisine ait belgeler Manila'daki istasyonun kasasında saklanıyordu. Malko onlara tekrar kavuştuğunda, görevi tamamlanmış olacaktı.

Avis'den kiraladığı araba otelin önünde duruyordu. Yağmura rağmen sıcaklıkta en ufak bir azalma olmamıştı. Manila Hotel'in serin havasından sonra dışardaki bunaltıcı sıcak Malko'nun içine sıkıntı verdi. Roxas Boulevard'dan aşağı indi. Yoğun bir trafik vardı. Kültür Sarayı'nın önünden geçtikten sonra Buendia Avenue'ye saptı. Bankaların bulunduğu Makati Mahallesi'nden bir kilometre sonra, Forbes Park'ın girişine vardı. Baştan aşağı silahlarla donatılmış bir nöbetçi giriş kapısında bekliyordu. Malko'yu görünce bu yeni turisti incelemeye koyuldu.

19

Manila'daki yoksulluğun ortasında Beverly Hills'i andıran bu mahalleye girdiğinde,

Malko kendini zengin bir dünyamn içinde buluverdi. Görünürde tek bir yaya yoktu. Herhalde burada hizmetçilerin bile özel arabaları vardı...

Kawayan Street'i bulması güç olmadı.

5 numaralı beyaz villa kırmızı kiremitli da.mıyla sıcak bir havaya sahipti.

Arabasını villanın önüne park etti. Forbes Park zenginlerin mahallesiydi. Kapıyı çaldı. Sıcak gitgide daha da bunaltıcı oluyordu. Kapı açıldığında Malko karşısında çiçekli gömlek giymiş, briyantınli saçlarını özenle taramış bir Filipinli buldu. Filipinli pırıl pırıl parlayan kara gözleriyle Malko'yı süzdükten sonra dudaklarına kondurduğu gülücükle:

—Bay Vogel? diye sordu.

—Evet.

—Mabuhay.* İçeri girin.

Holdeki mermer döşeme doğrusu nefisti.

Filipinli:

—Bay Limay'ı görmek istiyordunuz, değil mi? diye sordu.

—Evet.

—Kendisi sizi bekliyor.

Malko'nun önüne geçen adam oturma odasına açılan kapıyı itti. Lambri döşeme, modern tablolar ve biblolar eve lüks bir görünüm vermişti. Ev sahibinin zengin bir adam olduğu bu dekordan belliydi.

Kapı daha da açılınca Malko'nun gözleri döşemenin üstünde, iki metre kadar ötesinde

(*) Günaydın

duran nesneye takıldı. Bu, ustaca koparılmış bir insan kafasıydı. Kan henüz pıhtılaşmamıştı ve dışarı fırlamış gözleri sanki kendisini inceliyordu.

Arkasında bir kahkaha duyduğunda pençe gibi güçlü ellerin kendisini odanın ortasına ittiğini hissetmekte gecikmedi. Odamın tam ortasında duran insan başına basmamak için benliğine hakim olmak zorunda kaldı.

— İşte Bay Limay! diyordu arkasındaki ses.

20 21

II. BÖLÜM

Elleri üstüne yere düşen Malko tam karşısında bir Filipinli daha gördü. Blucin ve

beyaz gömlek giymiş olan adam, elindeki Cobra'yı Malko'ya çevirerek:

—Dali Kamo!* dedi.

Olanlara bir anlam veremeyen Malko doğrularak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Kendisini odanın ortasına iten adam arkadan yaklaşarak Malko'nun ceplerini aradı. Pasaportuyla dolar destelerini avuçladı ve onu yeniden odanın ortasına itti. Pasaporta şöyle bir göz attıktan sonra dolarlarla birlikte onu da cebine attı. Adamların ikisi de silahlıydı.

—Kimsiniz? diye sordu Malko İngilizce olarak. Ne istiyorsunuz?

Filipinli cevap vermek yerine hafifçe yere eğildi ve kesilmiş insan kafasını saçlarından kavrayarak Malko'nun yüzüne yaklaştırdı.

—Onu tanyor musunuz?

—Hayır, dedi Malko.

Filipinli gülerek:

—Octavo Limay'ı görmeye gelmemiş miydiniz? diye sordu.

—Evet.

(*) Buraya gel

—O halde onu nasıl tanımazsınız?

—Kendisini daha önce hiç görmedim, dedi Malko. Telefon ettiğimde biri onunla görüşebileceğimi söyledi. Filipinler'e ilk kez geliyorum...

—Telefonda konuşan bendim, dedi adam.

Biz de dostunuzla görüşmeye geldik. Ama çok sinirliydi. Ne yazık ki, sonu kötü bitti... Gelin. Evde havalandırma da olmadığı için Malko kendini bir an saunada hissetti. Filipinlilerden biri onu büyük bir yatak, modern tablolar, televizyon ve porno dergilerin bulunduğu geniş bir odaya soktu. Duvarlar av silahlarıyla süslenmişti. Açık pencerenin önünde cansız bir insan bedeni uzanıyordu. Cesedin sırtı tamamen kanla kaplıydı. Başsız bedenin yanında bir silah duruyordu. Cesedin tam karşısında duran Filipinli:

—Bize ateş edince biz de karşı koyduk, dedi. Sizin geleceğinizi biliyorduk. Canımız biraz eğlenmek istedi. Octavo Limay'ın silah koleksiyonu da işimize yarayınca...

Bu vahşet karşısında tüyleri diken diken olan Malko, cansız insan bedenine umutsuz

gözlerle baktı. Bütün planlar suya düşmüştü. Filipinliler, Bill Carter'ın sandığı gibi yeteneksiz insanlar değillerdi. Bahçede dolaşan üniformalı polisleri şöyle bir seçebildi. Filipinli Malko'yu odanın dışına itti. Diğer arkadaşı da ellerini kavuşturmuş, onları bekliyordu.

—Sizi götürmek zorundayız, dedi.

—Nereye? Kimsiniz?

—Ben, Güvenlik Birliği'nden Albay Rodolfo Galvez'im, dedi bıyıklı adam. Bu da Binbaşı Cesar Araneta. Sizi tutukluyoruz.

22 23

—Neden? diye soran Malko damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Anlayamıyorum, hiçbir şey yapmadım ki...

Bir adım öne çıkan Albay Galvez, cevap vermeye bile tenezzül etmeden Malko'nun suratına bir tokat attı. Malko karşı koymaya yeltendi, ama elmacık kemiklerine inen silah kabzasıyla durdu.

—Yalancılardan nefret ederiz, Bay Vogel, dedi Filipinli. Filipinler'e Başkan Ferdinand Marcos'u öldürmek için geldiğinizi biliyoruz. "June Bride" harekâtından söz edildiğini hiç duymadınız mı? Şimdi de temmuz ayında olduğumuza göre...

Malko CIA'da görevli olduğunu söylemeyi düşündü, ama olaylara adının karışmasından "Şirket" pek hoşlanmazdı. Polislerden biri Malko'yu kelepçeledikten sonra, diğer polislerle birlikte villanın dışına çıktı. Binbaşı Araneta elinde siyah bir deri çanta taşıyordu. Malko ile albay kapının önünde içinde şoförüyle bekleyen kahverengi Toyota'nın arka koltuğuna yerleştiler.

Malko Kawayan Street'te kendilerini izleyen polis arabasını görmekte gecikmedi. Tam bir çıkmazdı bu. Bill Carter'ı düşündü.

Neyseki, nereye gittiğini Amerikalıya söylemişti.

—Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

—Camp Crame'e.

—Beni tutuklamaya hakkınız yok, dedi Malko. Bu ülkenin vatandaşı değilim. Derhal Alman Konsoloslugu ile irtibat kurmak istiyorum. Ben ticaret adamıyım. Teröristlerle falan ilgim yok...

Albay Galvez gülümsedi.

—Elbette Bay Vogel, kuralları biliyoruz.

Sizi tutuklamadık. Sadece sorgulayacağız.

İkisi arasında çok fark var. Eğer bizle anlaşmayı kabul ederseniz, işiniz çabucak bitecektir. Bize lazım olan siz değilsiniz, ama sizi buraya gönderenlerin kimliğini öğrenmek istiyoruz. Sorularımıza cevap verirsiniz bu akşam Manila Hotel'de yatabilirsiniz. Bize yardım edenlere anlayış gösteririz. Bilmem anlatabildim mi?..

—Neden? diye sormaktan kendini alamadı Malko.

—Çünkü gerekli görürsek sorgulamanın süresini uzatabiliriz. Emir başbakandan geldi. Yetkilerimiz sınırsızdır.

Derin bir nefes çektikten sonra ekledi:

—Biz yoksul bir ülkeyiz, Bay Vogel.

Filipinler'in koşullarını Avrupalılar kendileri ne pek uygun bulmazlar...

Malko arabadakilerin işkence uzmanları olduklarını anlayınca bembeyaz kesildi. Yanlarından geçen otobüste sıcaktan bunalmış yolcular koltuklarında uyuyorlardı. Malko onlara gıptayla baktı.

*

**

Malko'nun tam karşısına dikilen iri yapılı asker gülümseyerek:

—5. Güvenlik Karakolu'na hoş geldiniz! dedi. Ben Onbaşı Robustano'yum.

Malko adamın elini sıkamadı, çünkü baştan aşağı bağlanarak bir iskemleye çivilenmişti. Başından başka vücudunun hiçbir yerini oynatamıyordu. Boğazına dolanmış kalın

24 25

halat doğrulmaya yeltendiği anda şahdamarını zorluyordu. Camp Crame'e varmadan az önce Albay Galvez Malko'nun gözlerini bağlamıştı. Toyota durduktan sonra Malko'yı uzun bir süre güneş altında yürütmüşler, koridorlardan geçirip merdivenleri indirmişler, sonra onu küçük bir odaya getirmişlerdi. Binbaşı Araneta'nın gözetimi altındaki iki askerin onu bağlayıp ortadan kaybolduğundan beri, yaklaşık yarım saattir bu penceresiz odadaydı

Malko. CIA adına çalıştığını söylemediğine çoktan pişman olmuştu.

Onbaşı Robustano Malko'nun tam karşısındaki tabureye oturarak:

—Sadece bir soru, dedi. Octavo Limay ile görüşmen için sana kim para verdi?

—Kimse bana para vermedi, dedi Malko. İhracat yapmak için Filipinler'e geldim. Basit bir tacirim. Hemen beni çözmenizi istiyorum. Başını iki yana sallayan onbaşı soğuk bir tonla:

—Hep aynı hikâye! dedi. Pekâlâ, sana bir "su kürü" uygulayacağız. Umarım o zaman aklın başına gelir...

Ortadan kaybolan onbaşı birkaç dakika sonra elinde bir bezle geri döndü. Arkasında, su dolu kova taşıyan bir asker vardı. Malko karşı koymak için ağzını açmaya yeltendiğinde kirli bez yüzünü kaplayıverdi. Malko'nun saçlarından tutan asker kafasını geriye itince Malko doğrulmaya çalıştı, ama boynuna sarılı ip solugunu kesti. Çok geçmeden burun delikleri suyla doldu. Ağzını açamıyordu bile. Nefes almaya niyetlendi, ama boşuna... Bu bodrum katında öleceğini düşündü. Az da olsa

26

ipleri gevşetmeyi başarmıştı, ama karnında hissettiği ağırlık hareket etmesini engelledi.

Adamlardan biri üstüne oturmuştu.

Bir anda her şey simsiyah oldu ve Malko kendini kaybetti.

Yeniden şuuruna kavuştuğunda duyduğu ilk ses Onbaşı Robustano'nun sesi oldu.

— Şimdi aklın başına geldi mi? diyordu onbaşı.

Bez yok olmuştu. Malko gözlerini açtı. Ciğerleri parçalanacak gibi sızlıyor, ıslak halat boğazını sıkıyordu. Bir ara, öksürük krizine tutuldu. Elbisesi ter ve su karışımı garip bir sıvıyla kaplanmıştı. Bu küçük hücrede sıcaklık en az kırk derece olmalıydı. Zaman kavramını yavaş yavaş yitiriyordu, ama bayılmadan önce kendisine işkence yaptıklarını hatırladı. Malko'ya doğru eğilen onbaşı:

—Konuşacak mısın? diye sordu. İstedikle rimizi anlatırsan Albay Galvez ile birlikte sen

de sevineceksin. Yoksa...

Hücrenin kapısı aniden açıldı. Ayağa kalkan onbaşı içeri giren memurla Malko'nun anlamadığı bir dilde bir şeyler konuştu. Malko dili anlamıyordu, ama "silah" sözcüğüne benzeyen kelimeyi duymakta gecikmedi. Demekki, onu öldüreceklerdi! Tüm gücünü toplayarak memura doğru bağırdı: —Büyük bir hata işliyorsunuz. Ben terörist değilim.

Şaşırın memur hücrenin ortasına ilerledi. Yabancıların 5. Karakol'da işkence görmeleri pek ender rastlanan bir olaydı. İskemleye çivili Malko'ya sanki canavarmış gibi baktı. —Hükümete karşı bir harekât düzenleyen

-
27

yerel merkezlere sızan bir CIA ajanıyım, dedi Malko. Amerikan Konsolosluğu'na haber verirsiniz kim olduğumu size açıklarlar. Daha da şaşırın Filipinli memur, Onbaşı Robustano ile derin bir konuşmaya daldı. Malko laf arasında Albay Rodolfo Galvez'den söz edildiğini duydu. Soğuk bakışlarını Malko'ya çeviren memur:

—Siz bir katilsiniz! dedi. Olur olmaz hikâyeler anlatacağınıza gerçeği itiraf etseydiniz hakkınızda daha hayırlı olurdu. Onbaşıyı çok yordunuz, artık dinlenmek istiyor. Tam bir çıkmazdı bu!

Malko memurun üstüne kapanan kapıya umutsuz gözlerle baktı. Nefret dolu bakışlarla Malko'ya yaklaşan onbaşı, karşısındaki savunmasız insana şiddetli bir tekme savurdu.

—Patyu ta ka! Putang ma ka!*

Sonra öfkeden kudurmuş bir halde dışarı çıkarak, elindeki kovayı bırakmamakta ısrar eden yardımcısıyla birlikte tekrar geri döndü. Malko işkencenin etkisini hafifletmenin yolunu bulmuştu. Kirli bez yüzünü kapladığında ağzını açık tutmak için büyük bir çaba sarfetti. Kendisini öldürmeyeceklerinden emindi. En azından hemen öldürmeyecekler di. İstedikleri sadece bir addı, ama Malko o adı bilmiyordu. Yeniden soluğu tıkanı, halat boğazını sıktı ve Malko ikinci kez şuurunu kaybetti. Bir yanma duygusuyla kendine geldi.

Boğazına dek inen ateş öksürmesini bile engelliyordu. Yüzündeki bez aşağı kayınca Onbaşı Robustano'nun kahkahalarla güldü-

(*) Seni geberteceğim, orospu çocuğu

28

günü gördü. Gözleri yaşla dolu onbaşı gülmekten soluk bile alamaz bir haldeydi. Yüzündeki bezi çeken askerin elinde bir cin şişesi vardı. Ayılması için burun deliklerine cin dökmüşlerdi. Malko gözlerini kapadı, daha fazla dayanamayacaktı.

Midesine inen yumruk üzerine doğrulmaya çalıştı.

—Konuşacak mısın? diye sordu onbaşı.

—CIA adına çalışıyorum, diye tekrarladı

Malko. Sizin dostunuzum. Marcos karşıtı grupların içine sızarak onu öldürmek isteyenlerin kimliklerini öğrenecektim. Ben asi değilim...

Robustano'nun sabrı taşmak üzereydi.

—Unggoy! * diye homurdandı.

Sonra hücreden çıktı. Malko gözlerini kapatarak kendini toplamaya çalıştı. Ama onbaşının elinde bir boruyla geri döndüğünü görünce damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Yardımcısı hayranlık dolu bakışlarla onu izliyordu. Malko'nun göğüs kafesi üstüne oturan asker, burun deliklerini hafifçe sıkınca Malko soluğunu tutmayı denedi, ama sonunda ağzım açarak nefes almak zorunda kaldı. Dişlerine çarpan boru pis suları boğazına boşaltıyordu.

—Nasılsın? diye sordu işkenceyi yapan asker alaylı bir tonla.

—Adamın adı ne? diye üsteledi onbaşı.

Malko cevap verecek gücü bulamadı. Baş dönüyor, göğsündeki ağırlık canını acıtıyordu. Bu kâbustan nasıl kurtulacaktı?

(*) Maymun

29

—Bilmiyorum, dedi. Hiçbir şey bilmiyorum. Amerikan Konsolosluğu'na haber verin...

Öfkeden kuduran onbaşı belirli aralıklarla Malko'yu tekmelerken bir yandan da küfürler yağdırıyordu. Sonunda yüzünü Malko'ya yaklaştırarak:

—Senin kafanı kıracağım! diye bağırdı.

Malko artık ölümden korkmuyordu, ama bu işkenceye daha fazla dayanamazdı. Yardımcısı yeniden kovayı suyla doldurana kadar, onbaşı Malko'yu tekmeledi durdu. Kirli bez yüzüne yaklaşıırken Malko bayılma numarası yapmayı denedi, ama adam başını geriye itince ciğerleri tekrar suyla doldu. Artık tek düşüncesi bu insanlıkdışı işkencenin bir an önce sona ermesiydi.

III. BOLUM

Onbaşı Robustano ellerini kalçalarına dayamış, hoşnutsuz bakışlarla Malko'yu seyrediyordu .Malko' nun soluk alışları düzensizdi.

Daha fazla ileri gitmek istemeyen onbaşı gömleğinin kollarını indirmeye başladı. Yabancıların direnme gücü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Robustano kol düğmelerini iliklerken gözlerini açan Malko işkencenin şimdilik sona erdiğini anlamakta gecikmedi. Vücudunu saran ipler derisini zedelemişti.

Bill Carter'ın yokluğundan şüphelenmiş olabileceğini düşünerek kendini teselli etti. Hans Vogel ile kaderinin aynı olmadığı belliydi. Çünkü gerçek Hans Vogel'e Taylandlı polisler tarafından işkence yapılmıyordu.

Az sonra hücreye giren genç bir asker Malko'nun ellerini çözerek sehpanın üzerine biraz pilavla kuru balık bıraktı. Malko'nun karnı çok açtı, ama boğazından sadece pirinç taneleri geçti. Balığı yemeğe niyetlendiğinde, yeniden öksürük nöbetine tutulunca vazgeçti. Çok geçmeden geri dönen asker bu kez mataradan Malko'ya su içirdi. Hiç konuşmamıştı, ama gözlerine özür dileyen bir ifade hakimdi. Bunaltıcı sığağa ve bedenindeki acıya rağmen Malko uykuya dalınca koridordaki

30 31

ayak sesleriyle uzaklardan gelen inlemelerden başka ses duyulmaz oldu.

*

**

Hücrenin kapısı açıldığında Malko Onbaşı Robustano'nun yanında bir askerle birlikte içeri girdiğini gördü. Baştan aşağı bütün bedeni titriyor, ağzı ateş gibi yamyordu.

Geceyi uykusuz geçirmişti. Yeni başlayan gün,
beraberinde neler getirecekti acaba?

Gülümseyerek kendisine yaklaşan onbaşının
bir eli arkasında gizliydi. Bu haliyle oyun
yapan çocukları andırıyordu.

— Kahvaltını getirdim, dedi.

Malko suratına yapıştırılan nesnenin soğukluğunu
hissettiğinde leş gibi bir koku
duydu. Başını sallayınca yüzündeki nesne yere
düştü, ama hafifçe eğilen onbaşı kuyruğundan
tuttuğu fare leşini Malko'nun yüzüne yaklaştırmakta
gecikmedi.

Onbaşı ölü fareyi Malko'nun dudakları
üstüne bıraktığında, bu iğrençliğe daha fazla
dayanamayacağını hisseden Malko umutsuzlukla
inledi. Sessizce arkasına geçen asker

Malko'nun başını iki bacağı arasına kısırdıktan
sonra burun deliklerini sıktı. Malko ağzını
açmak zorunda kalınca neşeyle gülen albay
fare ölüsünü ağzına bıraktı. Reflekslerini
kullanan Malko başını hoşnutsuzlukla geri
itince boğazındaki halat boynunu kesti. Fare
yere düşmüştü. Malko yeniden bayıldı.

Gözlerini açtığı anda onbaşının hâlâ hücrede
olduğunu gördü. Ortalıkta gözükmeyen fare
ölüsünün yerinde de Albay Galvez duruyordu.

—Geceyi iyi geçirdiniz mi? diye sordu
albay neşeli bir ses tonuyla.

Malko rol kesmedi.

—Hayır. Saatler boyunca işkenceye tabi
tutulduğum için uyuyamadım. Beni derhal
serbest bırakmanızı istiyorum. Central Intelligence
Agency'nin ajanlarından biriyim. Amerikan
Konsolosluğu'nda William Carter'ı
bulursanız o size gerçeği anlatacaktır.
Oldukça şaşırın albay cevap vermeden önce
Malko'yu süzdü.

—Şu işe bak!.. Ben de sizi Alman bir tacir
sanıyordum...

—Bu suikast planına sızmak için ayrı bir
kişiliğe burundum. Sizin de olayın içinde
olduğunuzu CIA bilmiyordu.

Omuzlarını silken albay:

—Hem aptal, hem çok zekisiniz, Bay
Vogel! dedi. Bu garip masalları nereden
uydurduğunuzu Onbaşı Robustano'ya anlat

manız gerekecek. Sonra sizinle tekrar konuşuruz.

Dönerek gitmeye hazırlandığında, Malko ona seslendi:

—Bill Carter'ı tanımıyor musunuz?

Albay başını salladı.

—Hayır. Amerikalılarla ilişkiyi sevmem. Sevgili dostum, masal anlatmakla buradan kurtulamayacağınızı çoktan anladığınızı sanıyordum. Ama zamanımız bol, onbaşı da sabırlı bir adamdır, sonuna kadar savaşıacaktır. Daha fazla direnmeniz aptallıktan başka bir şey değil. Manila'da bu hücreden daha güzel yerler var. Eğer istediğimiz bilgileri verirsiniz sizi derhal serbest bırakacağıma söz veriyorum.

32 33

—O adamı tanımıyorum, dedi Malko.

Üstelik biz de onu arıyoruz.

Filipinli albay kapıyı hızla vurmadan önce:

—Bay Vogel, diye bağırdı. Filipin hükümetine çok pahalıya maloldunuz. Bu pahalı sorgulamanın bedelini ödemeniz gerecek. Ama tüm iyi niyetimize karşılık, bize hiç yardımcı olmuyorsunuz. Başkanı öldürmek isteyen adamın adını öğrenmeliyiz.

Malko'nun benliğini bir umutsuzluk duygusu kapladı. Adamlar onu öldüreceklerdi.

Albayı CIA'da çalıştığına inandıramıyordu.

Öyleyse buradan kurtulmanın tek yolu konuşmaktı.

Ölmeye hazır bir şekilde gözlerini kapadı, ama albayın sesiyle aniden irkiliverdi.

—Sandığınızdan da çok şey biliyoruz, dedi albay. Octavo Limay'ın bütün konuşmalarını dinliyorduk. Kendisi suikastın en önemli şahıslarından biri olmakla beraber, şefi değildi. Şefin kim olduğunu bize siz söyleyeceksiniz.

—Bilmiyorum, diye tekrarladı Malko. Ben de sizin tarafınızdayım. Bana inanmamakta ısrar ederseniz başınız Amerikan Konsolosluğu'ndaki dostlarımla derde girecektir.

Albay Galvez Malko'nun sözlerini işitmemiş gibi soğuk bir tonla:

—Bay Vogel, dedi. Buradaki sorgulamalar Avrupa'dakiler e' benzemez. Bizim metotlarımız farklıdır. Kararı size bırakıyorum.

Albay Galvez Onbaşı Robustano ile bir şeyler konuştuktan sonra Malko'ya bakmaya tenezzül bile etmeden dışarı çıktı.

Onbaşı Robustano Malko'nun daha fazla beklemesine izin vermeden iplerini çözmeye

34

başlayınca Malko yere düşecek gibi oldu. İki koluna yapışan onbaşıyla asker onu çelik bir tabureye dek sürüklediler. Asker Malko'nun pantolonuyla birlikte slipini de dizlerine dek indirdi.

Onbaşı Malko'yu tabureye oturmaya zorladıktan sonra, ellerini arkasında kelepçeledi.

O sırada asker de Malko'nun ayaklarını tabureye bağlıyordu.

Onbaşı Robustano Malko'nun bacakları arasında alçak bir iskemleye oturdu. Sağ elinde küçük tahta bir cop tutuyordu. Bir eliyle hayalarını avuçladı ve copla sol tarafa ilk darbeyi indirdi. Malko vücuduna iğneler batırılıyormuş gibi acıyla bağırdı. Bayılmamak için kendine zor hakim oluyor, onbaşı ise onu dikkatle süzüyordu.

—Şef kim? diye sordu.

Malko cevap veremeyecek kadar güçsüzdü. Bedeninin alt kısmı acıyla sızlarken cop bu kez sağ tarafa indi. Alnı boncuk boncuk terle kaplanmıştı. Başı göğsünün üstüne düştüğünde onbaşı ona yeniden vurdu. Malko'nun acı dolu çığlıkları çok uzaklardan bile duyuluyor olmalıydı. Onbaşı arada bir alnındaki terleri silmek için duruyordu. Malko hayalarının iki misli şiştiğini hissetti.

—Devam edersem onları tamamen ortadan kaldıracam, dedi onbaşı. Ama senin gibi yakışıklı bir erkeğe zarar vermek istemiyorum. Şefine burada olman vız gelir, yerine başka bir katil kiralayacaktır...

Malko CIA'yı lanetlemekten onbaşıya cevap veremedi. Manila İstasyonu yokluğunu hâlâ farketmemiş miydi? Cop yeniden bedeni-

35

ne indiğinde artık düşünemez haldeydi. Bu kez Robustano çok şiddetli vurmuştu. Öne doğru eğilen Malko tabureyi de beraberinde sürükleyerek yere yıkıldı.

*

**

Gözlerini açtığında hücre boştu. Yere bir Pepsi Cola şişesiyle pilav ve kuru balık bulunan bir tepsi bırakılmıştı. Tepsiye doğru eğilen Malko inledi. Hayalarının verdiği acı yüzünden hareket etmesi olanaksızdı. Başı dönüyor, kendini son derece güçsüz hissediyordu. Sağ eliyle şişeyi kavradıktan sonra ağzına bir parça yemek koymayı da başardı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Saatini almışlardı. Sakalı uzamıştı. Boynundaki yaralara daha fazla dayanması gittikçe güçleşiyordu. Gerçek Hans Vogel'i düşündü. Onun durumu da acıklı olmalıydı. Kendilerini nasıl bir son bekliyordu acaba? Kapı açılınca iki asker tarafından sürüklenen beyaz pij amali zayıf bir adamın içeri girdiğini gördü. Malko'nun yanına oturan adam konuşmaya başlamadan önce askerlerin gitmesini bekledi. Gözlerindeki pırıltı yıpranmış bedeniyle tezat teşkil ediyordu.

—Adım Santos Deogracias, dedi çabucak. Yeni Halk Ordusu üyesi olduğum için tutuklandım. Sekiz aydır bu kampta hapisim. Buraya geldiğinizi ve size neler yaptıklarını öğrendik. Sizi uyarmak için geldim.

—Neden? diye sordu Malko kuşkulu bir ses tonuyla.

Öteki alçak bir sesle:

—Sizi ormandaki küçük kampa götürmek istiyorlar, dedi. Oraya bir kez gidenin bir daha geri döndüğü görülmemiştir. Çok tehlikeli bir yerdir. Karşı koymalı, bir skandal çıkarmalısınız. Bir şeyler uydurun...

Ses tonu aceleci, sıcak, fakat ciddiye.

Malko bu davetsiz misafirin de en az kendisi kadar hırpalanmış olduğunu farketmekte gecikmedi. .

—Neden bana yardım ediyorsunuz?

—Manila'ya ne amaçla geldiğinizi biliyoruz, dedi Santos Deogracias. Beni bir süre yanınıza bırakmaları için gardiyanlara yüz pezo verdim. Çılgınlıklarınızı duyduk, bizim dostumuzsunuz. Ama büyük tehlike içindesiniz...

—Neden?

—Onları korkutuyorsunuz, yabancısınız.

Konuşacak olsanız bile sizi öldüreceklerdir.

Mezarınızı da askeri karakolun sınırları dahilinde bir yere kazacaklardır. Resmi tutuklu değilsiniz...

—Ne yapmam gerekiyor? diye sordu

Malko dehşete düşmüş bir halde.

—Bilmiyorum... Gözlerini korkutmaya bakın, burada olduğunuzu' dostlarınızın bildiğini ve bir araştırma yapacaklarını söyleyin.

Ama bunlar yetersiz kalabilir.

'— Neredeyim?

Burası Camp Crame. 5. Karakol. Çok berbat bir yerdir. Bir düzineye yakın insanı işkenceyle öldürdüler. Çok güçlüler...

Yeraltında hücreler var. Yukarda da sorgulama için bekleyen tutukluların yatakhaneleri bulunuyor. Ben o tutuklulardanım.

—Dışarıyla irtibat kurmanın ya da bir

36 37

avukat istemenin yolu yok mu?

— Var, ama onların içeri girmesine izin vermezler...

— Alman Konsolosluğu'na haber vermek istiyorum. Konsolosluktan birini tanıyor musunuz? Santos Deogracias tereddütteydi.

—Bu çok zor. Paranız var mı?

—Hayır. Her şeyimi aldılar.

—Bu durumda olanaksız.

Askerler yeniden içeri girdiler. Ayağa kalkan Santos Deogracias Malko'nun elini hararetle sıktıktan sonra kapıyı ardından çekti. Yalnız kalan Malko işkencelerin verdiği kaygı duygusunu beyninden uzaklaştırmaya çalıştı. Bir gün önceki seanslara bir kez daha dayanamazdı.

Sabah sakin geçti. Malko umutlanmaya başlıyordu. Ama bu insanlıkdışı sıcak dayanılacak gibi değildi.

Kapı yeniden açıldığında, yanındaki askerlerle birlikte içeri giren eli çantalı Onbaşı Robustano Malko'yu korkuttu. Paniğe kapılmamaya çalıştı, ama işkence düşüncesi yüreğini daraltıyordu.

Kelepçelerini çözdükten sonra Malko'yu ayağa kaldıran onbaşı, ellerini arkasına kalın bir halatla bağladı.

—Ne istiyorsunuz? diye sordu Malko. Beni nereye götürüyorsunuz?

Cevap olarak çantasından çıkardığı zinciri Malko'nun boynuna dolayan onbaşı onu sıkmaya başladı. Malko acının etkisiyle bağırdı. Zincir boyun damarlarını kesmek üzereydi. Az sonra göğsüne bir yumruk yedi.

— Sus! dedi Onbaşı Robustano.

Kapıya doğru sürüklenirken umutsuzca debelendi, ama vücuduna indirilen darbeler direnme gücünü yok ediyordu. Eşikte yere düştü. Şimdi başına vuruyorlardı. Boynundaki zincir ani bir hareketle yeniden sıkıldı. Soluğu kesilen Malko'nun bayılmadan önceki son düşüncesi kendisini öldürecekleri oldu.

*

**

Dışardan gelen gürültüler Malko'yu ayılttı. Gözlerini bir eşarpla bağlamışlar, kızgın güneşin altında yürütüyorlardı onu. Malko bir araca bindirildiğini hissetti. Motor sesine ve aracın sallanmasına bakılırsa bir Jeep ile yol alıyorlardı. Duyduğu sesler sayesinde kamptan çıkarak trafikli bir caddede ilerlediklerini anlamakta gecikmedi. Jeep'ten atlayarak şansını deneyebilirdi, ama gözleri bağlı, elleri ve ayakları kelepçeli bir halde böyle bir deneye girişmek intihar etmek olurdu. 5. Karakol'dan uzaklaşmak yeni bir tehlikeye atılmak demekti. Camp Crame'in sadist ruhlu adamları esirlerine tatil hakkı tanıyacak türde insanlar değillerdi...

Yavaş yavaş trafiğin gürültü?ü azaldı. Yaklaşık bir saat boyunca yol aldıktan sonra Jeep engebeli bir arazide ilerlemeye başladı. Çok geçmeden Malko'nun boynundaki zinciri ve gözlerindeki bağı çözdüler. Gördüğü manzara Malko'ya davetsiz konuğunun sözlerini hatırlattı. Sık bir ormanın içinde kıvrılarak uzanan toprak bir yola gelmişlerdi. Jeep'i Onbaşı Robustano kullanıyor, Malko da onun yanında oturuyordu. Arkada.

38 39

boylarını aşan Armalit'lerle oturan iki asker vardı.

Bakışlarını Malko'ya çeviren onbaşı: .

— Mantıklı olmam daha önce söylemiştim,, dedi. Bu gezintiden yararlanmaya bak, çünkü bir daha asla dolaşamayacaksın. Malko boğazının sıkıştığını hissetti. Bu meslekte insan her an ölüme hazır olmalıydı. Ölüm, hiç beklenmedik aptalca koşullarda da kendini gösterebilirdi. Tıpkı burada olduğu gibi... Beynini boşaltarak hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

*

**

Eski Jeep'in silecekleri ön camın üstünde bir sağa bir sola gidip geliyorlardı. Aniden bastıran sağanak tarlaları ve ormanı su içinde bırakmıştı. Bir saatten fazla bir süredir yoldaydılar ve hepsi de sırsıklam olmuşlardı. Malko düşüncelerini manzara üstünde yoğunlaştırmaya çalıştı. Yaşlı ağaçlar, terkedilmiş tarlaların ortasında bataklıktan çıkan timsahları andırıyordu.

Az sonra bir köye vardılar. Satıcılar bisküvi ve içecek satıyorlardı. Köyün çıkışında yükselen yaklaşık yirmi beş metre uzunluğundaki yapı Malko'nun hemen dikkatini çekti. Yapının çevresi çitlerle çevriliydi ve kapıdaki haberleşme sistemi de izinsiz içeri girenleri derhal yakalıyordu.

Kapıdan geçen Jeep doğruca yapının arkasına ilerledi, sonra çıplak toprağı kazmakta olan iki adamın önünde durdu.

Dehşete düşen Malko dikdörtgen şeklindeki mezarı hemen tanıdı. Civarda başka toprak

40

öbekleri de vardı. Burası bir mezarlıktı! Jeep' ten atlayan Onbaşı Robustano Malko'yu aşağı indirdi.

—Burası özel sorgulama yerimizdir.

Buraya gelmen bizim için büyük şeref...

Malko cevap vermedi. Dirseğıyle Malko'yu dürtten Filipinli toprağı kazmakta olan adamları gösterdi.

—Görüyor musun? Mezarın kazılmaya başlandı bile...

Diğer askerler de meraklı gözlerle Malko'ya yaklaştılar.

Onbaşı Robustano beklenmedik bir hareketle

Malko'nun bacaklarına bir tekme savuranca Malko dengesini kaybetti. Malko'nun üstüne yürüyen askerler onu duvarın önündeki dar ağacına doğru sürüklediler. İpi ayak bileklerine geçirdikten sonra, başı yerden elli santim yukarda kalacak şekilde onu darağacında sallandırdılar. Onbaşı Robustano eline aldığı hançerle Malko'nun yanma çömelerek, hançerin ucuyla Malko'nun boynunu okşamaya başladı. Bedeninde hafif bir yanma hisseden Malko'nun saç diplerinden ılık bir sıvı akıyordu.

—Aklın başına geldi mi? diye sordu

Robustano.

Malko cevap vermeyince onbaşı kulak zarına bir tekme savurdu. Kısa süren bir sessizlikten sonra onbaşının emri üzerine askerler Malko'yu bir top gibi tekmelemeye başladılar. Darbelerin ve kan basıncının etkisiyle Malko yeniden kendini kaybetti.

*

**

41

Sert bir şey dişlerine çarpınca acıyla bağırarak Malko gözlerini açtı. Başındaki ağırlık dayanılacak gibi değildi. Gün batmak üzereydi.

Onbaşının iriyarı gövdesini tanımakta gecikmedi.

Robustano 45'lik Colt'un namlusunu

Malko'nun ağzına sokmaya çalışıyordu.

— Eğlence bitti! dedi. Mezarın seni bekliyor. Madem konuşmamakta ısrarlısın, artık sana ihtiyacımız yok.

Malko kendini o kadar kötü hissediyordu ki, cevap veremedi. Silahın namlusu dili üzerinde kayarken kusacak gibi oldu. Gözlerini kapadı. Ölümünden korkmuyor, kaygı duymuyor, hatta acı bile hissetmiyordu.

IV. BÖLÜM

Malko beynindeki basınca rağmen Filipinli onbaşının 45'lik Colt'un tetiğine uzanan işaret - parmağını görebildi. Bir saniye sonra Robustano'nun parmağı tetiğe basıyordu. Gözlerini kapayan Malko patlama sesi yerine tok bir çıtırtı ve ardından da kahkaha duydu. Silahı ağzından çeken onbaşı bu kez onu Malko'nun yüzüne indirdi.

—Seni öldüreceğimi sandın değil mi?Bekle,

daha bitmedi!

Malko'nun kulaklarındaki uğultu gittikçe artıyordu. Onbaşının emriyle askerlerden biri bir bıçak darbesiyle asılı olduğu ipi kesince, yere düşen Malko bu yeni şokun etkisiyle bir kez daha kendinden geçti. Ama sürüklendiğini hissediyordu. Şuuruna kavuştuğunda, hemen işkenceye başlamamaları için hareketsiz durdu. Beklenmedik bir dinlenmeydi bu.

Az sonra yakınında duyduğu seslerle gözlerini açmak zorunda kaldı. Farların ışığı altında Onbaşı Robustano ile konuşan başka bir asker gördü. Askerin uzattığı kâğıdı cebine sokan onbaşı karşısındakinin elini hararetle sıktıktan sonra Malko'ya yaklaştı.

Gözlerini kapatan Malko ölü numarası yapmayı denedi.

Ellerini Malko'nun omuzlarına dayayan

42 43

Onbaşı Robustano, onu yüzükoyun çevirdi. Bedenini kasan Malko kendini yeni bir işkenceye hazırladı, ama hiç beklemediği bir anda kolları gövdesinin yanına düşüverince şaşırdı. Robustano kelepçeleri çözmüştü. Ayak bileklerini de çözen Filipinli Malko'yu dizlerinin üstünde doğrultmaya çalıştı. Malko'nun ayakta duracak dermanı yoktu, üstelik her hareket edişinde hayaları sızlıyordu. Malko'nun bir koluna yapışan Onbaşı Robustano onu öteki askere kadar sürükledi. Malko onbaşının sesini çok uzaklardan duyabildi:

— Çok şanslısınız, Bay Vogel! Hem de çok...

Şimdi başka bir ses İngilizce olarak Malko'ya yürüyüp yürüyemeyeceğini soruyordu. Homurdanarak cevap veren Malko sendeleyerek yürümeye başladı. Ama pantolonunun hayalarına her temasında dayanılmaz bir acı duyuyordu. Bu kâbusun bittiğine hâlâ inanamıyordu. Yeni gelenin hareketleri onbaşınıninkilerden daha yumuşaktı.

Ansızın kendini çıkış kapısının önünde buldu. Yolun öteki kıyısında Range Rover'ı andıran bir arabanın yanında sigara içen biri duruyordu. Malko onun Filipinli olmadığını tahmin etti. Adamın teni oldukça beyazdı.

Yine de adamı tam seçemiyordu. İyice emin olmak için birkaç metre ilerledi.
Beyaz bir adamdı bu!
Yüreği hızlı hızlı atmaya başladı. Avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu, ama dudaklarından sadece bir hırıltı döküldü. Arabanın yanında bekleyen adam üzerlerine geliyordu. Malko yanındaki askerin sesini duydu:
—İşte arkadaşınız!
İki adam Malko'yu arabaya taşıdılar. Onlar olmasa, Malko yere düşecekti. Amerikan aksanıyla konuşan adamın sesini duyunca rahatladı.
—Tanrım! Sizi ne hale sokmuşlar!
Bunları söyleyen adam otuz yaşlarında, sarışın, çocuk yüzlü biriydi. Malko'yu ön koltuğa yerleştirdikten sonra yanına oturdu. Filipinli asker de arka koltuğa geçti. Malko vücudunu kapıya yasladı. Başı dönüyor, kendini son derece güçsüz hissediyordu. Araba hareket edince acıyla inledi. Manila'ya doğru yol alıyorlardı. Gözlerini kapatarak kendini arabadaki havalandırmanın serinliğine bıraktı. Kaygı dolu bir ses:
—İyi misiniz? diye soruyordu.
Malko inledi, cevap verecek gücü yoktu. İşkencenin bittiğine de hâlâ inanamıyordu. Gözlerini tekrar açtığında farların ışığında ormanın karanlık görüntüsünü seçti. Direksiyondaki Amerikalı arada bir tedirgin gözlerle Malko'ya bakarak, son hızla yol alıyordu. Malko farkında bile olmadan derin bir uykuya daldı. Gözlerini tekrar açtığında ışıklar gördü. Şehre varmışlardı. Biraz gayret edince Roxas Boulevard'ı tamdı. Arabadan inen Filipinli gecenin karanlığında yok olmuştu. Hafifçe doğrulan Malko dikiz aynasından kendine baktı.
Aynadaki görüntü dehşet vericiydi. Bütün yüzü kan içindeydi. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi büyümüştü. O altın gibi parlayan gözlerinden eser kalmamıştı. Birden, kendini daha da güçsüz hissetti.

44 45

—Nasılsınız? diye sordu şoför. Az sonra duracağız.

—Hastaneye gitmek istemiyorum, dedi
Malko gözlerini kapatmadan önce.

✱

—Malko! Size ne yaptılar?

Sarı gömleği ve beyaz pantolonuyla William Carter son derece şıktı. Mavi gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Stanley Reisner'a:

—Hemen bir doktor çağır! diye seslendi. Sonra Malko'yu koltuk altlarından tutarak, bürosuna dek sürükledi. Onu bu hale getirenlere küfürler yağdırıyordu. Malko divana uzandı. Hastaneye gitmek istemediğini söylemeye yeltendi, ama ağzından tek bir sözcük bile çıkmadı. Bill Carter ona bir şeyler içirmeye çalıştı, ama Malko öksürük nöbetine tutulunca vazgeçti.

Malko kendini toparladığında üzerine eğilmiş yaşlı bir adamın yüzünü incelediğini gördü. Az sonra Malko'yu anadan doğma soyan adam tansiyonunu ölçtüktan sonra teker teker bütün yaralara dokunmaya başladı. Kasıklarına değdiğinde Malko acıyla bağırıyordu.

—Aman Tanrım! Hayalarını mahvetmiş
ler!

Bu sözlerden korkan Malko 'doğrulmaya çalıştı. Koluna iğne yapıyorlardı. Sonunda

gözlerini açabildi. Aradan uzun zaman geçmiş olmalıydı. Yanında kaygılı yüz ifadesiyle kendini inceleyen Bill Carter'dan başka kimse yoktu. Bill Carter ağzını açması için Malko'ya fırsat vermedi.

—Çok üzgünüm, hem de çok... Bunu hiç düşünmemiştik. Dehşet verici bir olay bu, sizi öldürebilirlerdi. Sizi hastaneye götürecek ambulans az sonra burada olur...

—Hastaneye gitmem, dedi Malko. Manila Hotel'e dönmek istiyorum. Beni orada tedavi edersiniz. Yoksa ilk uçakta bir yer ayırtır, bu ülkeyi terkederim.

Bill Carter bu tehdite karşı koymak istedi.

—Ama bir kontrol yaptırmanız, röntgen falan çektirmeniz gerekir. Ne halde olduğunuzu bir bilseniz!.. Sanki tankın altında kalmış gibisiniz. Bütün vücudunuz yara dolu...

—Yine de Manila Hotel'e gitmek istiyorum, dedi Malko.

— Gerçek bir delisiniz siz!

46 47

Sonra yan odada bekleyen Stanley Reisner'a haber verdi. Birlikte Malko'yu giydirdiler ve insan arasına çıkabilecek hale gelmesi için yüzünü yıkadılar.

Kapıya siyah bir Chevrolet gelmişti.

Malko'yu arabaya yerleştirdiler.

Manila Hotel'in kapı bekçileri Malko'ya dehşetle baktılar, ama Stanley Reisner Malko'nun bir araba kazası geçirdiğini söyleyince az da olsa rahatladılar. Malko'nun düşündüğü bir tek şey vardı: Bir an önce, yatağına uzanmak. Yatağına yattıktan sonra Bill Carter'ın sözlerini şöyle bir duyabildi:

—Sizinle ilgilenmesi için birini göndereceğim. Keyfinize bakın!

*

**

Açıklıkla uyanan Malko önce nerede olduğunu anlayamadı. Sonra odasının bambu takımlarını ve üzerinde yattığı karyolayı tanıyınca rahatladı. Bütün kasları sızlıyordu. Elini telefona uzatınca gece lambasını yere düşürdü.

Lambanın düşmesiyle odanın ortasında bir

gölge belirdi. Ufak tefek, Uzakdoğulu bir kadındı bu. Nefis bir yüzü, dolgun dudakları, yüzüne çocuksu bir anlam veren perçemi, yumuşak bakışları ve neredeyse şeffaf sayılabilecek bir giysisi vardı. Malko'ya gülümsedi.

—Nihayet uyandınız! Tam on yedi saattir uyuyorsunuz. Umarım, daha iyisiniz.

—Fena sayılmam, dedi Malko. Siz kimsiniz?

—Adım Nelya. Bill Carter'ın nişanlısıyım. Size göz kulak olmamı rica etti. Baguiolu biri bana sizi iyileştirecek bazı merhemler verdi. Çok hırpalanmışsınız...

Bu sözler artık Malko'yu korkutmuyordu. Aniden çıplak olduğunu farkettiler. Ama soyunduğunu hatırlamıyordu. Nelya kibar bir ses tonuyla:

—Elimden geldiğince sizi temizlemeye çalıştım, dedi. Banyoya taşınamayacak kadar ağırdınız. Yaralarınızın üstüne merhem sürdüm.

Asya'da her an beklenmedik sürprizlerle karşılaşabilirdiniz...

—Hemşire misiniz?

—Hayır, hayır, dedi Nelya. Mimarlıkta okuyor, arada bir de mankenlik yapıyorum. Ama tedavi yöntemlerini iyi bilirim, üstelik bu işi severim de... Şimdi yemek yemelisiniz. Yeniden enerji toplamanız gerekiyor. Malko telefona uzandı, ama bu basit hareket bile hayalarına acı verdi. Oda servisini arayarak bir porsiyon biftekle salata istedi. Üç gündür kesilmeyen sakalıyla kendini son derece pis hissediyordu.

—Bana bir havlu verebilir misiniz?

Nelya'nın uzattığı havluyu beline dolayan Malko banyoya ilerledi. Yüzünde hiçbir iyileşme belirtisi yoktu.

Bir duş aldıktan sonra tıraş oldu ve bir havluya sarınarak dışarı çıktı.

Yatağının üstünde iki şey duruyordu: Bir tepsi ve beyaz pantolonla göğsüne dek açık bir gömlek giymiş Bill Carter.

Malko'yu gören Amerikalı neşeyle bağırdı:

—Nihayet! Artık kimseyi korkutamazsınız! Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?

48 49

—Daha iyiyim, teşekkürler, dedi Malko bifteğinin üstüne atlayarak.

Bir atı bile midesine indirebilirdi. Bill Carter onu meraklı bakışlarla süzüyordu.

—Umarım aynı şeyi bir daha yapmazlar, dedi.

Malko karnı doyunca kendini daha iyi hissetti.

—Planınız için sizi kutlarım, dedi.

Filipinliler hiç de sandığınız gibi zayıf insanlar değillermiş. Uçaktan ayrıldığımızdan beri neler oldu?

—Bir bilgim yok, dedi Bill Carter safça.

Otelden çıktığınızı duyunca önceleri şüphelenmedim.

Daha yirmi dört saat geçmeden

Octavo Limay'ın başına gelenleri ve 5.

Karakol'un yabancı birini tutukladığını

öğrenince Camp Crame'de çalışan bir dostumla

irtibat kurdum, ama o kimsenin tutuklanmadığını

söyledi. Yine de Güvenlik Birliği

Komutanı General Aguir'e haber vererek

asilerin arasına sızacak bir ajanın varlığından

söz ettim. İzinizi bulunca Steiner'ın yanına bir

asker vererek sizi aramaları için onları 5.

Karakol'a yolladı.

—Tam zamanında yetiştiler, dedi Malko.

—Umarım sizi çok hırpalamadılar, dedi

CIA istasyon şefi. Neler olduğunu anlatır mısınız?

Malko Forbes Park'taki villaya vardıkdan

sonra başına gelenleri bir bir anlatınca Bill

Carter ne yapacağını şaşırdı. Arada bir odaya

giren Nelya maceranın en etkili yerlerini

duydukça Uzakdoğululara özgü kaygılı gülümmesiyle

onlara bakıyordu. Amerikalı başını

salladı.

—Harekete geçtiler mi, hayvandan farksız

olurlar... Ama fazla bir şey öğrendiklerini

sanmıyorum. Yoksa size bu kadar eziyet

etmezlerdi.

—Bizim bildiklerimizi onlar da biliyorlar,

dedi Malko. Belki daha da fazlasını... En

azından, şimdi hepsi "Şirkef'in ajanlarından

biri olduğumu öğrendi.

—Henüz emin değiliz, dedi Bill Carter. Sizi

serbest bırakan adam bunu biliyor, ama başkalarına anlatacağını sanmam. 5. Karakol' da sizi NİSA'nın bir üyesi olarak tanıdılar. Yine de Malko kaygılıydı. Ama tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu.

—Şimdilik tek isteğim yeniden eski görünümüme kavuşmak, dedi. Beni Bayan Nelya'nın usta ellerine bıraktığınız için teşekkür ederim. Benimle çok ilgilendi. Nelya hafifçe gülümsedi. Bill Carter sıcak* bir tonla:

—Size yardım etmek bizim görevimiz... dedi.

—Filipinlilere karşı hangi kimlikteyim? diye sordu Malko.

—Dert etmeyin, dedi Amerikalı güven veren bir sesle. Bütün kâğıtlar Hans Vogel adıyla gönderilecek. Şimdilik Hans Vogel'siniz. Buradan gidene dek o kişilikte kalmanız sizin için en hayırlısı olacaktır...

—Beni tutuklayan albay yeniden harekete geçerse?..

— Hayır, buna cesaret edemez, dedi Bill Carter.

— Ama "June Bride" üzerindeki araştır-
50 51

mayı sürdüreceklerdir.

—Fazla bir şey bilmiyorlar, dedi Bill Carter. Üstelik şimdi çok şaşkınlara. Hans Vogel'i kiralayanlar, onun yerine yeni bir katil bulurlarsa, işte o zaman başımız dertte demektir.

—Filipinliler beni yakaladıkları gibi onu da ele geçirirler.

Amerikalı başını salladı.

—Hayır, Octavo Limay'a saldırırken çok aptalca davrandılar. Octavo Limay onları şefe ulaştırabilirdi.

Karnı doyan Malko'yı Ferdinand Marcos artık hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. On beş yıllık meslek yaşamı boyunca ilk kez bu denli hırpalanmıştı. Çarşafın altında kalan hayalarına gizlice dokununca bağırmamak için kendini güç tuttu.

—Ya gerçek Hans Vogel?

—Hâlâ deliğinde, dedi Bill Carter. Şimdi

uyuyun. Nelya yarın sabah sizi görmeye gelir.
Bütün tedavi yöntemlerini bilir...

—Onu rahatsız etmek istemem, dedi
Malko kibarca.

—Hiç de değil, diye karşı çıktı Amerikalı.
Hastaneye yatmak istemediğinize göre, burada
iyileşmeniz gerekiyor. Şu sıralar Nelya'nın
yapacak pek işi yok. Siz rahatınıza bakın.
On yedi saatlik uykuya rağmen Malko'nun
gözleri kapanıyordu. Konukları dışarı çıkar
çıkamaz caddenin ninni gibi gelen gürültüsüyle
uykuya daldı.

*

**

Yumuşak bir kadın sesinden önce odanın
içini hafif bir parfüm kokusu doldurdu.

—İyi uyudunuz mu?

Malko gözlerini açtı. Başucunda, merhem
ve tüplerin bulunduğu bir tepsi tutan Nelya
duruyordu. Beyaz elbisesiyle genç kadın bir
hemşireden farksızdı.

—Sizi tedavi etmem gerekiyor, dedi.

Sonra Malko'nun cevap vermesini bile
beklemeden çarşafı çekerek Malko'nun çıplak
bedenini gözler önüne serdi. Malko hemşirenin
meraklı bakışları altında kendini biraz rahatsız
hissetti, ama Nelya çoktan yaralarını yoklamaya
başlamıştı bile. Genç kadın yaraları
teker teker inceledikten sonra:

—Yüzükoyun yatın, dedi. Size masaj yapa
cağım.

Malko bu emre boyun eğdi. Önce boyun
kaslarını ovan Nelya yavaş yavaş sırtına
indikten sonra baldırlarından bileklerine kadar
Malko'nun her tarafını ovdu. El hareketleri
hem yumuşak, hem de sertti. Malko kendini
daha iyi hissediyordu. Uzun tırnaklı parmaklar
bedenini yoklarken, arada bir de yaraların
üstüne merhem sürüyordu.

—Dönün.

Malko bir an tereddüt etti, ama Nelya
aralarındaki fiziksel ayrımın farkında değilmiş
gibi gözüküyordu. Gözlerini kapatarak sırtüstü
döndüğünde yumuşak parmaklar hayalarına
dokununca hafifçe irkildi.

Nelya durdu.

—Canınız hâlâ yanıyor mu?

—Evet, dedi Malko.

—Biraz kayın.

Malko genç kadının ne demek istediğini

52 53

anlamayınca, yatağın uç kısmına geçen Nelya Malko'nun ayak bileklerini tutarak bacaklarını yataktan sarkıttı. Sonra tepsisinden aldığı küçük tası Malko'nun ayakları arasına koyarak perçemli alnını yukarı kaldırdı.

—Korkmayın, Baguio.lu dostlarımdan biri bu merhemi tavsiye etti. Sizi ısıtacaktır. Yine de Malko irkildi. Yumuşak parmaklara rağmen, her dokunuşta acı duyuyordu.

Nelya durdu.

—Bekleyin!

Ayağa kalkarak bir süre yan odada kayboldu, sonra buz dolu bir bardakla geri döndü. Buzlardan birini Malko'nun yaralı kasıkları üstüne koydu. Malko artık parmakların temasını hissetmiyordu. Nelya beyaz renkli merhemle Malko'nun yaralarına masaj yapmaya başladı.

Önceleri uyuşturucu yerine geçen buzların etkisiyle Malko bir şey hissetmedi. Gözlerini kapatarak kendini bu garip tedaviye bırakmıştı. Ama çok geçmeden acının yerini tatlı bir sıcaklık aldı.

Artık parmakların derisine temas edişini hissedebiliyordu. Nelya da bunu anlamıştı.

—Şimdi daha iyisiniz ya?

—Evet, dedi Malko. Elleriniz çok yumuşak...

Cevap vermeyen genç kadın masaja devam etti. Sıcaklık Malko'nun tüm bedenini kaplamak üzereydi. Malko bakışlarını bedeninin alt kısmına çevirdiğinde gözlerine inanamadı...

—Gördünüz mü? diye bağırdı Nelya çokluğu bir neşeyle. İyileşiyorsunuz! Şimdi gitmem gerek. Beni elçilikte bekliyor.

Malko genç kadının toparlanmasını izlerken Camp Crame'de çektiği işkenceleri çoktan unutmuştu. Manila tatili kötü başlamıştı, ama belli ki daha güzel devam edecekti.

*

**

Telefonun sesi Malko'yu rüyasından kopardı. Otele geleli üç gün oluyordu, ama otelden

dışarı adımını atmadığı gibi bir kez olsun havuza bile inmemişti. Zamanının çoğunu uyumakla geçiriyor ve günde bir kez kendini Nelya'nın yumuşak parmaklarına bırakıyordu. Artık eski gücüne kavuşmalıydı. Buna gerçekten ihtiyacı vardı, çünkü bütün geceyi uyumakla geçirdiği yetmiyormuş gibi öğle uykularını da asla ihmal etmiyordu. Düünden beri telefonu ısrarla çalıyor, ama karşı taraftan hiçbir ses gelmiyordu. Telefonu açtığında yine aynı sessizlikle karşılaştı. Tam kapatmak üzereyken bir kadın sesi duydu:

—Hans Vogel?

Evet demek için birkaç saniye bekledi. Rol yapması gerektiğini çoktan unutmuştu. Aynı ses soruyu tekrarladı:

—Hans Vogel misiniz?

—Elbette, dedi Malko biraz rahatsız olarak.

Yeniden sessizlik.

—Sizi görmek isteyen biri var, Bay Vogel, dedi ses. Ayağa kalkabilir misiniz?

—Sanırım, dedi Malko. Ama henüz hiç dışarı çıkmadım. Kimsiniz?

Sessizlik.

54 55

— Danışmaya inin. Orada adınıza bırakılmış bir mesaj bulacaksınız. Ne deniyorsa onu yapın.

Telefon Malko'nun soru sormasına fırsat vermeden kapandı. Malko düşüncelere daldı. Kasıklarındaki hafif sızı işin tehlikesini bir kez daha anımsattı, ama kendini eskisinden daha güçlü hissediyor, üstelik bu esrarengiz davetin altından ne çıkacağını da son derece merak ediyordu. Bill Carter ile Nelya'nın dışında ve kendine işkence yapanlardan başka Manila'da kimseyi tanııyordu. Ayrıca Manilalılar da onun varlığından haberdar değildi.

Öyleyse telefon eden bu kadının "June Bride" harekâtıyla yakından ilgisi vardı. Manila'da onu nasıl bulmuştu? Yapılan işkencelerden haberi var mıydı?

Yeniden uykuya dalmak fikri Malko'ya cazip geliyordu, ama maceraya atılmayı tercih

etti. Bir daha işkence yapacak olurlarsa bunun belli bir nedeni olmalıydı. Aynada kendine bakınca artık insan içine çıkabileceğine aklı yattı. Boğazı yanıyordu ve vücudunun pek çok yerinde bereler vardı, ama hiç olmazsa ayakta durabiliyordu. İnce bir gömlekle pantolon giyerek dışarı çıktı.

Odadan çıkar çıkmaz koridordaki sıcak yüzüne bir şamar gibi çarptı. Asansörün yanında eli silahlı, üniformalı bir asker bekliyordu. Lobiye indi. Gerçekten de danışmada kendi adına bırakılmış bir zarf vardı.

Yüreği atarak zarfı açtı. Daktiloyla yazılmış kâğıtta şunlar belirtilmişti:

Bir taksiye binerek Hilton'a gidin. Orada alt kata inerek garajdan geçtikten sonra başka

56

bir taksiye binin ve Silahis Hotel'e gidin. Stargazer Diskotek'e çıkın. Sizi orada bekleyecekler.

Malko çıkış kapısına doğru ilerledi.

Hilton, Rizal Park'ın yanında eski yapılı bir oteldi. Mektupta yazılanları harfi harfine uygulayarak küf kokusunun hakim olduğu lobiye geçtikten sonra garaja indi. Garajın çıkışı karşı tarafta, Taft Avenue adıyla bilinen yola çıkıyordu. Çok beklemeden önünde duran taksiye bindi. İstikamet Silahis idi.

Silahis Hotel, Roxas Boulevard'da bulunuyordu.

Oldukça modern bir görünüme sahipti.

Binanın dışındaki asansör, otele San Francisco'daki Fairmont'u andıran bir hava vermişti.

Birkaç Filipinliyle beraber asansöre binen Malko yirmibirinci katta bulunan Stargazer'a çıktı. Sarı tenli yağlı saçlı adamlarla, aynı kalıptan çıkmış izlenimini veren kızlar bir arada eğleniyorlardı.

İçeri girer girmez arkasında kahkahalar duydu, ama buna bir anlam veremedi. Bir köşede orkestra çalıyor, orkestramn hemen önündeki pistte çiftler dans ediyorlardı. Pistin kenarına yerleştirilmiş koltuklarda hararetli hararetli bir şeyler konuşan kızlı erkekli grupları görmek mümkündü.

Malko kalabalığa umutsuz gözlerle baktı.

Kendisine randevu veren kişi bu insan yığının içinde onu nasıl bulacaktı?

Pistin etrafında bir tur attıktan sonra eski yerine döndü. Dans edenleri seyretmeye koyulduğunda arkasında bir ses duydu:

— Bay Vogel?

57

V. BÖLÜM

Arkasını dönen Malko simsiyah bir çift gözle karşılaştı. Bu gözler, çıkık elmacık kemiklerine sahip genç bir kadına aitti. Yumuşak ve dolgun dudakları, hafifçe öne çıkan dişleriyle daha da belirgindi. Saçları sımsıkı bir topuzla ensesinde toplanmıştı. Bunaltıcı sıcağa rağmen bir tayyörle ipek bir bluz ve çorap giymişti. Boyalı uzun tırnakları, küpeleri ve uzun ağızlığıyla Stargazer'daki genç kızlardan çok daha farklıydı.

Malko'yu baştan aşağı süzdükten sonra gözleri yüzündeki çürüklere takıldı.

—Burada durmayalım, dedi. Dans edelim.

Dikkat çekmemeliyiz.

Malko onu piste dek izledi. Genç kadının boyu oldukça kısaydı, bu yüzden bakışlarının karşılaşması için başını yukarı kaldırmak zorunda kalıyordu. Aniden Malko genç kadının kendine yapışmış bedeninin sinirden titrediğini farkettti..

—İzlenmediğinizden emin misiniz? Odanızda sizden başka kimse var mıydı? diye sordu

genç kadın Malko'nun kulağına fısıldayarak.

—Hayır, dedi Malko. İzlendiğimi sanmıyorum.

Söylediklerinizi aynen yerine getirdim.

Kimsiniz?

—Sizi Manila'ya getirten bendim, dedi genç kadın.

—Ah, ihtiyatsız davranmışsınız, dedi

Malko. Zaten beni bekliyorlardı...

En iyi savunma şekli saldırıya geçmektir.

Ama Malko kalp atışlarına hakim olamıyordu.

Ya genç kadının sorularına cevap veremezse?..

Karşısındaki insansa meraklı ve şüpheli bakışlarla onu süzüyordu.

—Sizi çok sorguladılar mı?

Heykel kesilen Malko:

—'Anlatmamı ister misiniz? dedi hafif

alaylı bir tonla. "Su kürü", cinsel organlara

indirilen darbeler...

—Devam etmeyin, dedi genç kadın yumuşak bir sesle. Nasıl davrandıklarını bilirim. Bir kez beni de tutukladılar. Ama sizi bu kadar çabuk bırakmalarına doğrusu çok şaşırdım...

—Ben de anlayamadım, dedi Malko. Belki de ölmemden korktular. Ya da yeni bir tuzak hazırlıyorlar.

—Size neler söylediler?

—Hiçbir şey. Beni şehirden uzaklaştırdıkları yetmiyormuş gibi pasaportumu da eümden aldılar. Sonra da otele geri dönmemi ve Manila'yı terketmeme izin vermeyeceklerini söylediler. Araştırmalarını sürdüreceklermiş...

—Alman Konsolosluğu'na gittiniz mi?

—Hayır. Telefon ettim. Telefon etmeseydim üzerime daha çok şüphe çekerdim. Vahşi bir sorgulamadan geçtiğimi söyleyerek pasaportumun geri verilmesini istedim.

Genç kadın Malko'yu onaylar bir şekilde başını salladı.

- Çok iyi. Sanırım haklısınız. Yeni bir

58 59

tuzak hazırlıyorlardır.

Müzik dayanılmaz bir gürültüye dönüşmüştü.

—Onlara hiçbir şey anlatmadım, dedi Malko.

—Bundan eminim, dedi genç kadın bağırarak. Zaten kim olduğunuzu bilmesem sizinle asla irtibat kurmazdım. Şu anda bile büyük tehlike içindeyiz. Sizi gözlüyorlar dır.

—Tehlikeye atıldığınız doğru... dedi Malko düşünceli bir halde.

—Başka seçeneğimiz yok.

—Beni otelde nasıl buldunuz?

—Oraya döneceğinizi biliyordum. Serbest bırakıldığınızı öğrenince otele geri geldiğinizi tahmin etmem güç olmadı.

—Ya beni bırakmasalardı?..

—O zaman ne yapardık bilemiyorum, dedi genç kadın.

Malko kadının güvenini kazanmıştı. Artık atağa geçebilirdi.

—Ya siz? diye sordu. Bu kalabalığın içinde beni nasıl tamdınız? Kışkırtıcılardan biri olmadığınız ne malum?..

Hoşnutsuzlukla gülen genç kadın:

—Haklısınız, dedi. Her şeyden şüphelenmemiz gerekiyor. Hücrede ziyaretinize gelen dostumuz Deogracias tipinizi tarif etti. Bu akşam için bir tehlike olduğunu sanmıyorum. Ama onlardan önce harekete geçmeliyiz.

Yoksa...

—Yoksa ne?

—Yoksa size ikinci kez "su kürü" uygularlar, bana da elektrik şoku verirler. Bundan önce iki kez tutuklanarak tam altı hafta Camp Crame'de hapis yattım. Ama bir gün intikamımız alınacaktır. Kafalarını kopartacağım onların...

Ses tonu buz gibiydi. Orkestra durunca genç kadın aniden:

—Gelin, dedi. Kaderimizi daha fazla zorlamayalım.

—Randevu için neden burayı seçtiniz?

—Çünkü sizi burada bulmam kolaydı. Kalabalığın arasında kaybolduğumuz için konuşmak da rahat oluyor. Üstelik buraya gelen yalnız kadınlar pek dikkat çekmezler. Önceleri kocamla gelirdim, burayı çok severdi... Kuzeyde, Yeni Halk Ordusu tarafından öldürüldü. Gelin...

Genç kadın bunları söyledikten sonra asansöre doğru ilerledi. Malko tam asansöre binmek üzereyken blucinli bir delikanlı, iki kız ve üç Filipinli gorilden oluşan küçük bir grup da asansöre biniyordu. Genç kızın gözleri blucinli gençteydi. Adam kıza sürtünmeden edemedi. Üç goril ise onlara bakmıyordu bile. Dışarı çıkarlarken Malko kemerlerindeki silahları görmekte gecikmedi. Genç adam Mercedes 200'üne binince, goriller de hemen arkasındaki Toyota'ya yerleştiler. Otoparktan çıkan bir polis arabası da onları izlemeye koyuldu. Malko bu küçük konvoyu şaşırarak baktı. Genç kadın heyecanlı bir ses tonuyla: —Gördünüz mü? dedi. Marcos'un oğlu dur!

Genç kadını izleyen Malko, otoparktaki Datsun'da onun yanına oturdu. Araba o kadar küçüktü ki, birbirlerine değmek zorunda kalıyorlardı. Genç kadın kuzeye, Roxas

60 61

Boulevard'a doğru yol alırken Rizal Park yolunu izleyerek şehrin içine daldı.

— Tam olarak neler oldu? diye sordu

Malko aniden. Beni neden tutukladılar?

Yol arkadaşı araba kullupürken bile sigara içiyordu. Cevap vermek için sigarasını dudaklarından ayırdı ve:

—Octavo çok ihtiyatsız davrandı, dedi.

Fazla konuşuyordu. Bu yüzden telefonunu dinlemeye başladılar. Onu yakalamaya geldiklerinde Octavo kaçmak isteyince üzerine ateş ettiler. Neyseki, ateş ettiler...

—Neden?

—Yoksa Octavo her şeyi anlatırdı.

Pasig üzerindeki bir köprüden geçiyorlardı.

Bu nehir Manila'yı doğudan batıya ikiye bölerdi.

—Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

—Emin bir yere, dedi yol arkadaşı. Sizi yeniden tutuklayacak olurlarsa kurtulma şansınız yok demektir. İhtiyath davranmalıyız.

—Ama nasıl?

—Eyleme başlamadan önce bir süre gizlenmeniz için size Manila dışında bir yer ayarladım.

Doğuya doğru, Quezon Boulevard'da yol alıyorlardı. Az sonra sağ taraflarında kocaman bir reklam tabelası belirdi: Pepsi Cola.

Bir şişe fabrikasına gelmişlerdi. Dar ve karanlık bir yola sapan genç kadın sigarasını küllükte söndürdükten sonra:

—Az önce o piçi gördünüz değil mi? diye söze başladı. Yirmi bir yaşındadır. Bir süre sonra babasının yerine geçecek, ama aynı annesi gibi onun da burnu bir karış havalarda. Manila'nın bir numaralı kadını o ailenin en berbat üyesidir. Bütün büyük otellerin sahibidir. Hatta özel odalarından birine altın musluk bile yaptırdı.

—Politikayla da ilgilenir mi?

—Elbette. Kocasının yerine göz diktiğini herkes biliyor. Çok hırslı bir kadındır, paraya da çok düşkündür. Çantasında her zaman bol miktarda para taşır, ama ödeme yaptığı görülmemiştir. Kendisinden bilet parası istedikleri

için, Philippine Airlines'ı devletleştirdiği söyleniyor. Ama hizmetkârları ayda yüz pezo kazanıyor...

Ansızın fren yaparak bu geç saatte bile açık bir kapıdan içeri girince Malko farların ışığı altında irili ufaklı yapıların bulunduğu bir avlu seçebildi.

—Neredeyiz? diye sordu.

—Burası bir manastır... Dipteki binalar dışarı hiç çıkmayan rahibelere ayrılmıştır. Yönetimle ilgili binalar ve okul parkın içine dağılmış durumda. Gerekli zamanlarda saklanmam için bana da bir oda verdiler.

Marcos'un polisleri buraya gelmeye cesaret edemiyorlar. Rahip Sin'in koruyuculuğu altındayız. Kendisi çok güçlüdür, Manila'nın başpiskoposudur.

"Bir başpiskopos için çok komik bir ad" diye düşündü Malko.*

Bir çimenlikten geçtikten sonra ıssız bir binaya gelerek asansöre bindiler. Çantasından çıkardığı anahtarla kapılardan birini açan genç kadın Malko'yu küçük, fakat iyi döşenmiş bir

(*) Sin İngilizcede günah anlamındadır.

62 63

odaya soktu. Duvarlar, Marcos'un baskılı yönetiminin neden olduğu vahşeti simgeleyen afişlerle doluydu. Her tarafta dosya ve kartlar vardı. Malko karşılaşmalarından beri ilk kez yanındaki kadının gevşediğini hissetti. Odanın ışığını açan genç kadın yeni bir sigara yaktıktan sonra ayaklarını masasına uzatarak, oturduğu yerden Malko'yu süzmeye başladı. Sigarasından derin bir nefes çekerek Malko'ya aniden:

—Varlığımızdan nasıl haberdar oldunuz? diye sordu.

Malko bu tür bir soruyu beklediği için açık vermedi. Gülümseyerek:

—Ben de size benim varlığımı nasıl öğrendiğinizi soracaktım, dedi.

Genç kadın gülümsemedi.

—Bildiğinizi sanıyordum. Hamburg'ta oturuyorsunuz değil mi?

—Evet.

—Sizinle ilk irtibat orada kurulmadı mı?

Malko'nun soğuk bakışları genç kadını

süzdü.

—Dinleyin, dedi. Bu tip sorulardan oldum olası hoşlanmam. Bu konuyu bir daha açmanızı istemiyorum. Bruxelles'de "Maxmr" diye biri tarafından arandığımı söylemem bilmem yeterli olur mu?

Genç kadın bu ayrıntıdan tatmin olmuşa benziyordu. Gülümseyince sararmış dişleri ortaya çıktı.

—Sinirlenmeyin. Burada çalışmalarımızı zor koşullar altında yürütüyoruz. Pek çok arkadaşımız tutuklandı, işkence gördü, hatta öldürüldü. Marcos'un adamları sandığınızdan da vahşidir...

Malko "Maxim" adının kadının üzerinde ne denli etkili olduğunu anlamakta gecikmedi. Genç kadın daha da rahatlamıştı. Üstelik gerçek Hans Vogel'in fiziksel görünümü hakkında bir bilgisi olmadığı da belliydi. Planı için yavaş yavaş zemin hazırlayabilirdi.

—Henüz adınızı bile bilmiyorum, dedi. Genç kadın gülümsedi.

—Kod adının Magda olduğunu biliyorusunuz...

Malko yüzünü soğuk bir rüzgârın yaladığını hissetti. Magda adını ilk kez duyuyordu!

—Ya gerçek adınız?

—Şeyla Calampang.

Genç kadın artık karşısındaki insana güveniyordu.

Sigarasından bir nefes daha çeken Şeyla Calampang:

—Önceden bildirildiği gibi yirmi beş bin doları hemen alacaksınız, dedi. Geri kalanı harekâttan sonra verilecek.

İkinci alarm. Malko adım adım hedefe doğru ilerliyordu.

—Hiç param kalmadı, dedi. O namussuzlar her şeyimi alarak sadece iki yüz dolarımı ve saatimi iade ettiler.

—Hallederiz, dedi genç kadın. Ama bundan sonraki günlerinizi geçireceğiniz yerde paraya ihtiyacınız olmayacak...

—Otelden kaybolmam karşı taraftakileri kuşkulandırmaz mı? diye sordu Malko.

Üstelik bu durumda harekâtın gerçekleştirilmesi

de tehlikeye düşer.

—Biliyorum, dedi Şeyla. Ama otelde

64 65

kalmanız daha tehlikeli olur. Sizi her an tutuklayabilirler. Böylesi çok daha akıllıca olacaktır.

Malko kadının her an Nelya'dan söz açmasını bekliyordu. Eğer otel odası gözetlendiyse Şeyla'nın Nelya'nın varlığından haberdar olduğu kesindi, ama karşı taraftan herhangi bir tepki gelmedi.

Görünüşe göre iş ortakları otelin içine dek sızamamışlardı. Üstelik Şey la kararlı görünümüne rağmen, Avrupalı teröristlere özgü profesyonellikten uzaktı.

Genç kadın beklenmedik bir anda:

—Ne yapacağınızı biliyor musunuz? diye sordu.

—Biraz, dedi Malko. En azından üstlendiğim görevin kolay olmadığını biliyorum.

—Hem de çok zor olacak, dedi genç kadın. Başkana Malacanang'daki şatosunda saldırmamız olanaksız. Şatosundan çıktığı zamanlarda, genellikle Baguio'daki yatına giderek bazı politik toplantılar yapar. Yolculuklarını ya helikopter ya da siyah camlı, birbirinin aym altı otomobilden oluşturulmuş bir konvoyla gerçekleştirir. Ama hangi arabada olduğu hiçbir zaman öğrenilemedi. Üstelik bu konvoy polis arabaları tarafından da izlenir.

Malko masanın üzerindeki dosyalara göz atmaya kalkınca bu fırsattan istifade eden Şeyla bir sigara daha yaktı.

—Ferdinand Marcos şimdi nerede? diye sordu Malko. Biliyorsunuz, süpermen değilim...

Genç komünist hafifçe gülümsedi.

—Harekât günü Ferdinand Marcos'un hangi saatte, nerede olacağı size bildirilecek. Gerisi teknik bir ayrıntıdan ibaret. Adamın kellesini yaklaşık yüz elli metrelik bir mesafeden uçurabilir misiniz?

—Kullanacağım silaha bağlı...

—Armalit ya da dürbünlü bir M 16 ...

—Silahı daha önce bir kere denemeliyim.

Ayrıca mermilere de ihtiyacım olacak. Rahatsız

edilmek de istemiyorum.

—İstekleriniz yerine getirilecek.

Odaya bir sessizlik çöktü. Malko bu kaderci, fakat aym zamanda samimi kadının yanında kendini biraz rahatsız hissediyordu. Issız bir binada bulunan bu küçük oda, Marcos'u yok etmek için hazırlanan delice plan, kısacası hepsi Malko'ya gerçeküstü görünüyordu. Ama, Manila'daki ilk günlerinde başına gelenler tamamen gerçektir!..

—Size sormak istediğim bir soru var, dedi. Aslında beni pek ilgilendirmez, ama yine de sormadan edemeyeceğim.

—Söyleyin.

Şeyla Calampang sigarasından sinirli bir nefes çekti. Kalçalarına doğru sıyrılmış eteği jartiyerini ortaya çıkarmıştı. Bacakları dolgun, bilekleri inceydi. Malko aniden bir tuzağa düştüğünü hissetti.

—Dürbünlü silah kullanacak insanların sayısı az değildir, dedi. Neden beni seçtiniz? Genç kadının yüzüne vahşi bir gülücük hakim oldu.

—Ferdinand Marcos'a karşı girişilen bütün teşebbüsler sırf bu nedenden dolayı sonuçsuz kaldı, dedi. Eyleme niyetlenenlerin hepsi

66 67

amatördü. Bize sizin gibi bir profesyonel gerekiyordu, Bay Vogel. Hem eylemi gerçekleştirecek olanın da, sonradan bir tutuklanma olayına fırsat vermemek için bir yabancı olmasını tercih ettik. Bilmem anlatabildim mi?

' — Anlıyorum, dedi Malko. Bir şey daha, Marcos'u öldürmekle neyi amaçlıyorsunuz? Yerine geçecek inşam yine Amerikalılar seçeceklerdir. Buraya gelmeden önce bazı bilgiler aldım. Bu durumda sizin çıkarınız ne olacak?

—Sevgili Vogel, dedi Şeyla Calampang, bu bizim sorunumuz, sizin değil. İşiniz bittikten sonra siz ülkenize geri döneceksiniz.

—Bundan kuşku yok, dedi Malko.

Sadece merakımı gidermek istedim.

—Fazla meraklı olmamanızı öneririm, dedi. Bu iş için sizi seçmemizin pek çok nedeni

var: Bunlardan biri de fazla soru sormayacağınız için size güvenmemiz...

—Artık soru sormayacağıma söz veriyorum, dedi Malko. Ama bir şey daha var. Ne zaman harekete geçeceğim?

—İşte cevap verebileceğim akıllıca bir soru, dedi Şeyla yumuşak bir sesle. Harekât ayın on beşinde gerçekleştirilecek.

—Bu tarih kesin mi?

—Evet. Yarın ya da yarından sonra siz teknik ayrıntıları halledene kadar harekâtın nerede yapılacağını bildiririm. Ondan sonra istediğiniz kadar dinlenebilirsiniz.

VI. BÖLÜM

Malko kadının kararlı sakinliği karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti. Bill Carter haklıydı.

"June Bride" harekâtı bir şaka değildi.

Kolunu öne uzatan genç kadın gece lambasını söndürdükten sonra:

—Gitmemiz gerekiyor, dedi. Ne yazık ki burada kalamazsınız. Bir, iki güne kadar sizin için emin bir yer bulacağım.

—Ama peşime adam takabilirler...

—Olabilir, dedi genç kadın. Bu akşam ne yaptığınızı soracak olurlarsa doğruyu söyleyerek kız ayarlamak için Stargazer'a gittiğinizi anlatın.

Bütün ışıkları söndürdükten sonra Malko ile birlikte dışarı çıktı. Hava biraz serinlemişti, ama dışarda yine de otuz derece sıcaklık vardı. Park her zamanki gibi karanlık ve ıssızdı. Arabaya binerlerken Şeyla:

—Ne pahasına olursa olsun, sizi bir daha tutuklarsa bu manastırdan söz etmeyin, dedi.

—"Kanun kaçağı" mısınız? diye sordu Malko.

—Evet, bir yıldan beri... Sizi otelinize bırakayım.

—Parayı unutmayın, dedi Malko. İki yüz dolardan başka meteliğim yok.

68 69

—Unutmam, dedi Şeyla Calampang ciddi bir ses tonuyla.

Birkaç dakika sonra Quezon Boulevard'a vardılar. Genç kadın arabayı hızlı, fakat

dikkatli sürüyordu. Aniden, ıssız bulvar yerini neonlu ışıklara ve hareketli bir mahalleye bıraktı. Gecenin ilerlemiş saatine rağmen arabaların ısrarlı korna sesleri bir türlü dinmek bilmiyordu. Rizal Avenue'nün çıkışma vardıklarında, Pasig Nehri'nin kuzeyine geldiler.

Malko'ya dönen Şeyla Calampang:

—İşte Tondo, dedi. Dünyamn en büyük gecekondu mahallesidir. Burayı papaya göstermeye cesaret edemediler. Yapmamz gereken iş bittiğinde, bütün bu insanlar Tondo'yu bayram yerine çevirecekler!

Yanlarından geçen üstü açık arabalardan biri az ilerde durunca, boya küpünden farksız mini etekli genç kızlar arabadan inerek gecenin hareketli eğlencesine daldılar.

—Bunlar fahişedir, dedi Şeyla Calampang.

İki, üç pezo karşılığında kendilerini taksi şoförlerine satarlar. Yaşları on ile on dört arasındadır. Manila, fahişelik olaylarının en çok görüldüğü şehirdir.

Daha önce Saygon ve Bangkok'u görmüş olan Malko hiç heyecanlanmadı. Çin mahallesini de geçtikten sonra, sonunda Manila Hotel'in yüksek binasına vardılar. Şeyla arabayı Roxas Boulevard'da, otoparkın girişinde durdurdu.

—Yarın, ben haber vermezsem başka biri sizle irtibat kuracak, dedi. Burada çok kalamazsınız. Sizi tutuklarsa kurtulma şansınız çok az...

Malko'nun elini sıktıktan sonra arabayı hareket ettirerek Roxas Boulevard'da kayboldu.

Malko içinde hafif bir burukluk hissetti.

Daha önce de Şeyla Calampang gibi kadınlarla tanışmıştı ve onları yola getirmenin ne denli zor olduğunu çok iyi biliyordu. İlk sınavını başarıyla atlatmıştı, ama tehlike henüz yok olmuş değildi. Şeyla Hans Vogel olmadığını anlarsa, Malko'nun derisini yüzmek için elinden geleni yapardı. Tam bir Rus ruletiydi bu. Geriye, harekât yerini öğrenmek kalıyordu. Sonra aradan çekilerek görevini Filipinlilere devredebilirdi. Otoparkı geçtikten sonra gecenin bu geç saatinde ıssız olan lobinin serin havasıyla karşılaştı.

*

**

Roxas Boulevard'daki Amerikan BüyükeK çiliği'nin önü oldukça kalabalıktı. Üstü açık lokantalar, ellerindeki malları satmak için müşteri arayan adamlarla doluydu. Malko yeşillik bir alanın ardına gizlenmiş büyükelçilik binasına doğru ilerledi. Nelya'nın tedavi yöntemi sonucunu göstermiş, eski zindeliğine kavuşmuştu. Sekreter onu üçüncü kata çıkardığında, Bill Carter sıcak bir selamla Malko'yu karşıladı. Bürosu büyükelçinin odasının hemen yanındaydı.

—Nelya daha iyi olduğunuzu söyledi.

—Mükemmel bir hemşire, dedi Malko.

— Çok tatlı kızdır! dedi Amerikalı.

Buradan ayrılırken onu da yanımda götürmeyi düşünüyorum. Nelya da benimle gelmeye can atıyor. Üstelik, çok iyi bir aşçıdır, yumuşak

70 71

başlıdır. Biliyorsunuz, bizim o taraflarda böyle kadınlar bulmak zor.

Malko, Nelya'nın da en az Avrupalı kadınlar kadar orospu olduğunu söylememek için kendini güç tuttu. CIA istasyon şefini romantik düşünceleriyle başbaşa bırakması daha akıllıca olurdu. Hem kendisine yeni bir seans için söz veren Nelya'ya da haksızlık edemezdi. Telefon ederek okuldaki dersleri yüzünden sabah gelemeyeceğini söyleyen Nelya, akşama doğru Malko'yu 'ziyaret edeceğine söz vermişti.

—Yeni bir şey var mı? diye sordu Bill Carter.

—Beklediğimiz gibi ilk irtibatı kurdum, dedi Malko.

—Kimle? diye soran Amerikalı farkında olmadan ayağa fırlamıştı.

—Tahmin edin bakalım.

Malko bir önceki gecenin özetini yapınca, Bill Carter iç telefondan sekreterine Şeyla Calampang'a ait dosyaları olup olmadığını sordu.

—Sanırım en akıllı çözüm yolu Filipinli dostlarımıza haber vermek olacaktır, dedi Amerikalı. Bu kızın adını onlara vermeliyiz.

Ama...

—Ama ne? diye sordu Malko.

—Belki de harekâtın yerini bildirirmeniz daha doğru olur, dedi Amerikalı.

Malko önce cevap vermedi. Pencereden dışarı bakıyordu. Yine yağmur yağacaktı. İnsan bu serin ve son derece iyi döşenmiş büronun içinde bunaltıcı sığağı ve zor yaşam koşullarını unutuyordu.

—Pekâlâ, dedi. Şeyla Calampang'ı görmeye devam edeceğim. Harekâtın nerede yapılacağını öğrenirim. Ama onu Filipinlilerin eline bırakma konusunda bana güvenmeyin. Filipinlilerin tutuklulara nasıl davrandıklarını gördüm.

—Pekâlâ, dedi Bill Carter. Sonuna kadar savaş vermeniz gerektiğini biliyorsunuz. Ama çok dikkatli olun. Esas kimliğinizi öğrenirlerse, sizi parça parça doğrularlar. Manila'dan canlı ayrılmaya gayret edin.

—Elimden geleni yapacağım, dedi Malko. Bir şey daha... Beni izlediler mi? Bill Carter tereddütteydi.

—Sanmıyorum, dedi. Rahat bırakılmanız için General Aguir emir verdi.

—İşte bu hoşuma gitti, dedi Malko. Ama Şeyla Calampang peşime adam takmış olabilir. Beni sürekli yalnız görürse bundan da şüphelenecektir.

—Anlıyorum, dedi Bill Carter. Biraz daha dişinizi sıkmamız gerekecek. Harekât gününü öğrenmekle büyük başarı sağladınız. Bir de harekâtın nerede gerçekleştirileceğini öğrenirseniz...

Bill Carter Onbaşı Robustano'nun Malko'ya yaptıklarını unutmuşa benziyordu.

Kapıya vuruluyordu. İçeri giren sarışın sekreter şifreli kasayı açtıktan sonra çıkardığı pembe dosyayı Bill Carter'ın önüne koydu.

—İşte istediğiniz dosya, efendim. Şeyla Calampang NPA üyesiymiş.

Dosyayı açan Amerikalı Malko'ya bir fotoğraf uzattı.

—Kız bu mu?

72 73

—Evet, dedi Malko.

Makyajsız yüzü ve kısa saçlarıyla fotoğraftaki

Şeyla Calampang şimdikinden çok farklıydı, ama Malko yine de onu tamdı. Dosyayı incelemeye koyulan Bill Car ter: —İşte, dedi. Şeyla Calampang kocasıyla birlikte Bulletin'de gazetecilik yapıyormuş. İkisi de yasadışı bir komünist partisinin üyesiymişler. Kocasını iki sene önce tutuklanmış. Şeyla da tutuklanarak mahkemeye çıkmış ve on sekiz ay hapiste kalmış. İkinci kez tutuklandığında, sekiz ay yattıktan sonra serbest bırakılmış. O günden beri adından pek söz edilmiyor. Askeri Haberalma onun kuzeyde, Yeni Halk Ordusu'nun yanında olduğunu sanıyor.

—Bence yanılıyor, dedi Malko. Kızın Manila'da yaşar gibi bir havası var. Bill Carter dosyayı kapadı.

—Başka ilginç bir şey yok. Ama kafamın takıldığı bir nokta var. Şeyla Calampang gibi bir komünistle katolik eylemcilerden olan Octavo Limay'ın aynı amaç uğruna savaştıklarını ilk kez görüyorum... Komünistlerin parası yoktur. Bu suikast olayının ardında çok karışık şeyler var. Octavo Limay sosyalist bile değildi. Zincirin halkalarından biri eksik, onu bulmamız gerekiyor.

—Yani, bu işe giren komünistlerin başka birinin hesabına mı çalıştıklarını söylemek istiyorsunuz? Bu tür bir alışkanlıkları olduğunu sanmıyorum...

—Belli olmaz, dedi Amerikalı. Asya'da bulunduğunuzu unutmayın. İlginç şeyler bulabilirsiniz. Beni rahatsız eden bir nokta daha

74

var. Başkanın yolculukları hakkında bu kadar bilgiyi nereden öğreniyorlar? Harekât gününü ve yerini saptamış olmaları akıl alacak gibi değil. Devletle pek ilişkiye girmezler. Hatta Octavo Limay gibi biri bile bu tür bilgiyi sağlamaya niyetlense Malacanang'a kolay kolay yaklaşmazdı. Hikâyenin odak noktası burası galiba.

Bill Carter dosyayı kasaya koymadan önce:

—Şu işe bak, dedi. Şeyla Calampang küçük yaştaki fahişeleri hükümete karşı kışkırttığı için tutuklanmış. Manila'da fahişelik örf ve âdetlerden sayılır...

—Filipinliler vahşı insanlar değiller, dedi Malko.

—Haklısınız, diyerek Amerikalı onu onayladı. Buradakiler tembel ruhlu, yumuşak başlı insanlardır. Çoğu fakir olduğundan, genç kızların tek geçim yolu fahişeliktir. Her gün köylerden bir düzine genç kız sırf bu iş için Manila'ya geliyor. Daha dün Bulletin'de, Cebu Adası'nda on iki yaşındaki kızların pazara çıkarıldığından söz ediliyordu... Gerçekten ilginç bir yerdi Manila. Pembe dosyaya son bir kez daha bakan Malko artık harekete geçmeye karar verdi.

—Size bir silah vermek istiyorum, dedi Bill Carter. Ama Şeyla Calampang'ın şüphelenmemesi lazım. Oteldeki sıkı güvenlik önlemlerini atlatmamız da zor olacak. Son derece dikkatli olmalısınız, sizi hapisten kurtarabilirim, ama mezardan çıkmanızı sağlayamam...

—Zaten Manila'dagömölmeye niyetim yok, dedi Malko. Silah konusuna gelince, bavulumda bir adet var.

75

—Şimdilik ona pek dokunmayın, dedi Bill Carter.

.*

Malko taksiden inip Manila Hotel'in kapısına doğru koşarken ilk yağmur damlaları da asfalta düşmeye başladı.

Lobi her zamanki gibi hareketliydi. Malko anahtarını alıp yukarı çıkmak üzereyken Nelya'yı gördü. Genç kız gülümseyerek kendisine yaklaşıyordu.

—Dersim erken bitti, dedi. Size bir uğrayayım, dedim. Ama fazla vaktim yok. Dışarda sağanak bastırmıştı.

—Bu havada geri dönemezsiniz, dedi Malko. Birlikte yemek yiyelim.

—Öyleyse çabuk olalım, dedi Nelya.

Önce kafeteryayı denediler, ama havuzun kenarında yağmura tutulan turistler kafeteryayı doldurdıkları için oturacak yer bulamadılar. Otelin bahçesine bakan yemek salonu ise sakindi. Soğuk büfeden yararlandıktan sonra köşede bir masaya yerleştiler. Bir ara Nelya

telefon etmek için Malko'yı yalmz bıraktı.

Geri döndüğünde:

—Bill'e onunla yemek yiyemeyeceğimi söyledim, dedi. Taksi bulunmayan bir mahal lede sıkışıp kaldığımı anlattım.

—Bana uygulayacağınız tedaviden ona söz etmediniz mi? diye sordu Malko.

Nelya cevap vermedi, ama masamn altından bacaklarıyla Malko'yu yokluyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Kahve içmeyi reddettikten sonra tüm doğallığıyla Malko'yu odasına dek izledi. Yağmur devam ediyordu. Soyunmaya

76

bile gerek görmeyen Nelya Malko'nun üstündekileri bir çırpıda çıkardıktan sonra onun yanına uzanarak, genç adamın bedenini okşamaya başladı.

—Artık camnız acımıyor mu?

—Bilmiyorum, dedi Malko alaylı bir tonla.

Az sonra ellerinin yerini dudaklarına bırakan Nelya okşamalarını sürdürdü. Malko zevkten inlediğinde yanakları kızaran Nelya saatine bakarak bir çılgılık attı:

—Oh, artık gitmem gerekiyor!

Malko onu kendine çekti. Genç kadına sahip olmak istiyordu, ama Nelya buna izin vermedi.

—Hayır, şimdi olmaz. Yorulmamalısınız.

Sonra gülerek odayı ter ketti.

Yağmur damlaları odanın camlarını kaplamış, dışarıyı görünmez yapmıştı. Malko telefona baktı. Ne zaman çalacaktı? Nasıl bir tehlikeye atılacaktı? Bu havada beklemekten başka çaresi yoktu. Şeyla, Nelya hakkında bir şey soracak olursa, onunla lobide tanıştığını söylemeye karar verdi. Manila gibi bir şehirde lobide tanıştığı kızı odasına çıkartan erkekler pek dikkat çekmiyordu.

Vakit geçirmek için televizyonu açtı. Bir an şatosunu hatırladı. Yeni kimliği yüzünden şatosunun fotoğrafını bile yanma almamıştı.

*

**

Fırtına dinmişti, ama yere düşen iri yağmur damlaları birkaç dakikadır Roxas Boulevard' daki trafiği altüst ediyordu. Malko sıkılmaya

başladı. Televizyondaki program bitmişti.
Sonunda telefon çaldı. Ahizeyi kaldıran

77

Malko bir erkek sesiyle karşılaştı.

—Hans Vogel?

—Evet, dedi Malko.

—Parayı verecek kişi sizi görmek istiyor,
dedi yabancı ses. Bir taksiye binerek bir saat
sonra Banbang Street ile Jose Abad Santos
Caddesi'nin birleştiği köşeye gidin.

Telefon kapanmıştı.

Malko "June Bride" harekâtının bu kez
gerçekten başladığını anlamakta gecikmedi.

VII. BOLUM

Malko taksiden henüz inmişti ki, yanına
gelen çıplak ayaklı bir delikanlı:

—Adım Teofilo, dedi. Geliyor musunuz?

—Nereye? diye sordu Malko.

—Dostunuz sizi bekliyor.

İrtibat kurulmuştu, insan yığınlarının
arasında hızla ilerleyen Teofilo Malko'nun
gelip gelmediğini kontrol etmek için sık sık
başını döndürüyordu. Yolu yarılamlışlardı.
Şimdi gecekondu mahallesinin göbeğindeydiler.

—Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

Teofilo cevap verecek zaman bulamadı. Bir
kedi gibi tir tir titreyerek bir çöp bidonunun
ardına sindi. Malko başını çevirince alacalı
bulacalı gömlek giymiş iki adamın kalabalığı
yararak ilerlediklerini gördü.

—Polis! diye bağırdı Teofilo. Çabuk
gelin!..

Bir füze gibi öne fırlayınca, Malko da onu
takip etti. Teofilo önüne çıkan çocukları
iteleyerek küfürler savura savura yol alıyordu.
Ama bu insan yığının içinde ilerlemeleri pek
kolay değildi. Malko arkasına baktı. Bu iki
adam da nereden çıkmıştı? Taksiden indiğinde
izlenmediğinden emindi. Aniden duran Teofilo
yoluna devam etmesi için Malko'ya işaret

78 79

yaptı. Sonra hurda arabalardan birinin
arkasına gizlendi ve çevredekilere bağırarak
bir şeyler söyledi.

Malko o anda inanılmaz bir olaya şahit
oldu. Göz açıp kapatıncaya kadar, kalabalık

sokak boşalıverdi. Sanki bilinmeyen bir güç çocukları, satıcıları, herkesi kendine çekerek yok etmişti. Uzakta kalanlar da kaldırıma yatarak siper aldılar.

Sokakta o iki adamdan başka ayakta kimse kalmamıştı. Ellerini kemerlerine daldıran adamlar kısa namlulu silahlarını çıkardılar. İçlerinden biri silahını Teofilo'nun bulunduğu yöne çevirirken okkalı bir küfür savurmayı da unutmadı.

Elinde yuvarlak bir nesne tutan Teofilo ayağa dikildi ve elindekini adamların bulunduğu tarafa fırlattı. El bombası korkunç bir gürültüyle patladığında Malko duvarın arkasına gizlenmeye çalışıyordu. Sonra, yolun çıkışına doğru son hızla koşmaya başladı. Teofilo çoktan buharlaşıp uçmuştu. Başını çeviren Malko, bombanın patladığı yerde bir duman öbeği gördü. Polislerin ikisi de kaldırımın üstüne yığılmışlardı. Yüz metre sonra bulunduğu yola paralel başka bir sokağa saptığında soluğu kesilerek durdu.

Rehberi olmazsa yolu nasıl bulacaktı? Banbang Street'teki kalabalık bombanın patladığı yere akın ediyordu. Ansızın Malko'nun yanında biri belirdi. Bu iriyarı Filipinlinin kırışmış saçları,, blucini ve beyaz gömleği vardı.

— Gelin!

Adamın Malko'yu beklediği her halinden

80

belliydi. Eski bir Toyota'ya binerek üç dakika sonra demiryoluna paralel Antonio Rivera'ya vardılar. Sinirli gözüken kır saçlı adam sık sık arkasına bakıyordu.

Kuzeye doğru yol alırlarken aniden arkalarında bir polis arabasının sireni duyuldu.

Malko'nun yol arkadaşı elini koltuğunun altına daldırarak çıkardığı 45'lik otomatığı dizlerinin üstüne koyduktan sonra Malko'ya dönerek:

—Korkmayın, dedi. Tanrı bizimlidir!..

Gittikçe yaklaşan siren sesi aniden kesiliverdi.

Polis arabası yan sokaklardan birine sapmıştı. Toyota'nın şoförünün yüz hatları yumuşadı. Malko'ya gülümseyerek baktıktan

sonra:

—Gördünüz ya! dedi.

—Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

—Güvenlikte olacağınız emin bir yere, dedi kır saçlı adam. Ben Rahip Conrado Bahveg'im. Dostumuz olduğunuzu biliyorum. İki yıl önce kiliseyi terkederek kendimi adalet ve özgürlük uğruna verilen bu savaşa adadım. Ama Başkan Marcos bu ülkede olduğu sürece, amacımıza ulaşmamız olanaksız...

—Manila'yı terk mi ediyoruz? diye sordu

Malko kaygılı bir sesle.

—Hemen değil, dedi rahip. Şehirden bugün ayrılmanız çok sakıncalı olur. Biraz beklemeniz gerekiyor. Bir müddet benim konduğum olacaksınız.

—Nerede?

—Üç yüz elli kilometre kuzeyde, Kalinga yöresinde... Orada orduyla sık sık çarpışırız ve ihtiyacımız olan silahları onlardan sağlarız.

81

Geçen hafta M 16'larla bir helikopter düşürdük.

Adam anlattıklarından büyük bir zevk alıyordu. Rizal Avenue'den şehrin merkezine vardıktan sonra nehri geçtiler ve Manila HotePin önüne geldiler. Az ilerde, Roxas Boulevard'daki otobüs duraklarından birinin önünde Şeyla Calampang onları bekliyordu. Rahip Conrado arabayı durdurunca, Şeyla da onlara katıldı.

Arabaya biner binmez ilk işi bir sigara yakmak oldu. Bu sefer kot bir blucin ve siyah bir bluz giymiş, saçlarını da her zamanki gibi ensesinde topuz yapmıştı. Ayaklarında ince topuklu ayakkabılar vardı.

—Her şey yolunda mı? diye sordu.

Umarım Rahip Conrado sizi bulmakta güçlük çekmemiştir.

—Küçük bir tehlike atlattım, dedi Malko bomba hikâyesini aktararak.

Şeyla Calampang Maiko'nun sözlerinin üstünde pek durmadı.

—Önemli değil, dedi. Böyle bir şey olacağını tahmin ediyorduk. Sizi gözetliyorlar. Ama artık izinizi bulamazlar.

Malko bunun nasıl olacağını sormadı. Sola, Buendia Avenue'ye saptıktan sonra Makati'yi geçtiler.

—Bütün bu yapılar Ayala ailesine aittir, dedi Şeyla.

*

**

Bir süre lüks görünümlü caddelerde yol aldıktan sonra kırmızı tuğlalı, bahçeli bir villanın önünde durdular. Şeyla ile yerel dilde çabucak bir şeyler konuşan Rahip Conrado Malko'nun elini hararetle sıkarken:

— Yarın sizi buradan alırım, dedi.

Rahatınıza bakın.

Malko ile Şeyla -arabadan inince, Toyota hemen uzaklaştı. Kadın ilerleyerek kapıyı açtı. Eve tipik bir Manila havası hakimdi. Her taraf bambu mobilyalarla döşenmişti. Yerler beyaz mermerle kaplıydı ve süs olarak da yeşil bitkiler kullanılmıştı. Geniş camlı kapı bahçeye açılıyordu. Havuzun yanındaki beyaz nokta Malko'nun dikkatini çekti. Ama beyaz nokta hareket ediyordu. Ayağa kalkan genç bir kadın kendilerine doğru gelmekteydi.

Malko soluğunu güç tuttu. Filipinler'e geldiğinden beri ilk kez bu denli güzel bir yaratıkla karşılaşılıyordu. Uzun boylu kadın bronzlaşmış bir tene sahipti. Vücudunu saran beyaz mayosu leopar desenli bir askıyla sol omzuna uzanıyordu. Siyah saçları, kalkık burnu ve dolgun dudakları yüzüne çok çekici bir hava veriyordu. Tam bir dişi!.. Şeyla Calampang'ı öpen genç kadın Malko'nun elini hafifçe sıkarak belli bir mesafeyi korudu. İnce bileğini kalın altın bir bilezik kaplıyor, boynundaki dekolteden aşağı doğru kalın bir zincir iniyordu. Bir suikast grubunda genellikle bu tür kadınlara rastlanmazdı. Malko ile Şeyla gözgöze geldiler.

—Lita yakın bir dostumdur, dedi Şeyla.

Durumdan haberi var. Rahip sizi alana kadar burada kalacaksınız.

Malko'ya gülümseyen Lita:

—Gelin, size odanızı göstereyim, dedi.

Kadının esnek bir bedeni vardı. Her adım

atışında kalçaları hafifçe sallanıyordu. Malko'nun beyaz mermerle kaplı odası bahçeye bakıyordu. Odaya girdiği andan itibaren Lita'nın bakışlarıyla karşılaşmak için çabaladı durdu, ama genç kadın buna fırsat vermedi. Yeniden salona döndüler. Şeyla her zamanki sinirli haliyle sigarasını içiyordu. Lita votka-tonik hazırlarken Şeyla ortalıktan kayboldu. Malko onun telefonda bir şeyler konuştuğunu duydu. Genç kadın geri döndüğünde yüzüne kaygılı bir ifade hakimdi.

—Dolarlarımı düşündünüz mü? diye sordu Malko.

—O konuyla Lita ilgileniyor, dedi Şeyla. Ama burada paraya ihtiyacınız olmayacak. Lita ile yerli dilinde bir şeyler konuştuktan sonra Şeyla ayağa kalktı.

— Sizi yalnız bırakmam gerekiyor, dedi. Yarın sabah Rahip Conrado ile sizi almaya geleceğiz. Saat sekiz sularında. Sıcağa kalma yalım.

Şeyla Calampang'ı kapıya dek geçiren Lita, geri döner dönmez Malko'nun tam karşısına oturarak bacak bacak üstüne attıktan sonra:

—Avrupalı mısınız? diye sordu.

—Evet, dedi Malko. Avrupa'ya hiç gittiniz mi?

—Bir kez Monte-Carlo'ya gittim, dedi Lita. Kızılhaç'ın galası vardı, ama çok sıkıldım.

Sonra esneyerek aniden ayağa kalktı.

—Öğle uykusuna yatacağım, dedi. Odanın nerede olduğunu biliyorsunuz. Akşam yemeğini saat dokuzda yeriz.

*

**

Malko odasının kapısını açtı. Duş sinirlerine iyi gelmişti. Saati dokuzu gösteriyordu, ama salonda hiç kimse yoktu. Odasında kaldığı saatler boyunca telefon en az on kere çalmış, ama Malko'yu arayan olmamıştı. Evin içindeki kapılardan biri çarptı ve birkaç saniye sonra koridorun kapısı açılınca ev sahibesi salona girdi.

Lita beyaz hayranı olmalıydı! Bembeyaz uzun giysisi bronzlaşmış bedenini sımsıkı

sararak şeffaf bir dantelle göğsünde son buluyordu. Kırmızıya boyanmış dudakları açık bir davetin simgesi idi, ama genç kadının bakışları eski mesafesini koruyordu. Malko'ya doğru ilerleyerek gülümsedi,

—Dinlendiniz mi?

—Hem de çok, dedi Malko.

Lita yüzünü Malko'ya çevirip göğüslerini öne uzatarak dirseğini barın tezgâhına dayadı.

—Viski? Votka? Şampanya?

—Votka, dedi Malko.

Şişelerin arasına dalan Lita, içki bardağına limon ve buz koyarak Malko'ya uzattı. Kendi içkisini de hazırladıktan sonra:

—Başarmanız dileğiyle! dedi.

Malko onun bakışlarına bir anlam veremiyordu.

İçkilerini sessizce içtiler. Bardağını masaya bırakan Lita soğuk bir ses tonuyla:

— Gelin, dedi. Size göstermek istediğim şeyler var.

Taburesinden kayarak Malko'nun önüne geçtiğinde, Malko bardağının yere düşmesini engelleyemedi. Beyaz elbisenin sırtı tamamen

84 85

açıktı. Genç kadının belini saran kalın kemer, çıplak kalçalarının üstünde son bularak biçimli bacaklarını daha da belirginleştiriyordu. Dudakları kupkuru kesilen Malko, önünde hafifçe hareket eden çıplak sırta doğru ilerledi.

VIII. BÖLÜM

Malko kadının büyümlü çekiciliği karşısında omurga iliklerinin donduğunu hissetti. Elleriyle Lita'yı kavradıktan soma parmaklarını çıplak kalçalara kaydırıldı. Aniden duran genç kadın vücudunu oynatmadan yüksekte bakan bir gülücükle başını Malko'ya çevirdi.

—Ne istiyorsunuz?

Sanki Malko'nun yaptığı hareket olağandışıydı.

Genç kadın ellerini geri iterek:

—Bekleyin! dedi.

Tropikal yörelere özgü fahişelerin havasını taşıyan bu kadının yanında Malko'nun bedenini ister istemez bir ateş kaplamıştı. Lita gülümsüyordu.

—Elbisemi beğendiniz mi?

—Bunu sık sık giyer misiniz?

—Sadece canım erkeklerle eğlenmek istediği zaman... Şimdi benimle gelin.

*

**

Genç kadını izleyen Malko kendini Hollywood filmlerinden çıkmış izlenimini veren bir odada buldu. Ayakları odayı boydan boya kaplayan beyaz halıya gömülmüştü. Kocaman bir ayna tüm tavanı kaplıyordu. Odadaki tek mobilya alçak yataktı. Lita duvardaki tablolardan birini kaldırıncaya bir müzik setiyle raflar

86 87

ortaya çıktı. Malko'ya dönen genç kadın elinde bir para destesi tutuyordu.

—İşte, dedi. Burada tam yirmi beş bin dolar var.

Malko yüz dolarlık desteler halinde hazırlanmış paralara baktı.

—Saymayacak mısınız? diye sordu Lita.

—Hayır.

—Hata ediyorsunuz. Bin dolar eksik...

Rafların bulunduğu bölüme geri dönerek kasetlerin üstünde duran paraları gösterdi.

Sonra kahkahalarla gülerek:

—Bu akşam canım oyun oynamak istiyor, dedi. Benimle oynar mısınız? Bu geceki anılarınızı ömür boyu unutamayacaksınız. Çok kolay para kazanıyorsunuz. Onların bir bölümüne kendi yöntemlerimle el koyacağım.

—Yani?

—Genelde ne yapıyorsam size de aynısını yapacağım. Erkeklerin para karşılığında istedikleri şeyi size de vereceğim. Ben paralı bir fahişeyim, Bay Vogel, diye ekledi. Bir erkekle aşk yapmak için en az bin dolar isterim. Ama kendimden hiçbir şey vermem. Fakat bu akşam o erkek siz olduğunuz için çok şey vereceğim. Hile de yapmayacağım. Paranız çok, ama ölüm tehlikesiyle karşı karşıyasınız. Para ve ölüm... İkisi de çok hoşuma gider. İstemiyorsanız üstümü değiştiririm ve akşam yemeğini dışarda yeriz. Ya da dilerseniz oyuna hemen şimdi başlayabiliriz.

Malko böylesi bir teklifi beklemiyordu. Lita basit bir fahişe değildi. Aslında, hakkı olmayan yirmi beş bin doları belki de bu şekilde harcamış olacaktı.

—Nereden başlıyoruz? diye sordu. Bin dolarlık bir kredim var.

Lita hafifçe gülümseyerek başını salladı.

—Hayır, bin dolar giriş parasıydı.

Teklifime hayır deseydiniz o parayı size geri verecektim. Beş bin dolarla oyuna başlayalım, dedi.

Lita beş bin doları öteki paraların yanına koydu. Malko kendi kendine kızıyordu.

*

**

Beyaz elbisesini üstünden çıkarmayan Lita yatağın yanına diz çöktü. Malko'nun bedenini ustaca okşamaya başladı. Az sonra Malko kendini bu zevk dolu dalgalanmaya bıraktı.

Lita tıpkı vahşi bir hayvan gibi avını bırakmamakta ısrar ediyordu. Sonra Malko'yu elinden tutarak bara sürükledi. Şampanya kadehini bir dikişte boşalttı. Malko kendi kendine öfkeleniyordu. Lita onu çocuk gibi istediği şekilde yönlendirebiliyordu. Birden:

—Birini öldürmek size nasıl bir duygu veriyor? diye sordu Lita.

—Bu konudan söz etmeyi pek sevmem, dedi soğuk bir sesle Malko

—Neden? diye sordu Lita. Sizin işiniz adam öldürmek. Herkes kendi işiyle övünmek ister. Bu sizin de hakkınız...

—Belki de haklarını iyi kullanabilen biri değilim...

Lita bardağına yeniden şampanya doldurdu.

Evin içine tam bir sessizlik hakimdi.

Malko kendisine zevk dolu anlar yaşatan bu kadının yanında nedense rahatsız oluyordu.

88 89

Saatine baktıktan sonra:

—Artık yatsam iyi olacak, dedi.

—Bu kadar erken mi? diye sordu Lita alay dolu bir gülücükle. Oyun oynamak istemiyor musunuz?

—Yeterince tatmin oldum, dedi Malko kibarca.

—Ama henüz bana sahip olmadınız...

Dudaklarını öne uzatan Lita Malko'ya doğru eğildi. Giysisinin kumaşı hafifçe yana sıyrılınca bronzlaşmış bacakları ortaya çıktı.

Malko elini çıplak tene değdirdi.

— Beni arzulayana dek sizi okşayacağım.
Çok güçlü olmalısınız'. Genellikle benim
için deliren erkeklerle yatmayı tercih ederim.
Onlar sadece beni seyretmekten bile büyük
zevk alırlar dedi, Lita.

Malko genç kadının göğüs uçlarını okşayınca
Lita geriledi.

— Bekleyin! Daha fiyatı konuşmadık...

Bana sahip olmak için on bin dolar vermeyi
kabul edecek misiniz? Mesela Fishnet'de bu işi
yirmi pezo karşılığında yapan kızlar var. Ama
onlarla sevişmekten aym zevki alamazsınız.
Yarın ne olacağı bilinmez. Ölebilir ya da
güçsüz düşebilirsiniz...

Bunları söylerken parmaklarını Malko'nun
bedeninde dolaştırıyordu. Aniden Malko'nun
aklına bir fikir geldi. Mademki bu bir oyundu,
Malko kazanacaktı. Kendi yöntemleriyle
Lita'ya bir ders verecekti.

Cebinden çıkardığı para destesinden yüz
adet yüz dolarlık çektikten sonra onları barın
tezgâhına koydu.

Paraları alan. Lita hiç sesini çıkarmadan
yatak odasına doğru yürüyünce Malko da onu
izledi.

Paraları her zamanki yerine koyduktan
sonra geri dönen Lita Malko'nun kendini
kucaklamasına izin verdi. Sonra Malko'nun
üstündekileri çıkartarak yatağa uzandı.
Malko'nun daha fazla beklemeye tahammülü
yoktu.

Ani bir hareketle genç kadına sahip olunca
Lita boğuk bir çığlık atarak:

—Seni öldüreceğim! diye bağırdı. Çok az
adam bana bunu yapabildi. Bir erkeğin bana
bu şekilde sahip olmasına asla izin vermedim.
Ama siz başardınız...

Malko sezgilerinde yanılmamıştı. Önemli
olan kadınların gizli yönlerini keşfedebilmektir:

—Bu akşam tam on sekiz bin dolar
harcadınız, dedi Lita. Yüksek bir meblağ...
Çok zengin olmalısınız.

—Hayır, zengin değilim, dedi Malko.

—Öyleyse bu kadar masrafı nasıl
yapabildiniz?

—Eğlenmek için...

—Size inanıyorum, ama kafamı bulandıran pek çok nokta var...

—Neden?

Gözlerini Malko'dan ayırmayan Lita:

—Çünkü görüldüğünüz insan değilsiniz, dedi.

Malko'nun boğazı aniden sıkıştı. Bu ani atak hiç hoşuna gitmemişti.

—Kimsiniz? diye sordu genç kadın.

—Hans Vogel'im, dedi Malko. Sırf bu yüzden tutuklanarak işkence gördüm.

—Biliyorum, dedi Lita. Ama bu bir şeyi

90 91

kanıtlamaz. Bizi aldatmayı başardıysanız, 5. Karakol' dakileri haydi haydi oyuna getirdiniz demektir.

—Gülünç olmayın, dedi Malko elinden geldiğince serinkanlı görünmeye çalışarak. Ne söylemek istiyorsunuz? Yani kendime zevk için mi işkence yaptırdım?..

—Lejyonerlerin kadınlara para vermek yerine, ırzlarına geçmeyi terciin ettiklerini her zaman söylerim. Hele bir de kadın yüksek fiyat istiyorsa. Bir fahişe olduğum doğru, ama paraya ihtiyacım yok. Çok hoşuma gitmişti niz, yatağımızla paylaşmayı arzuladım. Ama öncelikle iş yaptığımız insanı tanımak istiyorduk. Hans Vogel gibi bir adam sırf eğlenmek için bir kadına on sekiz bin dolar ödemez. O kadın çok tahrik edici olsa bile... Öyleyse kimsiniz?

Kafasındaki düşünceleri sıraya koymaya çalışan Malko cevap vermedi. Tuzağa düşmüştü.

—Gerçeği söylemeyecek misiniz? diye ısrar etti Lita.

—Ben Hans Vogel'im dedi Malko. Bu meslekte az önce sizin de belirttiğiniz gibi yarın ne olacağı hiç bilinmez. Önüme çıkan güzel bir fırsatı değerlendirerek yaşamdan yararlanmak istedim.

—Çok iyi yaptınız, Bay Vogel, dedi Lita. Çünkü yarın, bugün kadar güzel olmayacak. Elini kasetlerin bulunduğu bölüme daldırarak oradan çıkardığı 357 Magnum'un namlusunu Malko'ya çevirdi. Bu mesafeden atılan

bir kurşun inşam ortadan ikiye bölerdi.
Lita çıplak kalçalarını elbisesinin kumaşıyla
örttü ve:

— Birkaç dakika sonra arkadaşlarım
burada olacaklar, dedi. Size soracakları bazı
sorular var. "Hans Vogel'in cesedi nerede?",
"Kimin hesabına çalışıyorsunuz?" gibi... Ama
bu kez kimse sizi kurtaramayacak...

92 93

IX. BÖLÜM

Lita'nın bakışlarındaki anlamı sezen Malko
kanının donduğunu hissetti. Genç kadın
her an ateş edebilirdi.

—Kaçmaya kalkışmayın, dedi Lita. Evde
kimse yok. Sizi öldürürüm.

—Hans Vogel olmasam Filipinliler bana
işkence yaparlardı mıydı? diye sordu Malko.

—Amaç için bu göze alınır, dedi Lita.
Kimin hesabına çalıştığınızı öğrenmek istiyoruz.
Çünkü artık Hans Vogel olmadığınızdan
eminiz. Camp Crame'de fazla güçlkle
karşılaşmadınız. Sizi kolayca serbest bıraktılar.
İlginç değil mi?

—Gülünç, dedi Malko.

Lita cevap vermedi. Malko bu tuzaktan
nasıl kurtulacağını düşünüyordu. Kimse burada
olduğunu bilmiyordu.

—Önce tırnaklarınızı sökecekler, dedi
Lita. Rahip Conrado devrim düşmanlarına
çok acımasız davranır. Üzerinde iyi izlenim
bırakmadınız...

Malko Lita'nın sözlerini şöyle bir duyabildi.

Villanın önünde bir araba durmuştu.

Katiller geliyordu. Bakışlarım Lita'ya çevirdi:
Lita arabanın sesini işitmemişti. Kaçması için
sadece birkaç saniyesi vardı, ama 357

Magnum'un namlusu tam karşısındaydı. Lita
tetiğe bir kez bastı mı, Malko'nun ölmesi işten
bile değildi.

Çatıdan gelen bir ses odamn içini doldurdu.

Yağmur sanki damı delecekti. Lita kaygılı bir
halde gözlerini tavana kaldırdı. Fırtınanın
etkisiyle bütün ev sallanıyordu. Malko hemen
arkasındaki bahçe kapısının rüzgârdan sarsıldığını
hissetti. O anda beyninde bir şimşek
çaktı. Hafifçe geri çekilerek tokmağı avuçladı

ve çevirdi. Lita Malko'nun ne yaptığına dikkat etmiyordu. Sıcak ve nemli bir hava Malko'nun sırtını yaladı. Lita bakışlarını ona çevirdi. . — Ne oluyor?

Malko cevap verecek zaman bulamadı.

Dışarı çıkmasıyla kurşun bahçe kapısını delip geçmişti. Malko bir adım geriledi. Lita'nın üstüne gelmesine fırsat vermeden geri sıçrayarak yan tarafa kaydı.

Magnum'un patlama sesini duyduğunda yüzü yağmur damlalarıyla ıslanmıştı. Havuzun kenarını dolaşarak başka bir çıkış aradı. Geri dönerken Lita'nın kendini aramakta olduğunu farkettiler. Neyseki, bahçedeki yeşillikler Malko'yu gizliyordu. Çitlerden sadece birkaç metre uzaklıktaydı. Havuzun kenarında iki insan gölgesi gördü.

Gücünü toplayan Malko umutsuzca çitlere doğru atıldı. Yağmurdan sıırıslam olmuş bir halde çitleri tırmanarak yan bahçeye atladı. Şimdilik kurtulmuştu. Arkasında patlayan silah sesleri gök gürültüsüne karışıyordu. Varlığını farketmişlerdi.

Ama Malko çoktan gecenin karanlığı içinde ilerlemeye başlamıştı.

Gömleği sırtına yapışıyor, ıslanan pantolo-

94 95

nu yürümesini engelliyordu. On dakika sonra radyo istasyonunun küçük kulübesini gördü. Çıkışa gelmişti. İçerdekilerin şaşkın bakışlarına rağmen kulübenin önünde durdu. Sol tarafta farları sönük, ama silecekleri çalışan bir araba vardı. Malko ön tarafta oturan iki adamı görmekte gecikmedi. Ansızın farların ışığı çevreyi aydınlattı. Adamlar Malko'yu bekliyorlardı.

Kulakları sağır eden bir korna sesi Malko'yu irkiltti. Yan villaların birinden çıkan taksi yolundan çekilmesi için Malko'ya işaret veriyordu.

Bu taksi Malko'ya Tanrının bir armağanıydı! Taksiyi durduran Malko arabaya biner binmez:

—Manila Hotel! diye bağırdı şoföre.

Diğer araba peşlerindeydi. Ayala Avenue ve Buendia'yı geçtiler. Araba arada bir taksinin

hizasına gelerek Malko'nun gözünü korkutuyordu. Şoför henüz şüphelenmemişti. Taft Avenue'nün köşesinde kırmızı ışık yanıyordu. Malko arkadaki arabanın hızını artırarak kendi hizalarına gelmek için hazırlandığını anlayınca cebinden beş dolar çıkardı. Şoför kırmızı ışıkta durunca beş doları adama verdiği gibi dışarı fırladı ve en yakın bara dalıp çevresini incelemeye koyuldu. Hep aynı nakarat. Kızlar, müşterileri memnun etmek için yorulana kadar dans ettikten sonra yerlerini diğerlerine "bırakıyorlardı. Malko'nun arkasına gelen şişko bir kadın:

— Elli pezo karşılığında size kız bulabilirim, dedi. Sonra...

Burası esir pazarından farksızdı. Yaşlan on

96

beşle yirmi arasında olan dansözler ne göğüslerini ne de kalçalarını kimseye göstermezlerdi, ama hepsi de fahişelik yapardı.

Malko telefona yürüdü. Bill Carter'm ev numarasını çevirdi. Telefona yumuşak bir kadın sesi çıktı.

—Nelya?

—Yes? Who are you?

—Malko.

—Oh, Malko! I am happy!

Malko onun arkasında Amerikalının sesini duydu. Telefonu alan Bill Carter:

—Neler oluyor? diye sordu.

—Silah alarak buraya gelin, dedi Malko.

Bill Carter şaşırılmıştı, ama Malko'nun sözlerini dikkat kesilerek dinledi.

—Mabini Street'te Hot Paradise'dayım.

Bir sorun çıktı. Tehlikedeyim!

—Ne diyorsunuz! Bekleyin, hemen geliyorum.

Malko yeniden salona döndü. Islak elbiseleri vücuduna yapışmıştı. Manila'da insan silah yerine şemsiye taşımalıydı.

Yarım saat sonra Bill Carter yanında başka bir Amerikalıyla bara girdi. Diğer Amerikalı US Marine Corps'dan*Çavuş Dow'dı.Malko'nun yanındaki boş taburelere oturdular.

Malko başına gelenleri kısaca özetledi.

—Paçayı iyi kurtarmışsınız, dedi Bill

Carter. Yarın Filipinlilere haber vereceğim. O villayı gözaltına almaları gerekecek.

Bill Carter'm siyah Chevrolet'sine binmek üzerelerken, birkaç metre ötedeki kalabalık

(*) ABD'nin yabancı ülkelerdeki büyükelçiliklerini korumakla görevli deniz birlikleri

97

Malko'nun dikkatini çekti. Yanındaki üç adamı iten bir çocuk aniden Mabini Street'in kaldırımlarında koşmaya başladı. Malko'nun önünden geçerken kendinden üç kat iri bir polis tarafından yakalandı. Onu duvara çivileyen polis sokaktakilerin neşeli bakışları altında çocuğu tekmelemeye başladı.

Az önceki adamlar polisin yanına gelerek onunla bir şeyler konuştuktan sonra çocuğu geri aldılar. Adamlardan biri çocuğun midesine bir yumruk indirdi. Tam o sırada küçük yaşına rağmen dolgun ve biçimli bir vücuda sahip bir genç kız kalabalığın arasından sıyrılarak çocuğu tekmelemekte olan adamların üzerine yürüdü. Malko kızın dişlerini adamlardan birinin koluna geçirdiğini gördü. Yeniden olaya karışan polis kızı geri çektikten sonra onun boğazını sıkmaya başladı.

—Bir şeyler yapın, dedi Malko. Onu öldürecekler!

—Polis bir şey yapamaz, dedi Bill Carter.

Polisleri çoktan satın almışlardır. Sırtınızı döndüğünüz anda çocukları öldürürler.

Diplomatik pasaportunu çıkartan Malko onu polisin gözünün içine dek soktu.

Sokaktaki kalabalık yavaş yavaş olay yerinden uzaklaşıyordu. Gözlerini aralayan çocuk doğrulmaya çalışarak boğuk bir sesle bir şeyler homurdandı. Ama suratına inen bir tekme sonunda hemen susmak zorunda kaldı. Polis olanları seyretmekle yetiniyordu.

—Diplomatik dokunulmazlığımız var, dedi. Onu korumak istiyoruz.

Gözü korkan polis durmaları için adamlara işaret yaptı.

Malko kızı arabanın arka koltuğuna yerleştirdikten sonra, yerde yatan çocuğa doğru ilerledi. Sürükleyerek onu da arabaya bindirince Chevrolet yola koyuldu. Alnındaki terleri silen Bill Carter:

—Delisiniz siz! dedi. Hepimiz ölebilir dik...

—Bazı şeyleri gözardı edemezsiniz, dedi Malko. Nereye gitmek istiyorlarmış? Kız biraz İngilizce biliyordu. Hafifçe mırıldandı:

—Tambaka...

Bill Carter başım salladı.

—Limanın kuzeyindeki gecekondu mahal lelerinden birinde oturuyorlarmış, dedi. Mutla ka bir,çeteye üyedirler. Biraz uzak, ama ne yapalım...

Rizal Park'tan sonra yollar daha tenhaydı. Genç kız eteğinin ucuyla çocuğun yüzünü siliyordu. Çocuk az sonra doğruldu. Yüzü çürük içindeydi, ama bakışlarındaki eski sertüğü halen koruyordu.

—Thank you, sir! Thank you! diye fısıldadı.

—Neden sizi öldürmek istediler? diye sordu Malko.

Bir yandan araba kullanan Bill Carter bir yandan da çocuğun anlattıklarını İngilizceye çevirmeye çalışıyordu.

—Kızın adı Della imiş. Birlikte yaşıyorlarmış. O üç adam da kadın ticaretini yöneten Yakusa için çalışıyormuş. China Coast'da Sir Jimmy adıyla bilinen bir tipin hesabına çalışması için kızı zorlamışlar. Çocuk bu teklifi reddedince onları tehdit etmişler ve kız razı olana, dek çocuğu döveceklerini söylemişler.

98 99

Bilinen hikâye.

—Gerçek olduğuna inanıyor musunuz?

—Samrım doğrudur, dedi Bill Cart er.

Manila'da on iki yaşını dolduran kızların tümü fahişelik yapar.

Limam geçtikten sonra geniş bir sokakta yol almaya başlamışlardı. Hafifçe doğrulan çocuk:

—Burada durun! dedi.

Bill Carter bu emre boyun eğdi. Gençler arabadan indiler. Çocuk gecenin karanlığında kaybolmadan önce Malko'nun ellerini avuçlayarak:

— Adım Ruben, dedi. İhtiyacınız olduğu anda beni Adriatico Bar'da bulabilirsiniz. Artık en büyük dostumsunuz.

Sonra genç kızla birlikte karanlıkta gözden

kayboldular.

—Burası "Tüten Dağ" adıyla biünir, dedi
Bill Carter. Çetecilerin yuvasıdır. Ama bir dost
kazandınız...

Dönerek güneye doğru ilerlediler. Malko
Manila Hotel'in yeşil binasını gördüğünde
sevinçten deliye döndü.

Koruyucuları onu otelin girişinde bıraktılar.

—Yarın konsolosluğa gelin, dedi Bill

Carter. Daha ayrıntılı konuşuruz.

Damşmaya geldiğinde Malko Hans Vogef
in artık yaşamadığını söylemek istedi. Eğer
Filipinler'de kalmaya devam edecekse gerçek
kimliğiyle yaşamayı tercih ederdi, yani Altesleri
Malko Linge olarak...

Sonunda ıslak elbiselerinden kurtularak
kendini yumuşak yatağına bıraktı. Bir saat
sonra telefonun ısrarlı sesiyle uyandı. Ama
öteki hatta hiçbir ses yoktu. Birçok kez "alo"
dedikten sonra telefonu kapatmak üzereyken,
İngilizceyi güçlü bir aksanla konuşan tanımadığı
bir ses:

— Manila'yı terkedin! dedi. Yoksa sizi
öldüreceğiz.

100 101

X. BÖLÜM

Ulusal Güvenlik'ten Yüzbaşı Eduardo
Blanco çantasından çıkardığı kadın ve erkek
fotoğraflarını Bill Carter'ın masası üzerine
yaymıştı. Eduardo Blanco Malko'nun hapisten
kurtulmasını sağlayan kişiydi. Denize bakan
ağaçların ardında uzanan gri bulutlar yeni bir
fırtınanın habercisiydiler. Evvelki geceden
beri sokakların çoğu küçük gölcüklerle
kaplanmış, bu durumda Lita'mn villası da
doğal olarak çatısını kaybeden tek villa
olmaktan çıkmıştı.

Fotoğrafların üzerine eğilen Malko Seyla
Calampang'm da resmi bulunan fotoğraflar
arasında Rahip Conrado'nun yüzünü tanımakta
gecikmedi. Ama ikisinin dışında diğer yüzler
tanıdık değildi. Yüzbaşı Eduardo Blanco
başını salladı.

—Bu ikisi kanun kaçağı... Polis uzun
zamandır Rahip Conrado'nun peşindeydi.
Tehlikeli biridir.

—Piskopos Sin adında birinin himayesinde, diye ekledi Bill Carter. Conrado daha bu sabah beyazlar giymiş, dolaşıyordu. Yeni Halk Ordusu ile birlik olup dağlarda saklanan ve orduya karşı direnen rahipler grubunun bir üyesi... Bir avuç asiyle birlikte dağlarda saklanıyor.

—Bu ikisinin yardımıyla bir yere ulaşmamız olanaksız, dedi Yüzbaşı Blanco. Nerede gizlendiklerini bile bilmiyoruz. Geriye Bay Linge'in konuk edildiği villa kalıyor. O evi bulabilir misiniz, Bay Linge?

—Sanırım, dedi Malko.

Hatırladığı kadarıyla villaya giden yolu tarif ettikten sonra birlikte çıktılar.

*

**

—İşte burası! diye bağırdı Malko heyecanla.

Bir gece önce Şeyla Calampang ile birlikte geldikleri villanın girişini tamması güç olmamıştı. Tek fark, yerinde yeller esen kırmızı kiremitli damla fırtınanın etkisiyle altüst olmuş bahçeydi. Devasa radyo anteni ise yan bahçede bir anıt gibi dikiliyordu. Yüzbaşı Blanco şaşkın bir ifadeyle:

—Burası olduğundan emin misiniz? diye sordu.

—Elbette, dedi Malko. Neden soruyorsunuz? Yoksa burayı biliyor muydunuz?

—Sanırım, evet, dedi yüzbaşı konuyu daha fazla uzatmadan.

Askeri şoförün kullandığı Datsun 2800'ün içindeydiler. Arkalarında da güvenlik için kendilerini izleyen bir Toyota vardı. Arabayı durdurarak aşağı indiler. Yüzbaşı Blanco defalarca zile bastı, ama hiçbir cevap alamadı. Kapıyı açmayı denedi, fakat kapı kilitliydi. Evin çevresinde bir tur atmalarına rağmen ne bahçede, ne de havuzun kenarında hiçbir yaşam belirtisine rastlamadılar. Sanki her şey ölüydü.

102 103

—Yan eve geçelim, diye önerdi Malko.

Yan villanın ziline bastıklarında kapı hemen açıldı. Adamın yüzbaşıyla yaptığı yerli dilindeki konuşmayı Bill Carter kaşlarını

çatarak dinledi. Sonra Malko'ya dönerek:
—İnanılır gibi değil! dedi. Bu ev
Manila'mn en tanınmış kişilerinden birine
aitmiş. İmelda Marcos'un yakın dostlarından
Victoria Barriga. Çok zengin bir kadın. Hiçbir
zaman sonucuna ulaşamayan, ama aracılının
cebine fazlasıyla' para sokan bütün başarısız
projelere karışmıştır. Zengin bir adamla
evlendikten sonra, kocasını kalp krizinden
öldürdüğü söylenir.

Yüzbaşı Blanco konuşmasını bitirmişti.

Malko'ya dönerek:

—Yer tespitiinde bize yardımcı olur
musunuz? diye sordu.

Üçü birlikte çitlerin bulunduğu bölüme
varınca, Malko bir gece önce atlacağı yerden
ikinci kez geçerek doğruca kırık kapıya doğru
ilerledi. Kapı onarılmamıştı ve perdeler
rüzgârın etkisiyle uçuşup duruyordu. Lita'ya
sahip olduğu odaya girdi. Odada her şey
bıraktığı gibiydi, sadece mobilyalar güçlü
fırtınanın etkisiyle biraz yer değiştirmişti.
Kapının yanındaki delik dikkatini çekince onu
yüzbaşıya gösterdi.

—Bakın! 357 Magnum'un kurşunlarından
biri bu duvarı parçalamış.

Yüzbaşı cebinden çıkardığı çakıyla duvardaki
tozları kaldırmaya koyuldu. Malko bu
fırsattan yararlanarak evin içini bir kez daha
dolaştı. Paralar yok olmuştu, ama şampanya
şişesiyle bardaklar halen salonda duruyordu.
Yatak odasındaki Armalit marka silah da
ortalarda görünmüyordu. Üçü aynı anda
salona girdiler. Yüzbaşı Blanco oldukça
kaygılıydı.

—Sizi konuk eden kadın kaç yaşlarındaydı?
diye sordu.

—Yirmi, yirmi beş arası, dedi Malko.

Yüzbaşı başını salladı.

—Victoria Barriga kırkını çoktan aştı,
dedi. Her sene bu mevsimde Amerika'ya gider
ve villayı da iki ay boyunca kapatarak
hizmetkârlarına izin verir. Ev, Desmarinas
kasabasının güvenlik kuvvetleri tarafından
korunur. Victoria Barriga'nın karşıt gruplarla
işbirliği yapacağını asla düşünemiyorum.

*

**

Malko ile Bill Carter'ı elçiliğin önüne bırakan yüzbaşı zorla gülümsemeye çalışarak yanlarından ayrıldı.

—Olanlar hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordu Bill Carter.

—Garip! Çok garip! dedi Malko. Lita sanki kendi evindeymiş gibi son derece rahattı. Hiç şüphelenmedim.

*

**

Genç Filipinli her zamanki gibi lobideki hasır koltuklardan birine oturmuş, Malko'yu bekliyordu. Malko'yu görür görmez ona doğru koşarak en samimi oldukları anlarda bile yapmadığı bir şey yaptı ve Malko'ya "sen" diye hitap etti.

—Dün gece bazı sorunlarla karşılaştığımı duydum. Seni öldürmek istemişler!

104 105

—Gel, yukarda anlatırım, dedi Malko. Birlikte odaya çıktılar. Malko başından geçenleri en ufak ayrıntısına dek Nelya'ya anlattı. Genç kadın Malko'yu dikkatle dinliyordu. Malko sözlerini bitirince:

—Eğer bu Lita anlattığın kadar güzel bir kadınsa, onu bulmak pek zor olmayacaktır, dedi.

—Nasıl?

—Yakın bir arkadaşım mankenlik ajanslarından birini işletiyor. Bütün güzel kızları tanır. Onun sayesinde yüzlerce fotoğraf inceleyebiliriz. Yirmi yıl önce İmelda Marcos da mankenlik yapmış. Hatta Cebu güzeli seçildiğini ben bile hatırlıyorum...

—Çok iyi! Hemen işe koyulalım, dedi Malko.

Beyaz mayolu yosmayı bulmayı gerçekten istiyordu, ama kadının adının Lita olmadığından da emindi.

Dışarı çıktıklarında kırk beş derecelik sıcak yüzlerine fırın alevi gibi çarptı. Otoparktaki beyaz Toyota'ya gidene kadar ter içinde kaldılar.

Malko küçük yaşlarda bir çocuğun Toyota'nın kapısını kapamaya çalıştığını gördü.

Malko'yu farkedenden çocuk kapıyı bırakıp koşmaya başladı. Nelya da çocuğu farketmişti.

—Dikkat! diye bağırdı. Hırsız olabilir!

—İçerde çalınacak bir şey yok, dedi

Malko.

Malko Toyota'nın kapısını açarak şoför

koltuğuna yerleşti. Nelya da yanına oturdu.

Malko kontak anahtarını çevirmek üzereyken

Nelya boğuk bir çığlık attı. Malko başını ona

çevirdi. Bütün kanı yüzünden çekilen Nelya bir ölüden farksızdı.

— Hareket etme, diye fısıldadı Malko'ya.

Sakın hareket etme!

Malko kızın bakışlarını izleyince, ayaklarının

dibinde altmış santim uzunluğunda halata

benzer iki siyah nesne gördü.

— Bunlar kobra, diye fısıldadı Nelya. Ses

çıkarma, hareket de etme.

106 107

XI. BÖLÜM

Malko soluğunun kesildiğini hissetti. Bu

kadar küçük kobra yılanlarına ilk kez

rastlıyordu, ama Nelya'nın doğru söylediğinden

de emindi. İki yılan da hareketsiz

duruyordu, fakat Malko onların ne denli

çabuk davrandıklarını iyi bilirdi.

— Dışarı çık, dedi Nelya'ya dudaklarını

belli belirsiz aralayarak.

Kendisi hareket etmeye cesaret edemiyordu.

Kapıya doğru hafifçe dönmeye yeltendi,

koltuk gıcırdayınca yüreği ağzına gelerek

durmak zorunda kaldı. Gözlerini yılanlardan

ayırıyordu. Uyuyor gibiydiler. Milimetre

hesabı yaparak iki ayağını aynı anda yukarı

kaldırmayı başardı.

Ama sağ bileği halen yılanlardan birine çok

yakındı. Üstelik koltuk gıcırdamaya devam

ediyordu. Nelya Malko'yı dehşet dolu gözlerle

izliyordu. Malko'nun ayakları yavaş yavaş yer

döşemesinden yükseldi. Üç santim, sonra dört,

beş...

Ssffft!

Zayıf bir tıslamayla yılanlardan biri

doğrulmuştu. Malko sağ ayağının altında bir

darbe hissederek çığlık attı. Dizlerini olabildiğince

yukarı kaldırarak son süratle yan tarafa

döndü ve arabadan dışarı fırladı. Aynı anda

108

Nelya da kendini dışarı attı. Toyota'mn çevresinde bir tur atıp Malko'nun yanına geldi.

—Seni ısırды mı? diye sordu.

Malko sağ topuğuna baktı. Ayakkabısının altında iki küçük delik vardı. Kendisine saldıran kobra koltuğun altına kaçıp gizlenmişti.

Diğeri hiç hareket etmemiştir. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Nelya hemen otel muhafızlarına doğru koştu. Otuz saniye geçmeden, silahlarını çeken muhafızlar, arkalarındaki küçük kalabalıkla birlikte Malko'ya doğru geliyorlardı.

Adamlardan biri koltuğu özenle yukarı kaldırınca, Malko siyah kobralardan birinin öne uzandığını görmekte gecikmedi. İki muhafız aynı anda silahlarını ateşledi. Kurşunlar bittiğinde iki yılan da paramparça olmuş, Toyota'mn döşemesinde delikler açılmıştı. Malko olanlara yavaş yavaş bir anlam verebiliyordu. Bu bir hırsızlık denemesinden çok, bir cinayet girişimiydi.

—Nelya, beni öldürmesi için bit çocuğa kimin para verdiğini öğrenmeliyiz.

Nelya tereddüt ediyordu.

—; Çok zor, dedi. Çetecilerin dünyası kapalı bir kutudur. Kimse ağzını açmaz. Ama deneyelim.

—Bana rehberlik eden Teofilo da var, dedi Malko. Belki bize yardım eder.

—Tondo'ya gitmemiz gerekecek, dedi Nelya.

—Ama önce biraz dinlenelim, dedi Malko. Hem ayrıntıları da konuşmuş oluruz.

109

Bar kısmına geçerek kendilerine birer votka-tonik ısmarladılar. Buzlu içki Malko'nun sinirlerine iyi geldi. Her zaman olduğu gibi, tehlikeyi atlattıktan sonra cam yine aşk yapmak istiyordu. Ama şimdi bunun sırası değildi.

—Beni öldürmeye çalıştıkları o villanın sahibi Victoria Barriga hakkında neler biliyorsun? diye sordu Nelya'ya.

—Oh! Manila'nın en seçkin insanlarından

biridir, dedi Nelya. Bundan yıllar önce meteliksiz biri olarak Cebu'dan Manila'ya geldi. Zeki ve sert görünümlü biriydi. Tüm genç kızlar gibi o da aynı yolu izledi, ama kendini harcamak yerine, zengin işadamlarıyla yattı ve sonunda da onlardan biriyle evlenmeyi başardı. Boşandıktan sonra yine eski işine dönerek zengin işadamlarıyla yatmaya devam etti. İmelda Marcos'un yakın dostlarından biri olunca yükselmesi kolaylaştı. Bütün cemiyetlere üyedir ve çok yolculuk yapar. Söylentilere göre kendisini mücevherlere boğan Arap bir sevgilisi varmış. Ama şimdi yalnız yaşıyor. Arada bir genç bir yabancıнын evine geldiği görülür. Victoria Barriga Filipinlileri hiç sevmez.

Nelya'nın anlattıklarına göre, Victoria Barriga'da bir devrimci tipi yoktu. Ama Malko gitgide daha çok şüpheleniyordu. İçinden bir ses İmelda Marcos'un yakın dostu bu kadının Başkan Marcos'u öldürmek isteyenlerle yakın ilişkide olduğunu söylüyordu. Kendisini konuk eden Lita da Victoria Barriga ile aynı sosyal yaşam düzeyinde olmalıydı.

110

—Seni neden öldürmek istediler? diye sordu Nelya.

—İyi bir soru! dedi Malko. Ya intikam almak için, ya da "June Bride" harekâtı hakkında esaslı bir bilgi elde edebilen tek kişi ben olduğum için...

Ama Malko'nun kendine sakladığı bir sonuç daha vardı: Onu öldürmeyi denediklerine göre, suikast hazırlığı devam ediyor demekti.

—Sence, diye söze başladı Malko, hangisi daha kolay olur? Önce Lita'yı mı bulalım, yoksa o çocuğu kiralayanlara ulaşmaya mı çalışalım?

Nelya iç çekti.

—İkisi de çok zor... Bu Lita şimdi gizleniyor dur. Manila'da saklanmak zor bir iş değil. Ama biraz parayla öteki şansımızı deneyebiliriz.

—Güzel! Öyleyse Tondo'ya gidiyoruz,

dedi Malko.

Nelya ona umutsuz gözlerle baktı. Tondo'ya gitmek yerine, Malko'nun yatağına girmeyi tercih ederdi.

111

XII. BÖLÜM

— Burası Manila'nın en meşhur gazinola rından biridir, dedi Nelya. Bazı kadınlar buradaki cüce erkekler için deli oluyor. Yukarda özel odalar var. Eşcinseller de buraya girebilir, hatta şovlara çıktıkları bile olur. Seyretmek ister misiniz?

—Hayır, teşekkürler, dedi Malko.

Saatine bakan Nelya:

—Çabuk olalım, dedi. Eğer irtibat kurmak istiyorsak, hemen gitmemiz lazım..

"Hobbit" i terkederek arabaya bindiler.

*

**

Turist Belt'teki hareketli yaşam az sonra yerini daha karanlık ve تنها yollara bıraktı. Pasig'i geçtikten sonra Manila'nın en yoksul mahallelerinden biri olan Quiapo'ya geldiler. Nelya sokak adlarına ve ev numaralarına bakıyordu. Tahta bir kapıya vurunca kapı görünmeyen ev sahibinin üzerine açıldı. Nelya esrarengiz ev sahibiyle yerli dilinde bir şeyler konuştu.

Sonunda, Malko ile Nelya içeri girebildi.

Küf kokusu Malko'nun boğazını yaktı.

Gördüğü manzara karşısında aniden duraladı.

Odanın ortasında bir tabut duruyordu.

Çevreye tam bir sessizlik hakimdi, ama

112

yakınlarda bir yerlerde duyulan hafif bir çıtırtı bu gizemli havayı bozuyordu.

—Kim öldü? diye sordu Malko rahatsız olmuş bir şekilde.

—Kimse, diye yanıtladı Nelya.

Diğer odaya geçtiler. Bir masanın çevresinde oturan altı adam kâğıt oynuyordu. Ayakta, bir mumya gibi hareketsiz duran yedinci biri de onları izliyordu. Ona yaklaşan Nelya adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Etrafla ilgilenmeyen oyuncular oyunlarına devam ediyor, Malko'nun varlığından rahatsızlık duymuyorlardı. Malko'nun yanına gelen

Nelya:

—Haydi! dedi.

Dışarı çıktılar.

—Biraz bekleyelim, dedi Nelya. Bizimle gelecek.

—Kim o ? diye sordu Malko.

—Ceset kiralar, dedi Nelya. Manila'da kâğıt oynamak yasaktır. Ama bir ceset bekleneyeği zaman bu kural bozulur. Ölünün başında bekleyenlerin uyumaması için onların kâğıt oynamalarına izin verilir. Bazı açığözler ceset kiralayarak oyunculardan yüzde hesabıyla kâr alırlar. Demin konuştuğum adam da bu işi yapıyor.

—Aradıklarımızla o adamın ne ilgisi var? diye sordu Malko.

—O herkesi tanır, dedi Nelya.

Yeniden arabaya bindiler. Yirmi dakika sonra ceset kiralayan adam yanlarına geldi.

Nelya adamla bir şeyler konuştuktan sonra:

—Korkuyor, dedi. Bizi katil kiralayan adamlara götürmek için iki yüz dolar istiyor.

113

Ama başka bir yardımı dokunamazmış.

—O kadarı da yeter, dedi Malko.

Elini cebine atıp iki yüz doları adama uzattı.

Arabayı çalıştıran Malko Nelya'nın söylediklerini harfi harfine uygulayarak kuzeybatıya, Tondo'dan sonra Manila'nın en büyük gecekondu mahallesi olan Sigsig Gang'a ilerledi.

*

**

Sonunda ıssız bir dörtyol ağzında durdular.

Adam yolu kontrol ettikten sonra inmeleri için Nelya'ya işaret etti.

—Neredeyiz? diye sordu Malko.

—Torres Street, dedi Nelya.

Harap bir evin önünde duran çocuklar davetsiz konukların varlığı üzerine kaçmaya hazırlandılar. Nelya ile Malko arkada kalmışlardı. Adam onlardan uzaklaştı. Beş dakika, on dakika... Malko ile Nelya nihayet adamın tedirgin bir halde geri döndüğünü gördüler. Nelya onun anlattıklarını tngilizceye çevirdi.

—Aradığımız haberi şu çocuklardan alabilirmişiz...

Ceset kiralayıcısı çoktan gecenin karanlığında kaybolmuştu. Çocuklar Malko'ya korkulu gözlerle bakıyordu. On dört yaşlarında bir çocuk yılışık yılışık gülümseyerek, ağzından düşürmediği sigarasıyla Malko'ya yaklaştı ve bir şeyler mırıldandı. Malko laf arasında "carinosa"* sözcüğünü duydu. Bir diğeri kayıtsızca omuz silkti. Nelya en büyük çocuğun

(*) Kibar

114

yanına diz çökmüştü. Elinde tuttuğu plastik bir çantayı koklayan oğlanın gözleri uzaklara dalmıştı.

—Ne yapıyor? diye sordu Malko.

—Kundura yapıştırıcısı kokluyor. Esrar yerine geçer.

İşini bitiren çocuk çantayı yerine bıraktı.

Ön dişlerinin hepsi kırıktı. Malko ile Nelya'ya boş gözlerle baktı.

—Onunla konuşmaya çalışayım, dedi

Nelya. Yoksa birazdan uyur...

Çocuğun yanına diz çökünce çoktan kafayı bulmuş olan yeni yetme elini Nelya'nın eteği altına daldırdı. Nelya bu harekete tepki göstermedi, çocuğu konuşturmaya çalışıyordu. Çocuk onu dinlerken eteğin altındaki hareketlerini de sürdürüyordu.

—Paran var mı? diye sordu Malko'ya.

Malko iki adet yirmi dolarlık uzattı. Ama paraları cebine indiren oğlan verileni yetersiz bulmuş olacak ki, konuşmamakta ısrar ediyordu. Diğer çocuklar da onlara yaklaştılar. Malko sırtına bir bıçak saplanacağını sandı. Yolda tek bir canlı bile yoktu.

—Yeter artık, dedi.

Ama Nelya'nın vazgeçmeye niyeti yoktu.

Para vermesi için Malko'ya işaret yaptı. Malko yirmi dolar daha çıkardı. Bu kez Nelya parayı çocuğa hemen vermedi. Çocuğun eli hâlâ eteğin altındaydı ve gözleri sadistçe bir zevk pırıltısıyla aydınlanmıştı. Aniden kahkahalarla gülerek bir şeyler homurdandı ve parayı Nelya'nın elinden çekti. Nelya ayağa kalktı.

—Gel.

Koşarak oradan uzaklaştılar.

—Konuştu mu? diye sordu Malko.

Nelya eteğini kaldırdı. Sol baldırı üzerinde kan izleri vardı ve külotu parçalanmıştı.

Malko'ya sokularak:

—Evet, diye yanıtladı. O kobra yılanlarını senin arabaya koyma fikri Sir Jimmy'ye aitmiş... Karanlık işler çeviren bir polistir. Eşcinsel olarak tanınır.

Malko kan ter içinde kalmıştı. Toyota'ya bindiğinde neredeyse mutluluktan uçacaktı.

Nelya ise titriyordu.

— Kafayı bulmasa, asla konuşmazdı, dedi genç kadın. Sir Jimmy eli uzunlardandır ve azılı bir katildir. "Youth Center" daki genç kızları fahişeliğe teşvik ederek onların sırtından para kazanır. Eğer kızlar kabul etmezlerse, öldürene dek onları döver. Bir kez kızlardan birini Pasig'de boğmuş, ama kimse sesini çıkaramamış.

Malko Nelya'nın saçlarını okşadı. Bu hikâyenin içinde Sir Jimmy'nin ne işi vardı? Komünist bir rahip, lüks yaşamı seven bir fahişe ve liberal eğilimli Şeyla Calampang... Ferdinand Marcos'un derisini bunlardan hangisi yüzecekti?

*

**

CIA istasyon şefinin bürosundaki cilalı lambrileri seyre koyulan Malko bir an, bir gün önce bulunduğu yeri düşündü. Manila Hotel'e geri döndüklerinde bir duş almış ve sonra da kendini Nelya'nın yumuşak ellerine bırakmıştı. Uzun saatler boyunca seviştikten sonra Malko Nelya'yı Bill Carter'm evine götürmüştü. Bill Carter önündeki ince dosyaya kaygılı gözlerle bakıyordu.

—Sir Jimmy hakkında ancak bunları îoplayabildim, dedi. Kendisi Ermita bölgesinden sorumlu bir polismiş. Herkes onun Yakusa ile işbirliği yaptığını bilir.

—Yakusa tam olarak ne yapıyor, diye sordu Malko.

—Manila'da kadın satışı, Mafya benzeri Japon çetesi Yakusa'dan sorulur, dedi Bill Carter. Filipinliler bir organizasyon yapamayacak kadar tembeldir. Kızlarla birlikte

Japonlara silah satarak her şeyin yolunda gitmesi için onlardan yardım beklerler. Sir Jimmy'nin Yakusa'dan para aldığı herkes tarafından bilinir, ama elimizde kesin bir delil yok.

Malko rahatsız olmuştu. Japonların bu olayla ne ilgisi vardı? Yoksa, bu çete de mi Ferdinand Marcos'u yok etmek istiyordu? Odaya aniden çöküveren sessizliği havalandırma aygıtının homurtusu bozuyordu. Amerikalı iç çekti.

—Eğer bu bilgiyi Filipinli dostlarıma iletirsem iki olasılık söz konusu: Bir kere ağzından zorla laf aldığımız o çocuk öldürülecektir. Sir Jimmy de her şeyi inkâr edecek ve kimse onu konuşmaya zorlamayacaktır. Malko Amerikalının söylediklerine inanıyordu. Onca uğraşa rağmen hâlâ başlangıç noktasında sayıp duruyordu.

—Seçimler bir hafta sonra yapılacak, dedi Bill Carter. "June Bride" harekâtının da ayın on beşinde gerçekleştirileceğini biliyoruz. Fazla zamanımız yok.

116 117

Şafakla beraber Nelya mankenlik ajansları arasında mekik dokumaya başlayarak Malko'ya verilmek üzere bir yığın fotoğraf toplamaya koyulmuştu. Belki de en akıllı çözüm yolu Lita'nın izini bulmaya çalışarak ilerlemektir. Ama Lita'yı bulmak uzarsa bütün çabaları boşa gidecekti.

—Bu sabah NİSA ile irtibat kurdum, dedi Amerikalı. Sorgulamaya devam ediyorlar, ama henüz bir sonuca ulaşamamışlar. Kobra yılanları hikâyesi onları çok ilgilendirdi. Sizi korumak istiyorlar.

—Teşekkür ederim, dedi Malko. Kendi kendimi korumayı tercih ederim.

—Tehlikenin farkında değilsiniz galiba, dedi Bill Carter. Burası vahşi bir yerdir. Sonuçta ölürsünüz. Lita'nın gerçek kimliğini saptayabilecek tek kişi siz olduğunuza göre, canlı kalmanız gerekiyor.

—Beni bu kadar düşündüğünüzü bilmiyordum, dedi Malko.

—Sandığınızdan da fazla düşünüyorum,

dedi Amerikalı. Langley size bir koruma kuvveti göndermek için harekete geçti. Eski dostlarınız Chris Jones ile Milton Brabeck sanırım şu sıralar Pasifik üzerinde uçuyorlardır. Birkaç saate kalmaz burada olurlar.

CIA'nın kıtalararası bir yolculuğa para ödemesi, Malko'nun gerçekten de tehlikede olduğunu gösteriyordu.

—Geriye bir tek çözüm yolu kalıyor, dedi Malko. Sir Jimmy'yi konuşturmaya bakalım. Amerikalının yüz hatları aniden gerildi. — Delisiniz siz! Şirket'in adamlarını bu tür olaylara karıştırmaktan sizi menederim! Bill Carter'ın beklenmedik tepkisi üzerine Malko biraz yumuşamaya çalıştı.

—Chris ile Milton'un güvenlikte olacaklarından eminim, dedi. Onlar el bombalarıyla futbol oynamaya alışkın insanlardır. Bu ülkedeki tek dertleri, bunaltıcı sıcak olacaktır.

—Dalga geçmiyorsunuz ya? diye sordu Bill Carter. Sizi iyi tanırım.

—İnanabilirsiniz, dedi Malko. Ama mademki Manila'dayım ve geldiğimden beri de onca tehlikeye atıldım, bundan sonraki zamanımı havuz kenarında güneşlenerek geçirmek istemiyorum.

Bill Carter ona kuşkulu gözlerle baktı. Malko'nun bir şeyler gizlediğine inanıyordu. Asansöre bindiklerinde Malko Sir Jimmy'ye saldırmak için küçük bir şansları olduğunu düşünüyordu. Onu izleyen Amerikalı:

—Benden bir şeyler saklıyorsunuz?., dedi. Neler çeviriyorsunuz?

—Eğer işler yolunda giderse, hoşlanacağınız şeyler... dedi Malko.

118 119

XIII. BÖLÜM

—Dinleyin, sizin için gerçekten telaşlanıyorum, dedi Amerikalı. Sir Jimmy bir tabudur, ama o kızı bulabilirsek işler kolaylaşır. Bu öykünün içinde kocaman bir gerçeğin gizli olduğunu sanıyorum. Çok güçlü insanlarla karşı karşıyayız.

—Ne demek istiyorsunuz?

—Basit suikast olaylarından biriyle uğraşıyoruz, dedi Carter. Yüksek tabakada

söz sahibi olanlar da Marcos'u ortadan kaldırmak istiyor. İlk bakışta aptalca ya da mantıksız bir düşünce olduğunu sanabilirsiniz. Biraz Somoza olayını andırıyor. Ama bu ülkenin koşulları çok daha farklı ve henüz aydınlatamadığım pek çok nokta var.

—Hiç bilgi alamadınız mı?

Bill Carter gözlerini tavana dikti.

—Aslında her şeyi biliyoruz. Bu Sir Jimmy Yeni Halk Ordusu üyeleriyle yakın ilişkide olan bir polis. Ama biz onu komünist Rahip Conrado'nun yanında görüyoruz. Rahip Conrado'ya gelince, onun da Lita gibi bir kadınla ilişkide olmasına hiç anlam veremiyorum. Yeni Halk Ordusu hiçbir zaman halktan fedai seçmezdi. Bombaları kullananlar genellikle üniversite içinden çıkardı. Ama şimdi karşıımızda karmaşık bir organizasyon var. Galiba odak noktası da o Lita denen kadın...

—Nelya ile randevum var, dedi Malko.

Belki bir şeyler öğrenmiştir.

Asansör kata gelmişti. Malko'ya kapıyı açan Bill Carter aniden:

—Silahınız var mı? diye sordu.

—Evet, dedi Malko. 22'lik silahım yanımda... Sonunda onu bavuldan çıkardım.

—Onu yamınızdan ayırmayın, dedi Bill Carter. Ama oteldeki güvenlik önlemleri açısından onu arabada bırakmamızı öneririm. Bol şans!

Bill Carter en son şans dilediğinde, Malko kendini Onbaşı Robustano'nun güçlü pençelerinde bulmuştu.

*

**

Nelya koltuğunun altına sıkıştırdığı kocaman sarı zarfla, Manila Hotel'in lobisinde Malko'yu bekliyordu. Odaya çıktıklarında çeşitli mankenlik ajanslarından topladığı fotoğrafları yatağın üzerine serdi. Malko hepsini bir bir incelemeye koyuldu.

Ama Lita'ya hiçbir resimde rastlamadı!

Nelya henüz cesaretini yitirmemişti.

—Başka ajanslar da var, dedi. Makati'de, Amorsolo Street'teki en büyük ajanslardan biriyle birazdan randevumuz var. Haydi çıkalım.

Legaspi Ajans'm bulunduğu Amorsolo Street geniş bir caddeydi. Onları karşılayan mini etekli sekreter sedef kakmalı gözlüğünün ardında gayet ciddi bakışlara sahipti. Nelya Malko'yu Filipinli mankenlerle şov hazırlamak isteyen bir Amerikalı olarak tanıtınca

120 121

sekreter Malko'yu dikkatle süzmeye başladı. Kataloglar bir bir açıldı. On beş dakika içinde Malko'nun beyni biçimli bacak, dolgun kalça ve neşeli gülücük resimleriyle doldu. Ama sonuç sıfırdı.

Nelya ile gözlüklü sekreter arasında yeni bir tartışma oldu. Sonunda Nelya Malko'ya zaferle gülümseyerek:

—Özel şovlara çıkan kızların katalogunu da gösterecek, dedi. ABD'ye manken götürmek için günlerdir nasıl uğraştığını anlatınca razı oldu. Sen kataloga bak. Ben Bill'e telefon edeceğim.

Sekreteri izleyen Malko kendini uzun bir koridorun sonunda dosyalarla kaplı bir odada buldu. Sekreter bir karış kalınlığında bir albümü masaya koyunca Malko fotoğrafların üzerine eğildi. Albümü incelemesi beş dakika bile sürmemişti. Sekreter bir ikincisini çıkartarak kırmızı ojeli işaretparmağını çırılçıplak bir kız resmi üzerine bastırdı ve:

—Bu benim, dedi.

Sonra gözlüğünü çıkartarak hiç konuşmadan yüzünü Malko'ya kaldırdı. On saniye sonra, Malko'yu öpücüklere boğarak bedenini ona sürüyordu. Yirmi saniye sonra, Malko'yu soymaya başlamış, bedenini okşamaya koyulmuştu. Ardından yere diz çökerek başladığı işi ustaca bitirdi.

Sonunda, Malko ve kız soluk soluğa kalmışlardı. Gözlüğünü takan sekreter, hemen eski ciddi görünümüne büründü. Malko ayıbını örtmek istercesine gülümseyerek yeniden albümlere daldı. Bu katalogtaki kızların hemen hepsi anadan doğma çıplaktı. Sonunda yandan çekilmiş bir genç kadın resmi önünde duraladı. Perçeme ve değişik saç kesimine rağmen bunun Lita olduğundan emindi. Zaten leopar askılı beyaz mayoyu fotoğrafta bile

tanımıştı.

—Bu kim?

Ciddi görünümlü sekreter fotoğraf numarasını aldıktan sonra katalogla beraber Nelya'nın bulunduğu odaya geçti.

—Sanırım aradığım tipte bir kız buldum, dedi Malko Nelya'ya.

Dosyaların arasında kaybolan sekreter çok geçmeden:

—Adı, Donna Katuray! dedi.

—Adresini ya da telefon numarasını biliyor musunuz?

Öldürücü bir sessizlik ve sekreterin buz gibi soğuk bakışları...

—Üzgünüm, adres vermiyoruz. Ama kendisini buraya çağırabilirim.

Malko'nun kadını durdurmasına fırsat kalmadan, sekreter telefona atıldı. Malko sekreterin uzun telefon konuşmasını kaygılı gözlerle dinledi. Sekreter ahizeyi yerine koyduğunda gülümseyerek:

—Ne şans! dedi. Bayan Donna ev değiştirmiş, şimdi nerede olduğunu bilmiyoruz.

Malko öfkeden kudurmak üzere olduğunu hissetti. Sedef kakmalı gözlüğün ardındaki bakışlar Malko'nun içine işliyordu. Nelya ne aradıklarını anlatınca birkaç saniye düşünen genç kız:

— Bekleyin, dedi. Sanırım bu kız Tradewinds Hotel'de, Gerard Pergo'nun defilesine

122

123

katılıyor.

Manila'nın büyük otellerinde her gün bir düzine defile izlemek mümkündü.

Nelya saatine bakarak:

— Saat ikiye yirmi var, dedi. Şovlar saat ikide biter. Umarım yetişiriz. Uzak değil.

XIV. BOLUM

Defilenin sonunda birbirinden nefis mankenler podyuma doluşarak seyirciyi selamladılar.

Malko yüzlerini dikkatle inceliyordu.

Aniden kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Sol tarafta, en baştaki kız Lita idi. Salondaki loşluk Lita'nın Malko'yu görmesini engelliyordu.

—İlk sırada, sol baştaki kız Lita, dedi

Malko Nelya'ya.

Nelya çok heyecanlanmıştı.

—Bu harika! dedi. Kulise giderek arkadaşlarımdan birinin özel bir şov için kendisini istediğini söyleyeceğim. Manila'da bu tür iş tekliflerine sık rastlanır. Sadece seyir için yüz dolar alırlar, aşk yapacaklarsa fiyat da artar.

Malko tüm dikkatini tahrik edici bir şekilde seyirciyi selamlayan Lita'ya verdi. Lita erkeklere seslenmeyi bildiği kadar Magnum'u tutmayı da biliyordu. Az sonra kızlar alkışlar arasında sahneyi ter kettiler. Seyircilerin çoğu hızlarını alamayıp ayağa kalkmışlardı.

O on dakika geçmek bilmedi. Geri döndüğünde Nelya'nın gözleri parlıyordu.

—Tamam! dedi. Geliyor. Onu çıkış holünde bekleyeceğiz.

—Hiç şüphelenmedi mi?

124 125

—Hayır, ücreti bile konuştuk. Ama sizi tanıyacak...

—Orası muhakkak, dedi Malko. Tek sorun onu otele kadar götürebilmek... Bir taksiye binin. Ben arabayla sizi izlerim. Birer birer kulisten çıkan kızlar kendilerini bekleyen taksilere biniyorlardı.

Malko yerinde duramıyordu. Sonunda, Lita gözüktü. Beyaz bir elbiseyle ince topuklu ayakkabılar giymiş, gözlerini siyah çerçeveli gözlüğünün ardına gizlemişti.

Malko'nun önünden geçerek kendisini bekleyen Nelya'ya ilerledi. Ama aksilik bu ya, Lita aniden salonun ortasında durmuştu. Malko nedenini anlamakta gecikmedi: Duvardaki aynalardan biri Malko'nun görüntüsünü yansıtıyordu.

Lita'nın dudak kıvrımları titredi. Nelya'yı unutmuş gibi döner kapıya doğru koştu, Tradewinds Hotel'in avlusunu hızlı adımlarla geçti ve mankenlerin doluğu taksiye kendini attı.

Malko ile Nelya ona engel olmakta geç kalmışlardı. Toyota'ya binerek taksiyi izlemeye koyuldular. Anacaddeden aynlan taksi kuzeye doğru tırmanmaya başladı. Kendilerini

Bangkal'ın yoğun trafiği içinde buldular. Malko gözlerini on metre ötesindeki taksiden ayırmıyordu. Taksi birden durdu, dışarı fırlayan Lita karşı kaldırıma geçerek kendini ters yöne gitmekte olan minibüslerden birine attı. Malko dönmek istedi, ama önünü kapatan araba yüzünden beceremedi. Sonunda, bir korna konseri içinde manevra yapmayı başardığında minibüs çoktan uzaklaşmıştı...

—Tradewinds'e geri dönelim, dedi Malko.

Belki oradan adresini alabiliriz.

Otele vardıklarında, Malko'nun gömleği sanki düş almış gibi sırtına yapışmıştı. Nelya olmasa, bu işi becermesi olanaksızdı.

Otele giren Nelya on dakika sonra arabaya geri dönerek kendini koltuğa bıraktı.

—Şansımız varmış! Organizasyondakilerden birini tanıyordum. Lita, hipodromun karşısında, Santa Ana'da oturuyormuş. Çok uzak değil.

Caddeden çıkarak insanların kaynaştığı dar sokaklara girdiler. Yollar bozuktu ve civardaki yıkık dökük evler de insanın içine sıkıntı veriyordu.

—Sola dön, dedi Nelya.

Nelya'nın söylediğini yapan Malko kendini iki yanı arsalarla kaplı genişçe bir sokakta buldu. Nelya ev numaralarına bakıyordu.

—Burası, diye bağırdı. 24 numaralı ev.

Ahşap bir evin önünde durdular. İki katlı harap evin balkonu neredeyse çökmek üzereydi.

Nelya kapıyı çalarken Malko her tarafından yoksulluk akan binayı seyre koyuldu.

Sonunda Nelya geri döndü.

—Bu evin ilk katında bir arkadaşıyla birlikte oturuyormuş, dedi. Ama şimdi burada değil.

—Öteki tarafta bekleyelim, dedi Malko.

Karşıya geçerek hipodromun girişinde arabayı durdurdu.

Saatine baktı: Saat üçe geliyordu. Sıcaklık elli beş derece olmalıydı. Malko artık açlığını bile hissetmiyordu. Aklına şu sıralar Manila'ya varmış olmaları gereken Chris Jöne ile

—Yakınlarda telef on var mı? diye sordu.
Nelya eliyle hipodromun girişinde bulunan
telefon kulübesini göstererek:
—Çalışıp çalışmadığını bilmiyorum, dedi.
Bir pezoyla şansını bir dene...
Telefon çalışıyordu. Manila Hotel'i arayan
Malko, Chris Jones ile görüşmek istediğini
söyledi. Az sonra sevgili koruyucusunun sesini
duydu.
—Manila'ya hoş geldiniz, Chris! Yanınıza
silah alarak hemen buraya gelin.
—Olamaz! dedi Chris Jones, daha
yerleşemedik bile. Çok yorgunuz, leş gibiyiz,
tırış olamadık, üstelik bavullarımızı da
kaybettik. Tam yirmi yedi saat boyunca uçtuk.
—Çok güzel, dedi Malko. Beni Filipin Atlı
Spor'un karşısında bulabilir siniz. Bir taksiye
atlayıp derhal gelin.
—Müşterek bahis de oynar mıyız? diye
sordu Chris Jones umutlanarak.
—Neden olmasın? dedi Malko. Sizi
bekliyorum.
Telefonu kapadığında rahatlamıştı. Chris
Jones ile Milton Brabeck'in varlığı ona her
zaman güven verirdi.
Terden sırlıslık bir halde Toyota'sına
geri döndü.
—Takviye kuvveti gelecek, dedi Nelya'ya.
Sonra Chris Jones ile Milton Brabeck'in
kim olduklarını anlattı. Beklemeye başladılar.
Zaman ilerledikçe Malko'nun umutları da bir
bir yok oluyordu. Lita görünürlerde yoktu.
Böylece bir saat geçti. Goriller gelemeliklerine
göre kaybolmuş olmalıydılar. Sonunda
arkalarında bir taksi durdu. Arabadan çıkan
Chris Jones'un gözleri kan çanağına dönmüştü.
Onu izleyen Milton Brabeck'in hali de daha
farklı değildi. Malko onları karşılamaya gitti.
Chris Jones Nelya'yı görünce:
—Bir hanımla birlikte olduğunuzdan
emindim! dedi. Oysa biz banyo yapacak
zaman bile bulamadık!
—Belli, dedi Malko. Biraz kokuyorsunuz.
Milton çevresine hoşnutsuz gözlerle bakı
yordu.
—Burası Porto Rico'ya ne kadar benziyor,

dedi. Öf, amma da sıcak!

—Arabaya gelin, dedi Malko. Ceketinizi çıkartırsınız...

Toyota'yi gören goriller umutlarını tamamen yitirdiler.

—Bunun içine sığamayız ki!..

Yine de iki büklüm bir halde arka koltuğa yerleştiler. Dizleri çenelerine değiyor, zar zor soluk alabiliyorlardı. Nelya her tarafı silahlarla donatılmış bu iriyarı insanlara şaşkın gözlerle bakıyordu.

—Her zaman bu kadar sıcak mıdır? diye sordu Milton. Kendimi New-Orleans'ta sandım...

—Şimdi en sıcak mevsimdeyiz, dedi Malko.

Havalandırma sonuna dek açtı, ama arabanın içindeki sıcaklık yine de kırk derecedeydi. Malko'nun gözleri kapanmak üzereydi. Gömleğinin her tarafı terden yapış yapıştı.

*

**

128 129

Onu ilk gören Nelya oldu. Cadde boyunca ilerleyen minibüs 24 numaralı evin az ötesinde durdu. Dışarı çıkan beyazlar giymiş bir kadiri hızlı adımlarla eve doğru yaklaşıırken, Nelya dirseğiyle Malko'yu dürttü.

—İşte!

—Chris! Milton!

Goriller kapıları açarak dışarı çıktıklarında, Malko gördüğü manzarayla kanının çekildiğini hissetti. Evin gerisine park etmiş bir arabadan çıkan iki Filipinli Lita'ya doğru yürüyordu. İri yapılı adamların üstünde çiçekli gömlekler vardı. Malko bu tipleri iyi tanırdı.

—Nelya, dedi. Lita'ya buraya gelmesini söyleyin. Bu iki adam onu bekliyor. Nelya caddeyi koşar adımlarla geçti.

—Lita! Sizi öldürecekler!

Lita aniden durdu. Filipinlilerin niyetinin kötü olduğunu anlamıştı. Geri dönerek Malko'ya doğru koşmaya başladı. Malko tereddüt etmedi. İlk Filipinliyi hedef alarak silahın tetiğine bastı. Aynı anda diğer Filipinli de silahına sarılmıştı.

Patlama sesleri birbirine karıştı.
Filipinli sendeledi, ama sol bileğiyle sağ
koluna destek vererek Malko'ya doğru ateş
etmeyi başardı.
Kurşunlar Malko'nun birkaç metre ötesine
düştü. Diğer Filipinli Chris ile Milton'u hedef
almıştı, ama Amerikalıların kurşunlarıyla
cansız yere serildi.
Başka bir kurşun Toyota'nın camını; tuzla
buz etti..
Filipinli sarhoş gibi sendeliyordu.
Lita ise dehşete düşmüş bir halde hâlâ
Malko'ya doğru koşuyordu. Bir aralık yanlış
bir adım atmış gibi yere devrilerek yuvarlandı.
Malko beyaz elbisenin sırtındaki kırmızı lekeye
korku dolu gözlerle baktı.

130

131

XV. BÖLÜM

Malko içkisini yudumlarken Ruben Adriatico
Bar'dan içeri girdi, Malko'nun masasına
oturdu ve dostça el sıkıştılar. İhtiyacı
olduğunda kendisini burada bulabileceğini
söylemişti Malko'ya.
—Beni hatırladınız mı? diye sordu Malko.
—Elbette!
Ruben'in gözleri hafif bir ışıkla aydınlanmıştı.
—Hayatımı kurtarmıştınız!
—Bugün bunun karşılığını ödeyebilirsiniz.
Malko çocuğa gerçeği anlatmaya kararlıydı.
En azından gerçeğin bir bölümünü açıklayacaktı.
Malko CIA'dan söz edince Ruben'in
gözleri faltaşı gibi açıldı. Sanki televizyonda
korku filmi izler gibiydi. Malko sözü Sir
Jimmy'nin bu komplodaki rolüne getirince,
Ruben onu ısırma hazır bir yılan gibi
büzüldü. Malko Ruben'den ne istediğini
anlattıktan sonra:
—Bunun için sana çok para vermeye
hazırım, dedi.
Ruben kahkahalarla güldü.
—Eğer ölürsem çok paramın olması bana
bir yarar sağlamaz, dedi. Sorun o değil.
—Öyleyse nedir?
Ruben hemen cevap vermedi.
—Hayatımı size borçluyum, dostum. O

akşam adamlar beni öldürmeye kararlıydılar. Onlara siz engel oldunuz. İstedığınızı yapmaya hazırım. Kendim için sizden bir şey istemiyorum, ama bana bir şey olursa çetemin üyelerine para lazım. Onlara iki bin dolar verebilir misiniz?

—Elbette, dedi Malko.

Ruben'in bunun en az iki katını isteyeceğini tahmin etmişti.

—Öyleyse anlaştık, dedi Ruben. Yarın geceyarısına doğru sizi Tambaka'da, Harbosa Street'in köşesinde Bangkusay Avenue'de bekleyeceğim.

—Ne yapacaksınız?

—Onu bana bırakın, dedi Ruben yarım yamalak İngilizcesiyle. Ben işimi bilirim. Sonra Malko'nun elini bile sıkmadan dışarı çıktı. Malko içkisini bitirmeye niyetli değildi. Zarlar atılmıştı. Sonunda Manila'da Sir Jimmy'ye karşı harekete geçebilme cesaretini gösteren birini bulmuştu. Tabii eğer Ruben blöf yapmıyorsa... Parayı ödeyerek Manila Hotel'e doğru yola koyuldu. Nelya onu otelde bekleyecekti.

— Geldi! dedi Malko. Hâlâ inanamıyorum. Genç kadın Malko'nun anlattıklarını dinle dikten sonra:

—Kimbilir? dedi. Sir Jimmy'den çok nefret ediyor olmalı. Üyesi olduğu çete fakir bir çetedir. İki bin dolarla çok sayıda silah alıp güçlenebilirler.

Malko kötü düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

—Haydi yemeğe gidelim, dedi Nelya. Bu

132 133

akşam restoranda özel yemek servisi varmış. Malko beynini boşaltmak istiyordu. Yirmi dört saat sonra planının ne dereceye kadar ilerleyebileceğini öğrenecekti. Sir Jimmy "June Bride" harekâtının arkasında kimlerin olduğunu söyleyebilecek tek insandı.

*

**

Sir Jimmy kararlı bir adımla Nipa Bar'dan içeri girdi. İçersi o akşam biraz boştu. Bir düzine genç kız bir köşede müşteri bekliyordu. Sir Jimmy'ye doğru yaklaşan

tombul kadın yönetici önünde saygıyla eğildi. Ufak tefek boyu, gözlüğü, yana taranmış saç ve kırmızı kulaklarıyla Sir Jimmy'de tam bir Japon tipi vardı. Sir Jimmy'nin ailesi hakkında kimsenin bir bilgisi yoktu, ama adamın dış görünümü Japon soyundan geldiği açıkça belirtiyordu. Altmış beş yaşlarında gösteren Sir Jimmy aslında kırk üç yaşındaydı. Kendisi Nipa Bar'ın ortaklarından biriydi ve müşteriye kiralanacak kızlarla da o ilgilenirdi. Haftada bir gün buraya gelerek barı kontrol eder ve hesapları gözden geçirirdi. Sir Jimmy yöneticinin verdiği para destelerini avucunda sıktı. Buradan Manila'ya gitmesi en az bir saat sürerdi, üstelik geç de kalmıştı. Bardan çıkarak gecenin karanlığına daldı. Datsun arabasına binmeden önce duraladı. Arabanın çevresinde bir gölge dolaşıyordu. Elini kemerine daldırıp yamndan hiç ayırmadığı 38'lik silahına sarıldı. Gölge neonların ışığında ona doğru yaklaşıyordu. Sir Jimmy, Batang City Jail Çetesi'nin şefi Ruben'i tanımakta gecikmedi. Ruben elini kolunu sallayarak ilerliyordu. Sir Jimmy, Ruben'in buralarda, çetesinden uzakta ne aradığını düşünmeden edemedi.

—Ne istiyorsun? diye sordu aniden.

—Size söyleyeceklerim var.

—Oradan söyle.

—Niyetim kötü değil, dedi Ruben boş ellerini göstererek.

Sir Jimmy Ruben'den korkmadı. Koruyucu tutmazdı, çünkü Manila'da kimsenin kendisine saldırma cesaretini gösteremeyeceğini bilirdi.

Dikkatini Ruben üzerinde yoğunlaştırırken karanlığın içinde üç genç çocuk daha belirdi.

Sir Jimmy çocuklardan birinin:

—Şef, aradığımız adam bu mu? diye sorduğunu duydu.

Sir Jimmy silahını kemerinden çekmeye yeltendi, ama çocuklardan biri çoktan 45'lik otomatiğin namlusunu midesine dayamıştı.

Serserilerden bir başkası:

—Buraya gel! diye emir verdi.

Sonra Sir Jimmy'yi arabasına doğru sürüklediler.

Datsun'un kapıları kilitli değildi. Sir

Jimmy savunmaya geçmeye hazırlandığında
Ruben alçak bir sesle:
—Ölmek istemiyorsan kıpırdama! dedi.
Sir Jimmy'yi arka koltuğa oturtular.
Silahın namlusu eski polisin ensesine dayalıydı.
—Koltuğa uzan, diye emir verdi bir ses.
Ne yapacağını şaşırarak Jimmy bu emre
boyun eğdi. Bu küçük serseriler ona saldırma
cesaretini nereden buluyorlardı? Daha güçlü
biri onlara emir vermiş olmalıydı. Sir Jimmy
beynini son hızla çalıştırarak nereden düşman

134

135

kazandığını bulmaya çalıştı.
Direksiyona geçen Ruben arabayı çalıştırdı.
Parayı koyacağı çantayı yanından ayırmıyordu.
Adamlarından ikisi arkada Sir Jimmy'yi
ortalarına almışlardı. Önde oturan da sürekli
arkasını dönerek onları kontrol ediyordu. 3
numaralı yolda ilerleyerek Manila'ya doğru
yol aldılar.
Ruben dikkatini yola vermiş, engebeli
arazide kaybolmamaya çalışıyordu. Sir Jimmy
Ruben'e seslendi:

— Ne kazanacağını umuyorsun, enayi
çocuk?

Çocuklardan biri şefin cevap vermesini
beklemeden silahını Sir Jimmy'nin suratına
savurunca, adamın beş dişi aym anda kırıldı.
Sir Jimmy artık korkmaya başlamıştı. Bir kere
harekete geçtiler mi, bu küçük serseriler
hayvandan da vahşi oluyorlardı.
Yağmur yağmaya başlamıştı. Ruben yavaşladı.
Sir Jimmy Manila'ya hemen varmamak için
bildiği bütün duaları sıralıyordu.

*

**

Sir Jimmy'nin Datsun'u Bangkusay Avenue'nün
kuzeye bakan köşesinde durdu.
Yağmur dinmişti. Eski polis, yüreğinin göğüs
kafesini parçalayarak dışarı fırlayacağını
sandı. Tambaka'mn nasıl bir yer olduğunu iyi
bilirdi, kendisini nelerin beklediğini tahmin
edebiliyordu. Ruben arabadan inince, diğer
çocuklar Sir Jimmy'yi dışarı çıkardılar.
—Dinle, dedi Sir Jimmy Ruben'e. Kim
olduğumu biliyorsun. Sayemde çok para

kazanabilirsin. Çeten Pasig'in kuzeyindeki en güçlü çetelerden biri olabilir. Sen de zengin olursun. Sana kız da bulurum... Ruben adamın suratına tükürerek:

—Benim daha iyi bir fikrim var, dedi.

Sonra geri dönerek ıslık çaldı. Çok geçmeden bir sürü çocuk sokağa doluştular. Sir Jimmy ıssız Bangkusay Avenue'ye baktı. Yardım çağırması için en az bir kilometre uzağa gitmesi gerekiyordu. Bacakları titreye titreye Ruben'i ve diğer çocukları izledi. Üç yüz metre sonra ıssız bir yere gelmişlerdi.

Burası Batang City Jail Çetesi'nin barınaklarından biriydi. İçeri girdiler.

Ruben:

—Soyun! diye emir verdi Sir Jimmy'ye.

Dudakları titreyen Sir Jimmy yerinden kımıldayamadı. işkence yaptıktan sonra onu öldürecekleri kesindi. Sir Jimmy ise Ölmek istemiyordu.

—Ne istiyorsun? diye sordu.

Elindeki bıçağın ucunu Sir Jimmy'ye gösteren Ruben:

—Yoksa elbiselerini ben mi çıkarayım?

diye sordu. Biraz deri de kaldırırim...

Sir Jimmy gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Ağır hareketlerle soyunuyordu. Sonunda külotunu ve ayakkabılarını da çıkardı.

Ruben adamın porsumuş vücuduna hoşnutsuz gözlerle baktı. Kırk derecelik sıcağa rağmen Sir Jimmy buz kestiğini hissetti.

—Onu bağlayın! diye emir verdi Ruben.

Adamları Sir Jimmy'yi kolaylıkla bir ağaç kütüğüne bağladılar. Sonra da yere oturarak

136 137

olacakları seyretmeye hazırlandılar. Ruben bir gaz lambasıyla aydınlanan yan odaya girdi. Sir Jimmy'nin elinden kurtarmayı başardığı on üç yaşındaki sevgilisi Della derin bir uykundaydı. Ruben onu sarsınca Della dolgun bedenini doğrulttu.

—Gel, dedi Ruben. Biraz eğleneceğiz.

Della hiç konuşmadan Ruben'i izledi.

Uykudan sersemleşmiş bir halde gözlerini ovuşturuyordu. Zaten dağınık olan barakanın

içini daha da altüst eden Ruben sonunda aradığı benzin şişesini buldu. Sir Jimmy'nin yanma gittiler. Ruben benzinin bir bölümünü Sir Jimmy'nin çıplak bedenine boşalttı. Adam bağırmaya başladı. Ama Ruben midesine şiddetli bir tekme savurunca susmak zorunda kaldı.

—Bunun ne olduğunu biliyor musun? diye sordu.

Camp Crame'deki tutuklulara da bu işkence yapılırdı. Üstelik oradaki tutuklular günlerce kızgın güneşin altında bekletildiği için vücutları yaralarla kaplanırdı.

—Bırak beni, diye yalvardı Sir Jimmy. Her şeyi unutacağıma söz veriyorum.

Ruben başını salladı.

—Beni enayi yerine koyuyorsun! Seni bırakırım, ama bir şartım var.

Sonra Sir Jimmy'nin kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı.

Sir Jimmy dünya başına yıkılıyor sandı.

Böyle bir soruyla karşılaşacağını asla tahmin etmemişti. Şimdi her şeyi açıkça görebiliyordu.

Sir Jimmy'nin ağzından laf almak için Ruben gibi basit bir çeteciye oyunlarına alet ediyorlardı.

138

—Ruben, dedi aceleci bir ses tonuyla.

Aptallık etme, seni kullanıyorlar. Kim için çalıştığımı buseydin, beni derhal çözer, sonra da sarılıp ellerimi öperdin.

Della'nın varlığından güç alan Ruben güldü.

—İyi ya! Söyle işte.

Sir Jimmy sanki bir anda dilsiz kesilmişti.

Bazı şeyleri yapması olanaksızdı, ama vücudunu saran benzin de derisini yakıyordu.

Ruben'in cebinden çıkardığı kibrit kutusuna dehşet dolu gözlerle baktı.

—Onu biraz daha sulayın, diye emir verdi Ruben.

Çocuklardan biri Sir Jimmy'nin çıplak vücuduna biraz daha benzin boşaltınca adam tekrar bağırdı. Soğukkanlılığını yitirmeyen Ruben kibritlerden birini işaretparmağıyla kutunun arasına sıkıştırıp bir fiske vurdu. Bir

süre havada uçan yanar kibrit Sir Jimmy'nin ayaklarının iki metre kadar ötesine düştü.

—Tutturamadık! dedi Ruben.

Çetenin üyeleri kahkahalarla güldüler.

Ruben bir kibrit daha yaktı. Tutukluya doğru uçan kibrit bu kez çöp yığınlarının arasında kayboldu.

Della'nın yüzüne haz dolu bir gülücük hakimdi. Sir Jimmy'nin bedeninde terle karışan benzin etrafa garip bir koku yayıyordu.

Üçüncü kibrit Sir Jimmy'nin ayakları dibine düştü. Korkudan ne yapacağını şaşırان Sir Jimmy kendini geriye verince ağaca sürtünen sırtı kanamaya başladı.

—Evet? diye seslendi Ruben dördüncü

139

kibriti yakmaya hazırlanırken.

Sir Jimmy soluğunu tuttu. Ruben blöf yapıyor olsa bile, bu işkenceye daha fazla tahammül edemezdi.

—Jesus Taculing! diye bağırdı.

Şaşırان Ruben kibrit kutusunu yere düşürdü.

Öfkelenerek Sir Jimmy'ye bir daha seslendi:

—Senden sadece bir ad istiyorum, dedi.

Benimle dalga geçme. Ona biraz daha benzin dökün.

Şişede kalanlarla Sir Jimmy'nin vücudunu sıvadılar. Uzaklarda bir vapur düdüğünün sesi duyuldu. Dış dünyanın varlığını belirten tek ses buydu. Tutuklu inledi.

—Yemin ederim, doğru söylüyorum.

Adamın adı bu...

Ruben bundan önce de pek çok insana işkence yapmıştı. Tutukluların doğru yada yalan söylediklerini hemen anlardı. Sir Jimmy doğru söylemişti. Ama bu o kadar beklenmedik bir addı ki, Ruben daha ayrıntılı bilgi almak istedi.

—Neden bu işe bulaşmış?

—Bilmiyorum, diye bağırdı Sir Jimmy sinir krizine tutulmuş gibi Ona soru sorulmaz.

Bu da doğrudu. Ruben'in işaretparmağı yine kibritin üzerindeydi. Sir Jimmy bedenini saran ipler arasında debeleniyordu.

—İsteddiğini öğrendin. Artık beni çöz.

Emir verir gibi konuşan Sir Jimmy'nin tutumu Ruben'in hiç hoşuna gitmedi. —Güzel, dedi. Uslu bir tutukluydun. Ruben kibriti ateşleyince Sir Jimmy ağzını kocaman açarak üstüne gelen kibriti dişleriyle yakalamaya çalıştı. Zevkten dörtköşe olan Della tırnaklarını sevgilisinin koluna geçirmişti. Bir işkence sahnesini izlemek sinemaya gitmekten çok daha heyecanlıydı. Kibritin havaya uçması Sir Jimmy'ye yüzyıl gibi uzun geldi. Oysa kibrit Ruben'in elinden çıkalı bir saniye olmuştu. Kendi kendine hayranlık duyan Ruben kasıldıkça kasılıyordu. Ucu yanan kibrit Sir Jimmy'nin sol omzuna, tam köprücük kemiğinin çukuruna düştü.

140 141

XVI. BÖLÜM

Malko Toyota'yı Ruben'in dediği yerde, Bangkusay Avenue'ye park etmişti. Gorillerini otelde bırakan Malko'ya sadece Nelya eşlik ediyordu. Malko yarım saattir burada bekliyordu, ama henüz Batang City Jail Çetesi'ne ait hiçbir ize rastlamamıştı. Arada bir sokakta beliriveren gölgeler arabanın yanından hızla geçerek yollarına devam ediyorlardı. Aniden çok güçlü bir ışık kümesi tam önlerini aydınlattı. Çevreye kulak kabartan Nelya dehşete düşmüş bir halde yerinden sıçradı.

—Sanki biri bağıırıyor gibi...

Malko camını açtı. Duyduğu ses damarlarındaki kam donduracaktı.

—Vay canına! diye bağırdı. Birini öldürüyorlar.

Bangkusay Avenue'yü koşar adımlarla geçen Nelya ile Malko çöp bidonlarının arkasına yöneldiler.

İnlemeler devam ediyordu ve alev de onlara yol gösterecek kadar güçlüydü. Az sonra önlerinde gölgeler belirdi. Malko parıldayan bıçakları görmekte gecikmedi. Karşısındaki altı, yedi gencin ellerinde bıçaklar ve demir zincirler vardı. Öne atılan Malko:

—Ruben'in dostuyuz biz! diye bağırdı.

Çocuklardan biri geri dönerek koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra Ruben ile beraber dönünce, Ruben arkadaşlarına dağılmaları için işaret yaptı.

—Neler oluyor? diye sordu Malko.

—Bir kaza oldu, dedi Ruben.

Olay yerine yaklaştılar. Koku Malko'nun burnunu sızlatıyordu. Sir Jimmy'den geriye ik< büküm olmuş kapkara -bir kemik yığını kalmıştı. Malko iğrenerek başını çevirdi.

Ruben:

—Onu konuşturmak istedim, dedi.

Korkutmak için üzerine benzin boşaltıp kibrit atmaya başladım. Kibritlerden biri çok yakma düşünce... Annem üzerine yemin ederim ki, isteyerek olmadı.

—Ölmeden önce bir şeyler söyledi mi? diye sordu Malko.

—Evet, dedi Ruben. Bu işte Jesus Taculing'in hesabına çalışıyormuş.

—Kim o?

—Manila'nın en zengin ve en güçlü adamlarından biridir. Manila'da ondan başka hiç kimsenin Rolls Royce'u yok. Adamın ayrıca bir helikopteri ve Makati'de, Ayala Avenue'de kocaman bir binası da var. Forbes Park'ta, on arabayı rahatça içine alabilecek garajlı nefis bir villada oturuyor.

—Sir Jimmy ile bir ilişkisi var mıydı? Ruben tereddütteydi.

—Manila'da herkes Jesus Taculing'in Yakusa'nın patronu olduğunu söyler. Başkan Marcos dolandırıcılara karşı savaş açmaya karar verdiğinde, bu işle ilgilenen Jesus idi. Jesus Taculing hemen her günMalacanang'da-

142 143

dır.

Malko bu kısır döngünün içinden nasıl çıkacağını bilemiyordu. Ölü bedeninin buruk kokusu boğazını sıkıştırdı. Onca araştırmamın sonunda Ferdinand Marcos'un yakın dostlarından biriyle karşı karşıya gelmek tam bir çıkmaza girmek demekti.

—Siz nasıl kurtulacaksınız? diye sordu Ruben'e.

Kurnazca gülen Ruben çöp yığınlarını

göstererek:

—Onu çöplerin içine saklayacağız, dedi.
Orada kimse onu bulamaz. Adamlarım da konuşmazlar.

Malko cebinden çıkardığı zarfı içindeki dolarlarla birlikte Ruben'e uzattı. Batang City Jail'in şefi zarfı eliyle tarttıktan sonra hafifçe gülümsedi. Çetenin diğer üyeleri de onu seyrediyorlardı. Etrafta çıt duyulmuyordu.

—Ya bir misilleme olursa? diye sordu
Malko. Korkmuyor musunuz?

Ruben yine güldü.

—Bu parayla silah alacağız. Silahımız olursa bize saygı duyarlar. Hem 45'lik bir otomatik burada bin pezo ediyor. Aynı silah Tokyo'da bin dolara alıcı bulur. Sayenizde çok para kazanacağız.

Malko daha fazla üstelemedi.

—Aldığınız bilginin doğru olduğundan emin misiniz? diye sordu.

— Elbette, dedi Ruben. Yalan söyleyeme yecek kadar korkmuştu. Bu tür işkencelere alışkınım.

Sonra Malko'ya eşlik etmeleri için adamlarına emir verdi. Çöp kokusuna karışan benzin kokusu Malko'nun midesini bulandırmıştı. Tambaka yoluna doğru inmeye başladılar. Çetenin birkaç üyesi onları yokuşun başına dek geçirdi.

*

**

Carlos Bubi soluğunu tutarak Armatit'in dipçliğini omzuna dayadı ve vakit geçirmeden tetiğe bastı. Tok patlama sesi balta girmemiş ormanda bir süre yankılandı. İki yüz metre ötesindeki tahta kazık nehre düştüğü anda sular etrafa saçıldı.

Carlos Bubi boynundanakan terleri sildikten sonra dürbünü bir milimetre oynattı ve ikinci kez tetiğe bastı.

Baraj gölüne hakim olan sıcaklık boğazını yakıyordu. Patlama sesini duyan kuşlar çoktan uzaklaşmışlardı. Burada kimse Carlos Bubi'yi rahatsız edemezdi. Barajda çalışan tek tük işçiden ve Carlos Bubi'den başka ormanlarda barınan asiler yüzünden kimsenin

buraya gelme cesareti yoktu.
Carlos Bubi beş el daha ateş ettikten sonra
kamyonetine geri döndü. İki senelik ayrılıktan
sonra nihayet intikamını alacaktı. Silahını yan
koltuğa koyduktan sonra kamyoneti çalıştırdı.
Yarım saat sonra evine varmıştı. Askeri
kampın hemen yanında nehre bakan teraslı bir
evi vardı. Üç odası da gayet güzel döşeliydi.
Bir bira açarak huzur dolu son -dakikalarının
zevkini çıkarmaya hazırlandı. Bu evden
ayrılmak fikri yüreğini sıkıştırıyordu. Burada
yalnız yaşardı. Arada bir Zamboanga pazarından
topladığı kızları ertesi gün mutlaka dışarı
postalardı.

144 145

Birasını bitirdikten sonra bir duş aldı ve
uzun siyah saçlarını da kurutarak yassı
burnunun altındaki bıyıklarını taradı. Üzerine
sade bir pantolonla bir gömlek geçirdi.
Yatağının altından çektiği çantaya birkaç
parça eşyasını koyduktan sonra Armalit'i bir
beze sardı. Dolu şarjörleri ve kamptaki
askerlerin birinden aldığı iki adet el bombasını
da çantaya yerleştirdi. Artık gitmeye hazırdı.
**

Barajın açılışı şerefine ilgili otoriteler
büyük bir davet veriyorlardı.
Amatör dansözler sıcağın altında son
danslardan örnekler sunarken şık giyimli
hanımlar da bahçede boy gösteriyorlardı. Bir
araya toplanan yüzlerce insan nefis müziğin ve
ziyafet sofrasının tadını çıkarıyorlardı. Carlos
Bubi bu kalabalık insan yığını arasında ne
yapacağını şaşırılmıştı. Aniden Carlos Bubi'nin
yanında iri bir gölge belirdi.

—Carlos, hemen gel!

Carlos Bubi kendisine seslenen Rahip
Tomino Roca'yı izledi. Zamboanga'da rahiplik
yapan Tomino Roca bundan önce iki kez
hükümet tarafından tutuklanmıştı. Bir boksörü
andıran güçlü fiziğiyle dağlara tek başına
çıkma cesaretini gösteren ender insanlardan
biriydi. Marcos düşmanı olarak tanınan
belediye başkanından sonra Zamboanga'nın
en seçkin kişisiydi.

Masasında biri daha vardı. Kır saçlı, bodur

boy lu bu adam geniş omuzlarıyla bir işçi yi andırıyordu.

—Carlos, seni Rahip Conrado ile tanıştırayım.

Ondan söz edildiğini hiç duydun mu?

—Elbette, dedi Carlos biraz korkarak.

Rahip Conrado elini sıkarken göz ucuyla dostu Tomino Roca'ya bakarak:

—O mu? diye sordu.

Tomino Roca başını salladı. Dansözlerin gösterisi bitmiş, herkes yemeklere saldırmaya başlamıştı. Her masamn üstünde bir viski şişesi duruyordu. Rahip Tomino Roca üç bardağa da viski doldurduktan sonra ayağa kalkarak:

—Biz de yemek yiyelim, dedi.

Kızarmış domuz etleri onları bekliyordu.

Carlos Bubi kendine kocaman bir dilim etle biraz da pilav aldı. Tam bir ziyafetti bu. Etin tadını bastırmak için viskisinden bir yudum almayı da ihmal etmedi. Müzik yeniden başlamıştı. Filipinliler müziksiz yaşayamazlardı. Rahip Conrado yemeğini sessizce yiyordu, ama bu tür davetlere pek ahşkın olmadığı için yemeğin yağları dudaklarından aşağı ince bir şerit halinde akıyordu.

—İyi düşündünüz mü? diye sordu aniden.

Carlos Bubi boğazı sıkışarak başını salladı.

—Evet peder!

Carlos Bubi iki yıldır düşünüyordu. Güney Komando Birliği, Yeni Halk Ordusu partizanlarını aramak için kasabasına geldiğinden beri düşünüyordu Carlos Bubi. Ailesinin üyelerini böyle kaybetmişti. Carlos'un hamile karısı ilk kurşunlardan birini yiyince karmndaki bebekle beraber öteki dünyaya göçmüştü. Onu korumaya çalışan büyük oğlu da midesine saplanan kurşunla yere serilmişti. Korunmaya çalışan

146

147

küçük kızı ise beynine yediği kurşunla yere yıkılıp kalmıştı. Bacağında yaralanan Carlos da yere düşmüştü. Askerler hareket eden herkese, hatta domuzlara bile ateş ederlerken Carlos Bubi saatler boyunca ölü numarası yaptı. Akşam olduğunda oradan kaçarak kuzeninin evine sığınabildi. Günler boyunca

neler olduğunu anlamak ve kendini toparlamak için orada kaldı. O güne dek politik olaylarla hiç ilgilenmemişti, ama Filipinler'deki hükümetin yönetimini o da beğenmezdi.

Yarası uzun zaman sonra iyileşti, fakat Carlos Bubi o günden beri topallıyordu.

Zamboanga'ya gelince Rahip Tomino Roca bir baraj yapımında ona iş buldu. Evini dağın tepesine kuran Carlos Bubi boş zamanlarını atış yaparak değerlendirmeye başladı. Oysa daha önceleri eline hiç silah almamıştı.

Birkaç ay içinde usta bir nişancı olmuştu.

İki ya da üç yüz metre ötesindeki insanı kolaylıkla vurabilirdi. Tatil günlerinde de hükümet karşıtı militanlara katılarak tehlikeli bir katil olur, sonra yeniden işine dönerdi.

Carlos Bubi'den yararlanma fikrini Rahip Conrado'ya veren Tomino Roca idi.

Rahip Conrado da Carlos Bubi'nin bu işi başaracağına inanmıştı. Adamın sert bir görünümü vardı.

—Bu gece yola çıkıyoruz, dedi. Sabah saat dört uçağıyla gideceğiz. Her şey yanınızda mı?

—Evet, peder!

—Ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunuzu biliyor musunuz?

—Evet, peder!

—İki yüz metre uzaklıktaki bir insana

148

nişan alabilir misiniz?

—Alabilir!

Tomino Roca, Carlos Bubi'nin yerine cevap vermişti. Sonra onun kulağına eğilerek:

—Gitmeden önce seni göreyim, dedi.

Ondan sonra ne zaman görüşeceğimizi Tanrı bilir.

Carlos Bubi çok tedirgindi. Bundan önce ne kuzeydeki büyük Luçon Adası'na, ne de Manila'ya gitmişti. Tanıdığı en büyük şehir Mindanao'daki Davao City idi. Ama şimdi ailesinin intikamını alabilmenin ateşiyle yanıyordu. Ölmekten korkmuyordu. Bir daha asla delice sevdiği karısının cesedi önünde hissettiklerini hissedemezdi.

Ayağa kalkan rahipler Carlos Bubi'den uzaklaştılar. İkisi de düşünceliydi. Rahip

Tomino:

—Manila'da her şey hazır mı? diye sordu.

—Evet, dedi Conrado Balvveg. Ama pek çok güçlükle karşılaştık. Eğer o  ocuk kaçmayı başarırsa...

—Sizin için dua edeceğim, dedi Tomino Roca. Bütün radyo haberlerini de dinleyeceğim. Bu geceyi kilisede geçirmek ister misiniz?

—Evet, lütfen.

Yeniden masaya döndüler.

Manila'da onları şeyla Calampang karşılayacaktı. Sonra operasyona kadar emin bir yerde gizleneceklerdi.

"June Bride" herak tının bütün elemanları bir araya toplanmak üzereydi.

*

**

Telefona Nelya cevap verdi. Malko duş

149

alıyordu. Telefon eden Nelya'nın dostu falcı Yaboute idi. Onun söylediklerini can kulağıyla dinleyen genç kadın adresi küçük bir k ğıda not etti. Nelya ondan Başkan Marcos'un falcısının kim olduğunu öğrenmesini istemişti. Malko banyodan çıktığında ona zaferle bağırdı.

—Yaboute telefon etti. Başkan Marcos'un bu akşamüstü, saat dörtte falcısıyla randevusu varmış. Forbes Park North'da 12 numaralı ev. Harvard Avenue  zerinde. Kadının adı Yasmina, çok ünlü bir falcıymış.

Günlerden, "June Bride" harekâtının gerçekleştirileceği 15 Temmuz idi. Bir an önce durumu Bill Carter'a haber vermeleri gerekiyordu.

 zerine bir şeyler geçiren Malko, Amerikan Büyükelçiliği'nin yolunu tuttu. Singapur'dan dönen CIA istasyon şefi bir toplantıdaydı, ama Malko ile görüşmek için toplantıdan ayrılmıştı. Malko varsayımından ona söz etti. Bill Carter "June Bride" harekâtını fazla  nemsememekle beraber Malko'nun çözümlemesini çok mantıklı bulmuştu.

—Hemen Yüzbaşı Blanco'ya haber vereyim, dedi. O bu işi halleder. Sekreter Malacanang'daki Hükümet Sarayı'

na telefon ederken, Bill Carter da Malko'nun bu önemli ayrıntıyı nereden öğrendiğini anlamak için boş yere çabaladı durdu. Malko'nun Nelya'dan bahsetmesi söz konusu olamazdı. Sonunda, Filipinlinin sesini duyan Bill Carter sorunu ona aktardı.

Malko Bill Carter'ın renkten renge girdiğini görmekte gecikmedi. Amerikalının defalarca özür dilediğini duyunca daha da şaşırdı. Küfürler savurarak telefonu kapatan Bill Carter öfkeyle Malko'ya döndü.

—Beni yine enayi yerine koydunuz.

Başkan bugün Hükümet Sarayı'ndan ayrılmayacakmış.

Size olur olmaz hikâyeler anlatmışlar...

Blanco'nun yanında güvenlik sorumlusu da vardı.

Malko'nun umutları bir anda suya düştü.

Yaboute onu oyuna getirmişti. Hesaplarına göre başkan ancak olağandışı bir ziyaret esnasında öldürülebilirdi. Yapabileceği bu tür bir ziyaret ise, ancak falcısına olurdu.

—Çok üzgünüm, diyebildi.

—Yine de onları gerçekleşmesi mümkün bir suikast girişimi için uyardım, dedi Bill Carter. Başka bir şey yapamayız. Sir Jimmy'nin cesedi bulunduğu zaman sizin Manila'da olmamanızı tercih ederim.

—Air France'taki rezervasyonum yapılırsa yarın yola çıkacağım, dedi Malko.

—Avrupa'ya giden başka uçaklar da var.

—Ben Air France'ı tutuyorum.

Dışarı çıkan Malko öfkeden kudurmak üzereydi. Zaten Sir Jimmy'nin ölümü sinirlerini allak bullak etmişti. Manila Hotel'e döndüğünde karşısında Nelya'yı bulunca sinirleri iyice tepesine çıktı. Birlikte yemeğe gittiler. Yemek sonunda Nelya yumuşak bir sesle:

—Yaboute'un doğru söylediğine eminim, dedi. Genellikle, Başkan Marcos son dakikada karar verir. Bunu öğrenmenin bir tek yolu var: Oraya gidelim.

Malko tereddüt etti. Bu sıcakta, bütün

150 151

Manila'yı arabayla geçmeyi gözü hiç mi hiç yemiyordu. Ama yine de:

—Pekâlâ, dedi. Madem istiyorsun, gidelim.

*

**

Forbes Park'ın girişi Makati'nin güneyine düşüyordu. Aynı lüks hava burada da vardı. Harvard Avenue parkın doğu kıyısında düz bir yoldu. Malko on iki numaralı evin önünde durdu. Beyaz boyalı, bahçeli, küçük bir villaydı bu. Zili çalınca kapıyı hizmetkârlardan biri açtı.

Yerli dilinde konuşmalar oldu. Nelya falcıyla görüşmek istediklerini söylüyordu. Malko'nun gelecek hakkında bilgi almak isteyen paralı bir turist olduğunu eklemeyi de unutmadı.

Ortadan kaybolan hizmetkâr birkaç dakika sonra geri döndü. Ev sahibesi çok üzgündü, ama Malko'yu ancak saat altıdan sonra kabul edebilirdi. Saat dörtte çok çok önemli biriyle randevusu vardı.

Malko saatine baktı: üç buçuk! Hizmetkâra saat altının çok geç olacağını söyleyerek Toyota'sına geri döndü.

Aniden Harvard Avenue'den yukarı çıkan bir polis arabası gördüler. Çıkmaz sokaktan dönen araba 12 numaralı evin tam önünde durdu. Dışarı çıkan polisler evin önünde dolanmaya başladılar. Bir yandan da yoldaki arabaları izliyorlardı. İçlerinden biri Malko'ya yaklaşarak:

—Burada duramazsınız, dedi.

—Neden? diye sordu Malko.

152

— Birkaç dakika sonra Başkan Marcos buraya gelecek. Yolun boşaltılması gerekiyor. Yaboute gerçeği söylemişti. Güvenlik Servisi ise, bilinmeyen bir nedenden dolayı Bill Carter'ı atlatmıştı. Ferdinand Marcos saat dörtte falcısına gelecekti. Malko heyecanlandı. Başkanı öldürmek isteyenler için burası en uygun yerdi.

Öyleyse harekâtın gerçekleştirileceği doğrudu. Ferdinand Marcos 12 numaralı eve girdiği zaman öldürülecekti. Bir çözüm yolu bulabilmesi için Malko'nun sadece yarım saati vardı.

XVII. BOLUM

Siyah Rolls Royce Golf Club'ün giriş kapısına yaklaşırken yavaşladı. Bekçiler arabanın içinde kimin olduğunu, bilmiyorlardı, ama yine de Rolls Royce'un önünde saygıyla eğildiler. Şoförü ve arkada oturan kadın silüetini seçebilmişlerdi. Manila'da Rolls Royce sahibi tek kişi Golf Club ile Polo Club'ün hissedarlarından olan Jesus Taculung idi. Rolls Royce'u izleyen diğer araba arama yapılacağı için durmak zorunda kaldı. Yalnızca yabancılar bu aramaya tabi tutulmazlardı. Rolls'un içinde Şeyla Calampang derin bir iç çekti.

— Başardık!

Saat üç buçuğa geliyordu. Daha vakitleri vardı.

Jesus Taculing'in ani hastalığı her şeyi berbat edebilirdi. Şeyla Calampang o sabah karşısında çok sinirli bir Rahip Conrado ve şaşkın bir Carlos Bubi bulmuştu. Eğer golf sahasına girmeyi başaramazlarsa bütün planları suya düşecekti. Jesus Taculing'in Rolls'un anahtarını tamponun altına sakladığını biliyordu. Geceyarısı anahtarı oradan alan Şeyla Calampang, ertesi sabah milyarderin evine giderek arabayı kullanmak için Jesus Taculing'ten izin aldığını söylemiş, kadının elindeki anahtarı gören hizmetkârlar da ona karşı koymamışlardı. Manila'daki tek Rolls Royce' u çalmaya kim cesaret edebilirdi? Carlos'un başına bir kasket geçirdiler ve birkaç denemeden sonra Carlos usta bir şoför kesildi. Country Club'ün karşısındaki golf sahasına vardıklarında ikisinin de kalbi küt küt atıyordu. Bunaltıcı sıcak yüzünden sahada çok az sayıda oyuncu vardı.

—Çantayı al, diye emir verdi Şeyla Calampang Carlos Bubi'ye.

Rolls'un bagajını açan Carlos Bubi çıkardığı golf çantasını sırtına yükledi. Şaşkın gözlerle çevresindeki beyaz giysili garsonlara ve çiçeklerle donatılmış nefis bahçeye bakıyordu. Mindanao'da bu denli lüks bir yaşamla karşılaşmamıştı. Usulca Şeyla Calampang'ın peşinden gitti.

Country Club'ün görkemli binasını geçerek araziye doğru ilerlediler. Görünürde başka oyuncu yoktu. Şeyla Calampang yüzünden akan ter tanelerini elinin tersiyle sildi.

—Oradaki evleri görüyor musun? diye sordu Carlos Bubi'ye.

Golf sahasını çevreleyen villalar araziye bakıyordu. Bu villalar Forbes Park North'da bulunuyorlardı.

—Evet, diye yanıtladı öteki.

—Soldan dört villa say. Alçak, beyaz boyalı, odalarından birinde sarı perdeler olan bir villa göreceksin.

—Evet, görüyorum.

—İşte orası.

Birkaç saniye sessiz kaldılar. Carlos Bubi gözlerini faltaşı gibi açmış, villaya bakıyordu.

154 155

Şeyla Calampang altın kaplamalı saatine göz attıktan sonra bir sigara yaktı. Elleri titriyordu, ses tonu da değişmişti.

—Saat dörde yirmi var, dedi. Yirmi dakika sonra Ferdinand Marcos o villaya gelecek ve sarı perdeleri olan odaya girecek. Odaya girer girmez de perdelerin sonuna kadar açılmasını isteyecek.

Carlos Bubi ona şaşkın gözlerle baktı.

—Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

Genç kadın kasılarak güldü.

—Bu bilgiler sayesinde harekâta girişmeye karar verdik. Marcos kendisine yaklaştırmaya niyetlenenleri mutlaka görmek ister. Bahçede askerler olacak. Onlarla ilgilenme. Askerler buraya bakmazlar. Yalnızca kapı aralığı seni hedefinden ayırıyor. Ona nişan alabileceğin den emin misin?

Alnını kırıştıran Carlos Bubi evi incelemeye koyuldu. Avuç içleri terlemişti. Şeyla Calampang'ın sözlerini dikkat kesilerek dinledikten sonra:

—Sanırım, dedi. Ama önce denemem gerekiyor.

—Öyleyse ne duruyorsun? Denesene.

Şeyla Calampang da en az onun kadar sinirliydi. Elini golf çantasına daldıran Carlos Bubi Armalit'i sardığı bezi yukarı kaldırarak

tüfeğin namlusunu ortaya çıkardı. Şarjörü Armalit'e yerleştirdikten sonra silahı dışarı çekti. Şeyla Calampang kaygılı gözlerle Club House'a bakıyordu. Acaba kendilerini izleyen var mıydı?

Carlos Bubi 9 numaralı deliğin önünde uzanarak, mesafe ölçen bir golfçü pozisyonu-
156

nu aldı. Tüfeği yanağına değdikçe kendini güvende hissediyordu. Mendiliyle dürbünü sildi. Tek gözünü cama dayadı. Az sonra hafifçe aralanmış perdeler gözüne çarptı. Bir insan kafasının yerden hangi yükseklikte olabileceğini düşündü. Hiçbir sorun yoktu. Başını kaldırdı.

—Tamam!

—Çok güzel, dedi Şeyla Calampang. Onu çantaya koy. Ben mesafeyi daha önce ölçtüm. Tam iki yüz on yedi metre. Perdeler açıldığı andan itibaren yarım saat süren var. Bizden şüphelenmemeleri için birkaç atış yapacağım. Sonra sopasıyla çantasından çıkardığı toplardan birine vurdu. O kadar sinirliydi ki, top sadece birkaç metre öteye gitmesine rağmen yerden bir toz bulutu kaldırdı. Carlos Bubi gülümsemeden edemedi. Golf oyunu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Top otların arasında kaybolunca Şeyla Calampang onu aramaya gitti. Carlos Bubi sırtındaki ağır çantanın yükü altında neredeyse ezilecekti. Gözleri sık sık sarı perdelere takılıp kalıyordu.

*

**

Telefon kulübesini görür görmez arabadan fırlayan Malko Amerikan Büyükelçiliği'ni aradı. Bill Carter dışarı çıkmıştı. Ardından Malacanang'dan Yüzbaşı Blanco'yu aradı, fakat telefon meşgul sesi veriyordu. Saat dörde çeyrek vardı. Sonunda hat boşaldı. Yüzbaşının telefonu defalarca çalmasına rağmen açan olmadı. Malko ahizeyi yerine koydu. Malacanang'a gidecek zamanı yoktu. Bir an önce

157

Ferdinand Marcos'u bulması ya da en azından ona haber vermesi gerekiyordu. Nelya'nın kendisini beklediği Toyota'ya dönerek Ayala Avenue'ye doğru yol aldı.

Daha yüz metre bile gitmemişti ki, siren sesleri duydu. Karşısında beliriveren motosikletli polisler yolu boşaltması için Malko'ya işaret yapıyorlardı. Konvoy bir polis arabasının arkasındaki altı siyah arabayla birlikte Malko'ya doğru yaklaşıyordu.

Ferdinand Marcos randevusuna gidiyordu! Gaza basan Malko Toyota'yı başkanın bulunduğu konvoyla doğru sürdü. Suikast hangi metotla gerçekleştirilecekti? Daha önceden planlandığı gibi kiralık bir katille mi, yoksa bombayla mı?.. Bu sorunun cevabını düşünürken kendim Forbes Park'm girişinde buldu. Her zamanki bekçilerin yanında bu sefer askerler de vardı. Malko'nun arabasını arayan askerler içeri girmesine izin vermediler. Harvard Avenue tamamiyle boşaltılmıştı. Tepeden tırnağa silahlı askerler etrafta kol geziyordu. Sivil polisler de komşu evleri ve diğer sokakları gözlüyorlar di. Hareket eden her nesne onlar için tehlikeliydi. Polislerden biri Toyota'ya doğru yürüdü.

—Ne istiyorsun?

—Başkanı veya Güvenlik'ten Yüzbaşı Blanco'yu görmek istiyorum, dedi Malko.

—İkisi de burada değil, dedi polis. Geri dönün.

Sanki suikast girişimine polisler de ortak! Malko kendini gülünç durumda hissetti. Geri döndü. Kafasını bulandıran bir şey vardı: "June Bride" harekâtını gerçekleştirecek olanların bu güvenlik önlemlerinden mutlaka

158

haberleri olmalıydı.

—Bu evler karşı tarafta nereye bakıyor? diye sordu Nelya'ya.

—Golf sahasına... dedi Nelya.

Malko parmağını önemli bir noktaya bastığını hissetti.

—Golf kulübüne herkes girebiliyor mu?

Nelya gülümsedi.

—Oh, hayır. Çok pahalıdır. Zenginlerle paralı turistlerden başka oraya pek giden

olmaz.

—Oraya nasıl girebiliriz?

McKinley Road'a dek giderek kulübün girişini buldular. Üniformalı bekçi Malko'nun sarı saçlarını görünce arabayı aramaya gerek görmedi. Burada her şey lüks kokuyordu. Otoparka girerken siyah Rolls Royce Malko'nun dikkatini çekti. Ruben'in değindiği noktayı hemen hatırladı. Manila'da Rolls Royce'u olan tek kişi Jesus Taculing idi. Arabadan inerek Rolls'u inceledi, ama şüpheli bir şey bulamadı. Kapıları da kilitliydi.

—Harvard Avenue nerede? diye sordu.

Nelya onu Club House'un köşesine dek götürdü. Yaklaşık altı yüz metre ötede bir dizi villa gözüküyordu. Orası olmalıydı. Golf arazisi ıssıza benziyordu. Bunaltıcı sıcak yüzünden bugün golfun rağbet görmemesi çok olağandı.

—Bu Rolls'un kime ait olduğunu öğrenmeye çalış, dedi Malko. İçinde kim varmış? Jesus Taculing'in hastanede olduğunu sanıyordum.

—Arabasını birine vermiş olabilir, dedi Nelya. Gidip öğreneyim.

159

Nelya uzaklaşırken Malko çevresine göz gezdirdi. Villalardan birinin bahçesindeki gölgeler dikkatini çekti. Askerler olmalıydı. Ama golf sahasının içinde ya da yakınında hiçbir güvenlik önlemi alınmamıştı. Golf sahası genelde emin bir yer olarak bilindiği için, kimse burayı aklına bile getirmemişti. Nelya Club House'dan geri döndü.

—Arabada bir kadınla bir erkek varmış, dedi. Arabayı adam kuUamyormuş. Daha sonra golf çantasını da o taşımış. Şu an sahada golf oynuyorlarmış.

—Bir kadın... dedi Malko. Tipi nasılmış?

—Bilmiyorlar. Ama kumralmış.

Filipinler'de kadınların çoğu kumraldı. Bu durumda Malko geri dönemezdi. Gorillere gelince, Chris ile Milton Corregidor Adası'm gezmeye gitmişlerdi.

Malko kararım verdi. Bütün yaşamı

boyunca pişmanlık duyacağına, kaderini bir kez zorlamakta yarar vardı.

—Neler olduğuna bir bakayım, dedi Nelya'ya.

XVIII. BÖLÜM

Carlos Bubi alnında biriken ter tanelerini elinin tersiyle silerken başını gökyüzüne kaldırarak içinden dua etti. 9 numaralı deliğin üzerinde uzanırken kendini bir fırında sanıyordu.

Armalit'in namlusu sarı perdeli odayı hedef almıştı. Bahçedeki askerlerin sırtları Carlos Bubi'ye dönüktü.

Başını çeviren Carlos gözleriyle Şeyla Calampang'ı aradı, ama onu göremedi. Bir kez sipere yattıktan sonra hareket etmesi söz konusu olamazdı. Yavaş yavaş soluk almalı, Ferdinand Marcos'u öldürmekten başka bir şey düşünmemeliydi.

Kendini bu kadar soğukkanlı hissetmesine o da şaşıyordu. Perdelerin açılmasını ve tetiğe basmayı dört gözle bekliyordu. Üç saniye içinde dört el ateş edebileceğini hesaplıyordu. Ferdinand Marcos kafasına bir kere kurşunu yedi mi, işi bitik demekti. Yavaşça hareket ederek kemerine bağladığı el bombasını midesinin üstünden çekti. Bombanın kilidini daha önce açmıştı. Eğer her şey yolunda giderse, kilidi tekrar kapatacak ve bombayı da eski yerine koyacaktı. Ama tersi olursa kaderini daha fazla zorlamak istemiyordu.

Aniden beyni duracak gibi oldu. Sarı perdeler hareket ediyordu. Bakışlarını oraya

160 161

dikti. Sonuna kadar açılan perdeler odayı ortaya çıkardı. Ama dürbüne rağmen Carlos Bubi odamn içinde bir şey göremedi. Gözlerinin karanlığa alışması için birkaç saniye bekledi. Sonunda aradığını buldu. Yuvarlak bir masanın çevresine yerleştirilmiş iskemlelerden birinde bir kadın, diğerinde de Ferdinand Marcos oturuyordu.

Carlos Bubi bir küfür savurdu. Askerlerden biri pencerenin önünde dikilerek görüş açısını kapatıyor, sanki kasıtlı olarak Ferdinand Marcos'u koruyordu. Ayaklarını açmış bekleyen asker yerinden kıpırdamamaya kararlı

gözüküyordu. Carlos Bubi kafasından hemen bir hesap yaptı. İlk kurşunu askerin sırtına yöneltirse ikinci kurşunla içerde oturan Ferdinand Marcos'u hedef alabilirdi. Ama bir hata yaparsa bütün planı altüst olurdu. Bahçedeki askerlerden bir diğeri yer değiştirtince Carlos Bubi umutlandı. Cesur olmalıydı. Ferdinand Marcos'un o odada sadece yarım saat kalacağını biliyordu. Gözlerini dinlendirmek için dürbünle arada bir bakmaya başladı. Dikilip duran askerin hareketlerini çıplak gözle izlemesi daha kolaydı.

Bu bekleyiş Carlos Bubi'ye hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Gömleği terden sırtına yapışuyordu. Dudakları susuzluktan kupkuru kesilmişti. Aniden kendini çok yalnız hissetti. Şeyla'ya seslenmek istedi, ama dikkat çekmesi sakıncalı olurdu. Neyseki, yüksek bitkiler başkaları tarafından görülmesini engelliyordu.

*

**

Şeyla Calampang öfkeden kudurmak üzereydi. Malko'yu tanımıştı. Şimdi kafasında bir yığın soru birikmişti. Sahte Hans Vogel buraya dek gelebilmeyi nasıl başarmıştı? Ona kim yardımcı olmuştu? Şeyla bu sorulara cevap veremedi, ama bildiği tek şey vardı: Bu adam Carlos Bubi'yi görmemeliydi. Golf çantasını elinden bırakmıyordu. Heyecanını gidermeye çalışan genç kadın topa vurmak için hazırlandı. Sonra elini golf çantasına daldırarak Browning silahını çıkardı ve kemerine geçirdi.

Topuna vurmaya hazırlanırken bir yandan da kendisine doğru yaklaşan Malko'yu göz ucuyla izliyordu. Malko nasıl bir sürprizle karşılaşacağını bilmiyordu. Şeyla'nın vurduğu top çok uzaklara gitti. Şeyla çantadan çıkardığı ikinci topa vurmak üzereyken gördüğü manzara karşısında şaşkına düştü: Sarı perdeler sonuna dek açıldı, ama henüz patlama sesi duymamıştı.

Neler oluyordu? Carlos neden ateş etmiyordu?

Öfkeden ne yapacağını şaşırان Şeyla bağırmamak için kendini güç tuttu.

Artık harekete geçmesi için çok geçti. Kalbi

küt küt çarparak öldüreceği adamı gözlemeye başladı.

*

**

Nelya Malko'nun çimenlikte ilerleyen gölgesini garip bir ruh haliyle izliyordu. Görünürde bir tek golf oyuncusu vardı, o da bir kadındı. Herhalde Rolls ile gelen kadın olmalıydı. Ama şoförü ortalıklarda gözükmüyordu. Bu bunaltıcı sıcakta genç kadın golf çantasını neden yanından ayırmıyordu?

162 163

Golf oyuncusunun sırtı Nelya'ya dönüktü. Ufak tefek, zayıf kadının saçları ensesinde topuz olarak toplanmıştı. Gözlerini öte yana çeviren Nelya Malko'yu aramaya başladı. Malko yüksek bitkilerin ardındaydı. Nelya, Malko'nun bir an önce geri dönmesi için dua etmeye koyuldu. Bu ıssız golf sahası içine sıkıntı veriyordu.

*

**

Malko golf oyuncusuna elli metre kadar yaklaştığında, şoförün ortadan kaybolduğunu gördü. Bulunduğu yola göz gezdirdi, sonra karşısında uzanıp giden çimenliği daha iyi görebilmek için bir tepeciğe çıktığında, tüfeğini falcının evine doğrultmuş adamın varlığını far ketti.

Aynı anda yanına silah almadığını hatırladı. Golf oyuncusu Malko'nun neden hâlâ gelemediğini anlayamamıştı. Başını öte yana çevirdi. Aradaki mesafeye rağmen, Malko Şeyla Calampang'ı tanımakta gecikmedi. İçgüdüsel olarak yere uzanmış adama doğru koşmaya başladı. Şeyla bunu fark edince Malko'nun anlamadığı bir dilde ortağına seslendi. Bu arada kolunu da öne uzatmıştı. Malko patlama sesinden önce kadının kol hareketini farkettiler. Kurşunu yememek için çimenlere uzandı. Karşı bahçedeki askerlerden hiçbiri silah sesini duymamıştı. Ama kadın ateş etmeyi sürdürürse askerlerin dikkatini çekmesi işten bile değildi.

Malko yüz metre daha ilerleyerek çimenlere

gizlendi. Şeyla bacaklarını iki yana açarak tekrar tetiğe bastı. Patlama sesi yeniden duyuldu ve kurşun Malko'nun yanma saplandı. Şeyla henüz uzakta olmalıydı. Yirmi metre daha ilerleyen Malko sonunda genç kadının görüş açısından çıkmayı başardı. Şimdi Başkan Marcos'un bulunduğu evi hedef almış olan adamı daha iyi görebiliyordu. Katile doğru koşmaya başladı. Adamın neden ateş etmediğine bir anlam veremiyordu. Yumuşak otlar Malko'nun ayak seslerinin duyulmasını engelliyordu. Malko ateş etmeden önce katili durdurmak istiyordu. Aniden tüfekli adam başını Malko'ya doğru çevirdi. Malko çok uzakta olduğu için adamın yüz ifadesini farkedemedi, ama katil onu görmüştü.

*

**

Carlos Bubi güçlü bir elin boğazını sıkıldığını hissetti. Patlama sesleri onu korkutmuştu. Hedefinin önünü kapatan asker mutlaka bir süre sonra hareket edecekti. Hareket etmeliydi! Aniden kendisine doğru koşan yabancı birini gördü. Herhalde polis olmalıydı. Carlos Bubi bocaladı. Armat ile adama ateş edebilirdi, ama tüfek sesi askerleri uyandırırdu. Beyni patlayacak gibiydi. Böylesine karmaşık bir durum için programlamamışlardı onu!.. — Şeyla! Şeyla! diye seslendi.

Ama cevap gelmedi. Genç kadın ya kaçmıştı, ya da onu duymuyordu. Hedefine döndü. Kimse yerinden kıpırdamamıştı. Ferdinand Marcos aynı yerde oturuyor, bahçedeki asker de pencerenin önünde dikilip duruyordu.

164

165

Bu durumda Ferdinand Marcos'u en kolay falcısı öldürebilirdi. Carlos Bubi aniden titremekte olduğunu far ketti. Karar vermesi için birkaç saniyesi vardı. Kendine doğru koşan adam sadece elli metre ötesindeydi. Yirmi saniye daha kaybederse görevini yerine getiremeyecekti.

Gözünü dürbüne yapıştırdıca askerin sırtını bulması zor olmadı. Birkaç saniye sonra tetiğe bastığında Armat'ın tok sesi çimenlikte

yankılandı. Asker sendeleyerek yere yıkılmıştı. Kendine yaklaşmakta olan adamın varlığını unutan Carlos Bubi bekledi. Tıpkı bir filmde olduğu gibi aynı anda iki olay birden gerçekleşti. Asker yere düşerken sarı perdeler de yavaşça kapandı. Carlos Bubi Ferdinand Marcos'u görecek zamanı bulamadı. Sezgileriyle hareket ederek Ferdinand Marcos'un bulunması olası yerlere doğru ateş etmeye başladı.

Öfkeden kudurmuş bir halde bir kez daha tetiğe bastı. Yer değiştirmiş olsa bile, Ferdinand Marcos'u öldürmek için son şansını da böylece denemiş oldu. Başka bir şey yapamazdı. Bahçe hareketlenmeye başlamıştı. Askerler yüzlerini golf sahasına doğru çevirdiler. Birkaçı da yaralıyı sürüklemeye koyuldu. Peşpeşe gelen patlama sesleri duyuldu. Carlos Bubi yüksek bitkilerin arasına gizlenmeye çalıştı. Sırtüstü çimenlere uzandığında az önce kendisine doğru koşmakta olan adamla yüzyüze geldi.

.*

**

Malko bacaklarındaki dermanın kesildiğini hissetti. Sanki topuklarında çelik ağırlıklar vardı, ama yine de bir robot gibi koşmaya devam etti.

Yerde yatan katile yaklaşıyordu. Arada otuz metre kaldığında, patlama sesleri duydu. Çok geçmeden katilin bulunduğu yerde korkunç bir patlama oldu. Ardından da çevreyi bir toz bulutu kapladı. Kiralık katil geriye fırlayıp iki büklüm olarak ellerini midesinin üstünde kavuşturdu. Malko ayağa kalkarak katille kendisini ayıran birkaç metreyi koşar adımlarla geçti.

Patlama bir el bombasının sesini andırıyordu. Bomba nereden çıkmıştı?

Katile yaklaştı. Adamın yüzü ter içindeydi ve kendini korumak için hiçbir çaba göstermiyordu.

Malko adamın ellerini yavaşça iki yana ayırdı. Katilin midesi paramparça olmuş, bağırsakları ortaya çıkmıştı. Bu tür büyük yaralanma olaylarında, yaralı acıyı hissetmezdi.

Şok, narkoz etkisi yapardı. Malko'nun çevresi bir kan gölüyle kaplanmıştı. Adamın

başı yavaş yavaş göğsüne doğru kayd, bakışları donuklaştı. Malko'ya görmeyen gözlerle bakarken bir şeyler söylemeye çalıştı. Malko eğilerek adamın sözlerine kulak verdi.

— Peder Tomino! Peder Tomino.

Şaşkına dönen Malko çevresine bakındı.

Silah sesleri kesilmişti. Golf sahasına giren askerler üzerine doğru geliyorlardı. Yukarda bir helikopterin homurtusu duyuldu. Malko yorgun bedenini kiralık katilin yanına bıraktı.

*

**

Carlos Bubi artık hiçbir şey hissetmiyordu.

Midesinin üstünde büyük bir ağırlık vardı,

166 167

ama acı duymuyordu. Nasıl bu kadar soğukkanlı davranabildiğine hâlâ şaşırıyordu.

Midesinin altındaki el bombasının varlığını nasıl da unutmuştu? Mekanizmayı çalıştıran kolun çekildiğini farketmemişti... Öleceğini biliyordu. Acaba Ferdinand Marcos'u öldürmeyi başarabilmiş miydi? Başını yanındaki yabancıya doğru kaldırarak:

—Onu öldürdüm mü? Başkanı öldürdüm mü? diye sordu.

Sonra kendine doğru eğilen aydınlık ve güneş gibi parlayan gözleri gördü. Yabancı İngilizce olarak:

—Evet, başardınız! diye yanıtladı.

Carlos Bubi gözlerini kapadı. Artık ölebilirdi.

Benliğini bir mutluluk dalgası kaplamıştı.

Bilincini kaybetmeden önce son bir kez daha

Mindanao'nun ormanlarla kaplı dağlarını hatırladı.

*

**

Nelya beraberindeki askerlerle birlikte

Malko'nun yanına geldiğinde Carlos Bubi

ölmüştü. Gökyüzünde ikinci bir helikopter

daha belirdi. Askerler 9 numaralı deliğe dek

varmışlardı. Nelya olanları ve Malko'nun

kimliğini açıkladı.

—Başkana bir şey oldu mu?

Askerlerden biri başını sallayarak:

—Hayır, dedi. Sadece bir adamımız

yaralandı. Başkan hemen Malacanang'taki

şatosuna geri döndü.

Falcısının evine belki de bir daha asla adım

atmayacaktı.

Askerler Carlos Bubi ile ilgilenirlerken Malko Club House'un yolunu tuttu. Nelya'ya Şeyla Calampang'ı görüp görmediğini sordu. Kimse genç kadını görmemişti. O panik içinde Şeyla kaçmış olmalıydı. Şimdi her köşeden bir polis ya da asker çıkıyordu.

Suikast sonucuna bu kadar yaklaşmışken kimse katilin neden daha önce ateş etmediğine bir anlam veremiyordu. Bu sır Carlos Bubi ile birlikte mezara gömülecekti.

Malko otoparkta duran Rolls Royce'a baktı. Jesus Taculing'in arabasının bu komploda rolü neydi? Otomobile yaklaşınca aniden durdu. Kapının kilidi açıldı.

Demekki, biri buraya gelmişti. Malko arka kapılardan birini açınca döşemenin üzerine doğru uzanmış siyah karaltıyı ve öfke dolu yüz ifadesini şöyle bir seçebildi. Geri çekilecek zamanı bulamadı. Patlama sesi kulaklarında çınladı. Bir an beyninin dağıldığını zannetti. Ensesinde müthiş bir ağrı duyuyordu. Yer bacaklarının altından kayar gibi oldu. Gökyüzü simsiyah kesildi ve Malko ellerini öne uzatarak yere yıkıldı.

168 169

XIX. BÖLÜM

Alexandra'nın gülen yüzünü bir sis perdesinin ardından şöyle bir seçebildi. Gözlerini kapadı. Tekrar açtığında genç kadın çoktan kaybolmuştu.

Birinin elini sıktığını hissedince Manila'da olduğunu anlamakta gecikmedi. Başına gelenleri tam olarak hatırlayamıyordu. Uzaklarda bir ses duydu.

—Gözlerini açıyor.

—Alexandra!

Bir ses İngilizce olarak:

—Her şey yoluna girecek, hareket etmeyin, dedi.

Oysa Alexandra kendisiyle her zaman Almanca konuşurdu. Yanında bulunanların kim olduğunu anlayabilmek için tüm gücünü toplayarak bedenini doğrulttu. Oval yüzlü kadının Jeanne d'Arc'ı andıran kısa kesilmiş saçları vardı.

—Kimsiniz? diye sordu. Alexandra nerede?

Başını tekrar oynatmaya yeltenince ensesinde müthiş bir sızı duydu.

Odaya sık sık birileri girip çıkıyordu.

Hemşireler, hastabakıcılar, doktorlar... Bir kez daha Alexandra'nın adını sayıkladı. Odadakilerden biri Alexandra'nın kim olduğunu soruyordu. Onlara her şeyi açıklayabilirdi.

Bütün ayrıntılar beyninde apaçıktı. Alexandra'nın telefon numarasını bile hatırlıyordu.

Konuşmak için ağzını açmaya niyetlendi, ama buna fırsat bulamadan tekrar kendinden geçti.

Alexandra yanında değildi. Genç kadın

Malko'nun öleceğini bile bilmiyordu.

Alexandra'dan ve şatosundan uzakta...

*

**

Bill Carter hastanenin koridorunda Subic Bay'ın ünlü doktorlarından birinin yanında duruyordu. Malko'yu bu doktor ameliyat etmişti.

—Durumu nasıl doktor? diye sordu Bill. Doktor kauçuk eldivenlerini çıkardıktan sonra:

— Bir mucize sonucu ucuz atlatmış, dedi. Yanağına saplanan kurşun hayati bölgelere dokunmadan ensesinden çıkmış. Yanağındaki yara bir süre sonra kapanacaktır. Birkaç hafta dinlenmesi gerek. Çok kan kaybetti. Bir müddet güçsüz kalacaktır.

Ameliyat yaklaşık dört saat sürmüştü. Neyseki, Filipin hükümetine ait helikopterlerden biri Malko'yu derhal Subic Bay'daki Amerikan hastanesine taşımıştı. Malko modern sistemler içinde, en iyi koşullarda ameliyat edilmişti.

Şeyla Calampang ateş ettikten sonra Rolls Royce'un içinde delik deşik olmuştu. O da sırrını beraberinde mezara götürecekti. Katilin kimliği henüz saptanamamıştı. Kimse Jesus Taculing hastanedeyken, Rolls Royce'un oraya nasıl geldiğine bir anlam verememişti.

170 171

Bill Carter alnındaki ter taneciklerini sildi.

Bacakları titriyordu. Uçurumun kenarından

zar zor dönebilmişler di.

—Alexandra kim? diye sordu doktor.

Hastayı şimdilik yerinden oynatmamız mümkün değil. Bir süre burada kalması gerekiyor.

—Bilgi almak için Viyana'daki istasyonla görüşeceğim, dedi Bill Carter.

*

**

Malko ancak dört saat sonra kendine gelebildi. Yanında Nelya vardı. Genç kadın gülümseyerek:

—İyi görünüyorsun, dedi.

—Ne oldu? diye sordu Malko.

—Şeyla Calampang arabada saklamyormuş. Sana ateş etti. Ama askerler hemen yetişerek onu öldürdüler. Şimdi her şey bitti. Bill çok memnun.

Genç kadın daha sonra Malko'ya yarasının derin olmadığını anlatmaya çalıştı. Sonra da sıcak bir sesle ekledi:

—Az önce bir kadının adını sayıkladın.

Alexandra. Samrım Bill ona haber verdi.

Viyana'ya telefon ederken yanıdaydım.

Telaşlanmana gerek yok, o gelmeden ben yok olurum. Ama daha sonra seni tekrar görmek isterim.

Nelya gerçekten de mükemmel bir kadındı.

Malko onun elini hararetle sıktı. Bir bakıma yaralanması iyi olmuştu. Bu sayede Alexandra'yı görebilecekti. Genç kadının Manila'ya geleceğinden emindi. Belki de yaşamının dönüm noktasındaydı. Kendini çok yorgun hissediyordu. Kapı çahndı. Malko "Girin"

172

diye seslendi. Chris Jones ile Milton Brabeck içeri daldılar. Milton Brabeck elindeki paketi yatağa bırakarak:

—Filipin malı çiçekli bir gömlek, dedi. Ne zaman taburcu olacaksınız? Geçmiş olsun!

—Teşekkürler, dedi Malko. Siz ne zaman dönüyorsunuz?

—İki saat sonraki uçakla...

Malko onların elini sıktı. Goriller kapıyı kapatıp dışarı çıktıklarında, Malko içinde bir burukluk hissetti.

*

**

Bill Carter bir kravat takmış, odanın içinde dolanıp duruyordu. Malko'nun yatağına kocaman bir çikolata kutusu bırakarak:

—Bir saat sonra arkadaşınız Alexandra'yı karşılamaya gideceğim, dedi. Paris'ten kalkan Air France uçağıyla gelecek. Umarım çok yorgun olmaz. -

Malko konuşamayacak kadar heyecanlıydı. Nelya bir saat önce ortalıktan yok olmuştu. Yanağı alev alev yanıyordu ve Malko aynaya bakma cesaretinden henüz yoksundu. Ama Alexandfa'yı görmek için dakikaları sayıyordu.

—Dışlerimi fırçalamak istiyorum, dedi.

—Kolay.

—Ya suikast? Bill başını salladı.

—Gerçeğı asla öğrenemeyeceğiz. Sanırım Filipinliler olayı daha fazla kurcalamak istemiyorlar. Başkanın yakın dostlarından birinin karşı tarafa bilgi ilettiğı ve başkanın yerine göz diktiğı kesin...

173

—Yoksa o...

—Elbette. Ama ağzımızı açmasak daha iyi olur. Yine de başarınızdan ötürü sizi kutlarım. Bu arada size iletmem gereken önemli bir haberim var.

—Nedir?

—Nelya ile evleneceğim. Mükemmel bir eş olacağına inanıyorum.

—Size mutluluklar dilerim, dedi Malko. Amerikalı dışarı çıkar çıkmaz, gözlerini kapatarak Alexandra'nın hayaliyle başbaşa kaldı.